Jacques Salomé

Povești despre rătăciri
Povești despre speranțe

Colecția CARTEA CARE TE TRANSFORMĂ
Editura Ascendent

Există poveşti pentru a râde sau a plânge şi altele, pentru a înțelege, dincolo de suferințe, tăcerea cuvintelor. Există poveşti care ne ajută să îmblânzim partea întunecată şi secretele din trecutul nostru. Există poveşti pentru a înțelege ceea ce este nespus şi a ne reconcilia cu trecutul nostru şi cu istoria noastră.

Cuvintele conținute într-o poveste pot fi ca nişte lovituri de gong care bat în cutia de rezonanță a imaginarului.

Continuând drumul început cu Poveşti pentru a creşte, poveşti pentru a ne vindeca, apoi Poveşti pentru a iubi, poveşti pentru a ne iubi, volumul de față, Poveşti pentru rătăciri, poveşti pentru speranțe, reprezintă pentru mine esențialul descoperirilor mele şi al entuziasmului meu.

Jacques Salomé

ISBN 978-973-88454-9-7

Jacques Salomé

Poveşti despre rătăciri
Poveşti despre speranţe

Editura Ascendent

22, rue Huyghens, 75014 Paris
www.albin-michel.fr

Editor: Clara Toma
Coperta si tehnoredactare: Magda Capraru - New Media Trade

SALOME, JACQUES
Povesti despre rataciri, povesti despre speranta / Jacques Salome ; trad.: Doina Anghel ; ed.: Clara Toma. - Bucuresti : Ascendent, 2007
ISBN 978-973-88454-9-7

I. Anghel, Doina (trad.)
II. Toma, Clara (ed.)

821.133.1-32=135.1

www.edituraascendent.ro

"Dacă am încerca măcar o dată
să spunem adevărul,
pentru a vedea ce efect ar avea."

Jean Giraudoux

Să îndrăznim să ne dăruim povești

"Tată, spune-mi o poveste...
- O poveste adevărată sau o poveste inventată?
- O poveste adevărată, inventată de tine!"
Clara

Există povești pentru a râde sau a plânge și altele, pentru a înțelege, dincolo de suferințe, tăcerea cuvintelor. Există povești care ne ajută să îmblânzim partea întunecată și secretele din trecutul nostru. Există povești pentru a înțelege ceea ce este nespus și a ne reconcilia cu trecutul nostru și cu istoria noastră.

Poveștile ne transpun în afara timpului, sunt dincolo de începuturi și trec mult mai departe decât durata unei vieți. Poveștile se înscriu într-un spațiu în care vârsta cititorului este întotdeauna cea a lecturilor pe care le face.

Orice cunoaștere, oricât de relativă ar fi ea, conține o parte de întrebări care scapă oricăror răspunsuri. Poveștile se apropie cât mai mult de interogațiile referitoare la lucrurile nespuse.

Cuvintele conținute într-o poveste pot fi ca niște lovituri de gong care bat în cutia de rezonanță a imaginarului. Acestea nu doar dezvăluie, ci și numesc, clarifică visele trezite la realitate.

Indienii din tribul Cree îi întrebau pe cei vârstnici, așa cum copiii îi întreabă pe adulți: "Unde ajung poveștile atunci când nu sunt povestite?"

Cred că poveștile nespuse și chiar și cele neinventate încă, circulă dintr-un vis într-altul, navighează pe apele cerului, se plimbă printre stele și călătoresc în labirintul imaginarului tuturor celor care încearcă să spună lucrurile nespuse, încearcă să înțeleagă ceea ce este de neînțeles, să dezlege misterele imprevizibilului.

Poveștile care încă nu s-au scris vorbesc de la inconștient la inconștient, înainte de a se naște în mintea cuiva, de a fi rostite, de a fi apoi auzite de o ureche uimită, de a fi citite cu ochii inimii și de a fi, la sfârșit înțelese cu toate simțurile noastre ascuțite.

Fiecare dintre noi, copil, adult sau bătrân, deţine în arhiva memoriei sale poveşti simple sau complexe care supravieţuiesc cu riscul de a se pierde în timp.

Toate aceste poveşti, fie că sunt hrănitoare pentru viaţă, fie că ne încurajează sau ne otrăvesc, sunt necesare pentru viaţă. Poveştile ireale sau veridice, complicate sau simplificate, ne fac să ne întrebăm asupra propriilor noastre origini, asupra sensului vieţii noastre, despre valoarea existenţei noastre. Uneori ne ajută să luăm anumite decizii care până atunci păreau imposibil de luat.

Eu îmi spun poveşti dintotdeauna adică încă de când am fost înţărcat. Încă nu foloseam cuvinte atunci, dar vedeam privirea mamei mele, atunci când se uita în ochii mei, îi vedeam sânul luminos prin decolteu, îmi imaginam sfârcul atât de dulce şi eram disperat pentru că nu mai aveam parte de el. Mama mă alăptase până la vârsta de patru ani. Era o fericire absolută. Şi atunci am început să îmi spun în minte poveşti, fragmente de viaţă pentru a-mi calma angoasa de a o pierde pe mama. Construiam scenarii pentru a scăpa de singurătatea pe care o anticipam, pentru a umple lipsurile pe care le presimţeam, pentru a-mi îmblânzi fricile la gândul că aveam să înfrunt singur aventura vieţii.

Mai târziu, în curtea de la grădiniţă, timp de vreo trei ani, inventam în minte poveşti care completau întâlnirile, jocurile şi conflictele pe care le trăiam. La şcoala primară, timp de câţiva ani de zile, povesteam mini-foiletoane în care eroul, întotdeauna masculin, era capabil să înfrunte toate pericolele, cele mai îngrozitoare, ameninţările cele mai fantastice, pentru a salva o femeie (de obicei), pentru a salva viaţa unui copil aflat în suferinţă (uneori), pentru a menţine viu (întotdeauna) un principiu, cel al dreptăţii.

Mai târziu, când am stat într-un sanatoriu, bolnav, culcat timp de patru ani, în ghips, am tăcut. Călătoream, în tăcere, în gândurile mele. Iar în acea perioadă nu am povestit niciodată o poveste, le

ascultam mereu pe ale celorlalţi. Tot atunci am descoperit lectura, în doze ne-homeopate şi devoram două, trei cărţi pe zi. Astfel m-am eliberat de multe misiuni, am renunţat la fidelităţi invizibile, la forme de loialitate prea exigente.

"Poveştile - spunea cineastul Jean-Pierre Denis, reprezintă un gen care constă în transpunerea oamenilor din realitate spre o altă dimensiune, care nu este reală. O dimensiune în care oamenii îşi vorbesc altfel, în care evenimentele se descoperă prin semne."

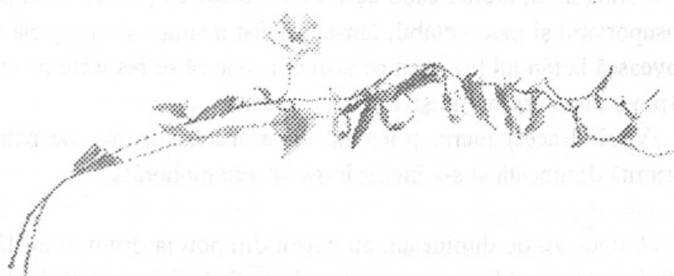
Noi învăţăm să ascultăm aceste semne, să le descifrăm, să le găsim în fiecare poveste. Semne care ne cheamă, ne trezesc şi, într-un fel, ne forţează să înţelegem acea parte nespusă care există în fiecare poveste.

"Genul poveştilor este foarte delicat şi trebuie tratat cu graţie."

Îmi plac mult acele momente în care, povestind o poveste unui copil, acesta vine cu o idee, continuă povestea, creează un început, un sens nou unei fraze, prelungeşte naraţiunea şi devine autorul poveştii pe care o dezvoltă până la graniţele imaginarului său. Un copil sau un fost copil, devenit adult, nu se mulţumeşte să intre într-o aventură, ci o prelungeşte în maniera lui, o reinventează, o face să devină povestea lui.

Îmi place de asemenea când un părinte sau un adult îmi trimite o poveste pe care a scris-o pentru a înţelege mai bine un episod dificil din viaţa lui, pentru a se împăca cu o persoană apropiată, pentru a spune esenţialul, pentru a sparge tăcerea.

Poveştile ce vor urma continuă drumul început cu Poveşti pentru a creşte, poveşti pentru a ne vindeca, apoi Poveşti pentru a iubi, poveşti pentru a ne iubi. Pentru mine reprezintă esenţialul descoperirilor mele şi al entuziasmului meu.

Poveste pentru inițierea unui demers simbolic

Dați-mi un simbol și voi rezolva câteva dintre misterele lumii, voi lega infinitul imaginarului de orizonturile multiple a le realului. Prin simboluri putem avea acces la dimensiunile cele mai ascunse ale ființei noastre.

Doi prieteni călătoreau de mai multe zile prin deşert. În timpul itinerariului lor prinseseră obiceiul de a vorbi despre orice, de a aborda cu libertate orice subiect, fără nici o rezervă pentru nici unul dintre ei. Dar, într-o zi, discuţia pe care o purtau de câteva minute s-a transformat dintr-o dată într-o înfruntare, apoi într-un conflict. Atât de puternic încât, la un moment dat, unul dintre ei i-a dat o palmă celuilalt, spunându-i: "Nu pot să fiu de acord cu ceea ce afirmi tu!"

Acesta din urmă a primit palma, fără să spună nimic şi a scris pe nisip: "Astăzi, cel pe care îl credeam cel mai bun prieten al meu, mi-a dat o palmă. Suferinţa este a mea. Şi eu sunt responsabil pentru ceea ce voi face cu ea. Seara, în aceeaşi zi, după ce au găsit o oază unde puteau să se odihnească, pe o frunză de palmier, a desenat o palmă, i-a dat-o prietenului său şi i-a spus: "Îţi restitui, în mod simbolic, gestul care m-a rănit." Apoi, pe o bucată de hârtie, a scris, răbdător aceste cuvinte: "Cel care acceptă să înţeleagă ce anume a fost atins în el, atunci când ceea ce i-a făcut un prieten i s-a părut insuportabil şi inacceptabil, într-atât încât a simţit şi el nevoia să îl lovească la rândul lui, acea persoană începe să se respecte pe sine." Apoi a împăturit hârtia şi a pus-o în rucsac.

Văzând acest lucru, prietenul lui a aruncat frunza de palmier primită dimineaţă şi s-a închis într-o tăcere mohorâtă.

A doua zi, de dimineaţă, au pornit din nou la drum, unul lângă altul, în tăcere. Mergeau ca nişte roboţi, fără nici un chef de drum, doar pentru a merge mai departe, pentru a trece timpul care nu mai avea nici o savoare între ei. Nici unul dintre ei nu a vorbit deloc, toată ziua. Seara, au găsit o altă oază frumoasă, pe lângă care curgea un râu frumos. Fără să-şi spună nimic, s-au hotărât să facă o baie în râu. Însă cel care primise palma, cu o zi în urmă, a fost pe punctul de a se îneca şi prietenul lui l-a salvat.

După ce şi-a revenit, a scris pe o altă bucată de hârtie: "Ce bine e să respiri, îi mulţumesc vieţii că nu m-a părăsit" apoi a desenat un

soare pe care l-a dăruit prietenului lui.

Pe o piatră a scris următoarele cuvinte: "cel mai bun prieten al meu mi-a salvat viaţa, merită toată recunoştinţa mea." Şi a lăsat piatra, la vedere, pe marginea drumului.

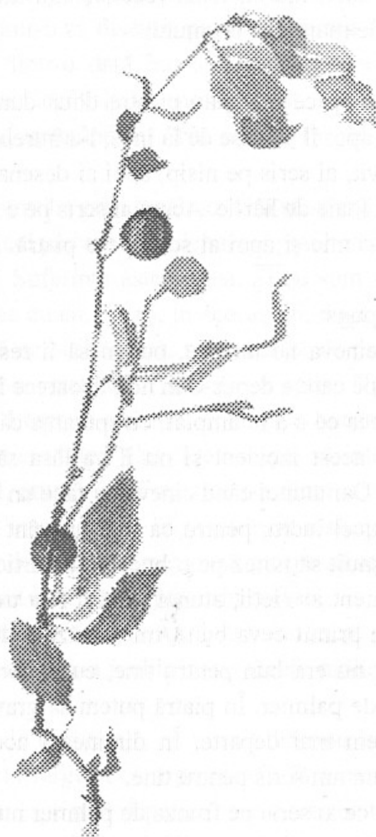
A doua zi, în timp ce mergeau printre două dune, cel care îşi lovise prietenul şi apoi îl salvase de la înec, l-a întrebat pe celălalt:" După ce te-am lovit, ai scris pe nisip, apoi ai desenat pe frunza de palmier, apoi pe o foaie de hârtie. Acum ai scris pe o foaie de hârtie pe care mi-ai dat-o mie şi apoi ai scris pe o piatră. De ce ai făcut toate astea?"

Celălalt i-a răspuns:

"Atunci când cineva ne răneşte, putem să îi restituim în mod simbolic violenţa pe care a depus-o în noi, deoarece îi aparţine. Am scris şi pe nisip ceea ce s-a întâmplat, cu speranţa că vântul iertării de sine va şterge acest incident şi nu îl va lăsa să rămână ca o greutate între noi. Dar atunci când cineva ne face un bine, putem să gravăm în piatră acel lucru, pentru ca nici un vânt să nu îl poată şterge. M-am obişnuit să notez pe o bucată de hârtie ceea ce învăţ din fiecare eveniment al vieţii, atunci când a fost trezită o rană în mine sau când am primit ceva bun. Am îndrăznit, de asemenea să restitui şi ceea ce nu era bun pentru tine, cu ajutorul unui obiect simbolic, frunza de palmier. În piatră putem să gravăm şi ceea ce vrem să transmitem mai departe. În dimineaţa aceasta am scris pentru mine şi seara am scris pentru tine.

- Da, însă ceea ce ai scris pe frunza de palmier nu mi-a plăcut şi am aruncat-o.

- Da, dar apoi ai acceptat cea de-a doua foaie de hârtie. Şi acest lucru va rămâne în relaţia noastră. Nu ştiu ce vei face cu acel mesaj, depinde de tine. Cel mai important este mesajul pe care l-am gravat pe piatră! Poate, într-o zi, cineva îl va citi şi va învăţa ceva din acest episod de viaţă."

Erau odată doi părinţi orbiţi de dorinţele lor

Uneori suntem dezarmaţi în faţa copiilor noştri, uneori nu suntem în stare să îi ajutăm, suntem prea închişi în înlănţuirea haotică a aşteptărilor noastre, a dorinţelor şi a fricilor noastre.

Era odată un cuplu de părinţi foarte fericiţi. Da, încă mai există astfel de cupluri în care cei doi sunt în armonie şi împărtăşesc tot ceea ce este mai bun în ei. Trăiesc împreună, au un proiect de viaţă comună şi sunt suficient de atenţi şi de respectuoşi unul faţă de celălalt pentru a se împlini reciproc. Trăiau într-o armonie perfectă şi îşi juraseră că, atunci când vor deveni părinţi, vor asigura fericirea copilului lor.

Probabil, o să mă întrebaţi: "Dar cum este posibil să promiţi ceva atât de nesigur precum fericirea care va veni?" Cum este posibil să prevezi astfel viaţa unui copil şi să eviţi toate obstacolele, toate bolile, suferinţa, disperarea legată de o pierdere sau toate incidentele ce pot să apară în viaţa cuiva, pentru ca acel copil să se poată simţi fericit, în fiecare moment al vieţii?"

Părinţii aceia erau sinceri, chiar dacă încă nu ştiau că de fapt erau orbiţi. Credeau că s-au gândit la toate acestea. Şi cum, fiecare dintre ei trăise o serie de dificultăţi în propria sa copilărie, doreau să evite aceleaşi încercări şi greutăţi în cazul copilului lor. Dorinţa de a-l proteja, de a veghea ca fiul lor să nu cunoască suferinţa şi violenţa care existase în copilăriile lor, reprezenta motivul care îi împingea să aştearnă parcă un covor roşu la picioarele copilului, pe care îl considerau comoara lor cea mai de preţ.

Însă a face o promisiune este un lucru şi a o respecta este altceva. A promite fericirea înseamnă să uiţi că fericirea este imprevizibilă, aproape insesizabilă şi, mai ales, foarte trecătoare. Fericirea nu se lasă nici cumpărată, nici sedusă, nici îmblânzită. Tot ce putem face este să o primim atunci când trece foarte aproape de noi sau rămâne pentru o clipă.

Probabil, vă daţi seama că acei părinţi se angajaseră într-o sarcină aproape imposibilă. Îşi atribuiseră o misiune care putea să absoarbă nu doar esenţialul din timpul lor, ci şi toate gândurile lor. Promisiunea pe care o făcuseră copilului lor îi ţinea ocupaţi în fiecare moment al vieţii lor. Mai ales pe mamă, care, încă de când

se trezea dimineaţa îşi imagina cum ar putea fi ziua copilului ei, cum ar trebui să se desfăşoare. Şi, chiar înainte de a se trezi, începea să stabilească în minte o listă întreagă cu ce avea de făcut, pentru a nu uita, mai ales pentru a nu uita. Soţul ei, care era mai ocupat în afara familiei, îi spunea în fiecare dimineaţă: "Dacă e nevoie să mă suni, o să vin imediat..." Seara, când se întorcea acasă, o întreba imediat: "Cum a fost ziua de azi pentru el?" se gândea, bineînţeles la ziua copilului lui!

Şi vă puteţi imagina cum putea fi o zi din viaţa acelui copil! Trebuia să dea socoteală pentru orice, era asaltat cu întrebări: "A fost bine, când ai mers la şcoală? Şi în clasă? Şi în pauză? Cum e noul tău prieten? Şi la sport, nu a fost prea greu pentru tine? La tine în cameră nu e prea frig? Şi ţi-a plăcut ce ai mâncat aseară, nu te-a durut stomacul? Ghiozdanul nu e prea greu pentru tine?"

Vă puteţi imagina avalanşa de întrebări care îi invadau viaţa şi, în spatele acelor întrebări, toate temerile care erau astfel transferate asupra lui. Şi foarte devreme a înţeles că trebuia să îi asigure, să îi protejeze pe părinţii lui. Trebuia să le dea răspunsurile pe care ei le aşteptau, trebuia să le calmeze angoasa şi să aibă grijă de ei.

Şi foarte repede, în viaţa lui de copil a învăţat să aibă o existenţă dublă. O viaţă de copil cuminte şi perfect, pentru a corespunde aşteptărilor, dorinţelor şi fricilor părinţilor lui şi o viaţă doar pentru el, în care putea să respire mai liber, să fie aşa cum era cu adevărat, să-şi asum riscuri, să descopere plăcerile necunoscutului, ale imprevizibilului. O viaţă pe care să o trăiască doar pentru el însuşi.

E inutil să vă mai spun că nu a întâlnit prea des fericirea! Nu credea deloc că tot acel confort ca într-o conservă, în care se simţea închis, ar corespunde cu ceea ce îşi imagina el că este fericirea.

Oare de câţi ani va avea nevoie mai târziu acel copil pentru a-şi trăi viaţa din plin? Cât curaj îi va trebui pentru a se afirma, a se poziţiona, a se defini în funcţie de propriile sale dorinţe şi nevoi, fără să se gândească mereu să-i asigure şi să-i protejeze pe părinţii lui? Cum va reuşi să găsească distanţa potrivită faţă de ei şi să

crească cu adevărat? Pentru că în acest lucru constă esențialul trecerii de la copilărie la viața de adult: a accepta să crești din interior pentru a te despărți de dorința și de fricile părinților, pentru a-ți putea înfrunta propria existență.

Era odată un copil care știa să trăiască două sentimente contradictorii în același timp

Avem multe dificultăți, mai ales față de noi înșine, atunci când trăim sentimente contradictorii față de o persoană apropiată sau față de o situație care ne afectează.

Era perioada când se desfăşura Cupa mondială la fotbal şi, în acea zi, se juca meciul dintre cele două mari echipe, Brazilia şi Franţa. Micul Jean, pasionat de fotbal şi mare admirator al echipei Braziliei îşi pusese de dimineaţă tricoul echipei favorite. Şi cele două bunice ale lui cumpăraseră un material şi au cusut pentru el steagul Braziliei! Astfel echipat, a urmărit meciul, în familie, cu părinţii lui, cu unchii, cu mătuşile, cu toţii adunaţi în faţa televizorului. De o parte, albaştrii cu feţele pictate în culorile Franţei, cu drapelul francez în mână şi... el singur, de cealaltă parte, cu drapelul galben verde!

Când francezii au marcat golul, grupul suporterilor a explodat de bucurie şi micul Jean a plâns înfundat şi a văzut continuarea meciului singur, izolat în camera lui trist şi pentru că nu putea participa la bucuria familiei.

Cu toate acestea, mama lui, după ce a ţipat de bucurie la golul înscris de un francez (un jucător pe nume Thierry Henry) s-a ocupat de fiul ei cu obrajii plini de lacrimi. A încercat să îl consoleze ... dar fără nici un rezultat. Tatăl lui, unchii, toată familia au râs un pic de el... dar nu prea tare, deoarece erau sensibili la "pasiunea braziliană" a copilului, pasiune care dura deja de mai bine de un an!

Jean a plâns atât de mult şi era aşa de nefericit (el, care de obicei era un copil vesel şi foarte simpatic) încât părinţii lui s-au gândit, îngrijoraţi că "Nu e normal copilul acesta... Să aibă o asemenea reacţie, să sufere aşa de mult... Poate ar fi bine să îl ducem la un psiholog... " Şi fiecare dintre ei spunea: "Mă face să sufăr..." Şi acel eveniment a întunecat veselia unora şi altora, pentru victoria Franţei.

Una dintre bunicile lui, imediat după ce s-a terminat meciul a încercat să îl liniştească. L-a strâns pe micul Jean în braţe şi a găsit câteva cuvinte pentru a-l linişti şi a-i spune cât de mult îl iubeşte.

Câteva zile mai târziu, Jean s-a dus la acea bunică acasă. Era mai bine, spunea mama lui, adică îşi recăpătase zâmbetul.

Bunica a evitat, câteva minute, să îi vorbească despre Brazilia (uitase totuşi că drapelul francez care mai fâlfâia încă pe balcon sărea în ochi şi reamintea tuturor de victoria Franţei).

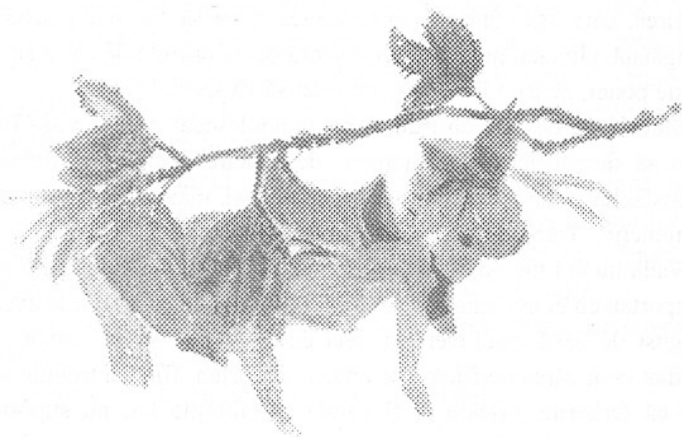
L-a luat pe copil în braţe, cu blândeţe, aşa cum făcea deseori cu el şi când l-a întrebat cum se simte, Jean i-a răspuns:

"Ştii, mamă mare, nu e vorba că nu sunt bucuros că a câştigat Franţa… Sunt foarte trist că a pierdut Brazilia!"

Când bunica lui mi-a povestit toate acestea, eu mi-a dat seama că băieţelul de unsprezece ani înţelesese foarte bine situaţia.

Prin cuvintele lui simple, a ştiut să spună exact ceea ce simţea. Partea bună şi partea dificilă. În timp ce părinţii lui, purtaţi de entuziasmul lor nu au văzut în atitudinea lui decât o diferenţiere negativă şi, îngrozitor - o lipsă de implicare în victoria echipei naţionale pe care ei o apărau!

Atunci când un copil ştie să găsească astfel cuvintele potrivite poate îndrăzni să vorbească despre el, chiar şi atunci când are sentimente confuze şi contradictorii.

Povestea micului ponei care nu știa cum să se poarte cu fericirea

Fericirea nu este nici un drept, nici o obligație. Este o stare provizorie, adesea efemeră, care își are rădăcinile în câteva ancore sacre: a trăi în prezent, a accepta să te iubești, a-l primi pe celălalt ca pe un cadou, a întâmpina miracolele imprevizibilului

A fost odată un pui de ponei, care încă de când era foarte mic a început să maltrateze fericirea.

Să nu credeţi că a fost un lucru uşor pentru el, deoarece fericirea iubeşte copiii, se apropie de ei fără precauţii şi chiar încearcă să rămână puţin alături de cei care îi zâmbesc, lucru foarte frecvent în ţara poneilor.

Însă, puiul despre care vorbeam avea detestabilul obicei de a nu trăi în prezent. Era tot timpul înaintea prezentului şi se repezea asupra momentului care venea cu viteza unui fulger. Astfel încât, fericirea, care aşa cum ştie toată lumea, vrea să fie recunoscută, mângâiată, alintată, nu avea nici o şansă să fie primită de către acel pui de ponei, pe care îl chema, am uitat să vă spun, Ilfoke.

Mai târziu, devenit un frumos ponei adolescent, făcea în aşa fel încât să descalifice orice moment de fericire posibilă cultivând insatisfacţia, amărăciunea şi resentimentele şi, mai ales atribuindu-şi injuncţii: "Trebuie să fac asta, trebuie să fac aia..."

Viaţa nu era niciodată aşa cum ar fi trebuit să fie, ceilalţi nu se comportau cu el aşa cum ar fi trebuit, tot ceea ce i se întâmpla avea un gust de ceva insuficient şi deja cunoscut. Pe scurt, fericirea, imediat ce îl zărea pe Ilfoke, se abătea din drum, fiindcă trebuie să ştiţi că fericirile, oricare ar fi vârsta şi calităţile lor, nu suportă violenţa şi devalorizările.

Astfel, de-a lungul vieţii lui de adult, poneiul care trăia într-o superbă crescătorie de cai, pe un platou înalt, înconjurat de multă dragoste şi atenţie, bucurându-se de o mare libertate, avea o serie de atitudini şi de comportamente care descurajau orice fericire ce trecea pe lângă el, oricât de perseverentă ar fi fost. Era ca şi cum Ilfoke îi interzicea fericirii să se apropie de el, ca şi cum i-ar fi spus: "Nu am încredere în tine."

Poate o să îmi spuneţi că, privind în jurul lui şi-a dat seama cât de diferiţi sunt ceilalţi, simţea când mergeau pe păşune, la plimbare, alături de ceilalţi ponei masculi sau femele sau pui, faptul că ei ştiau să primească fericirea.

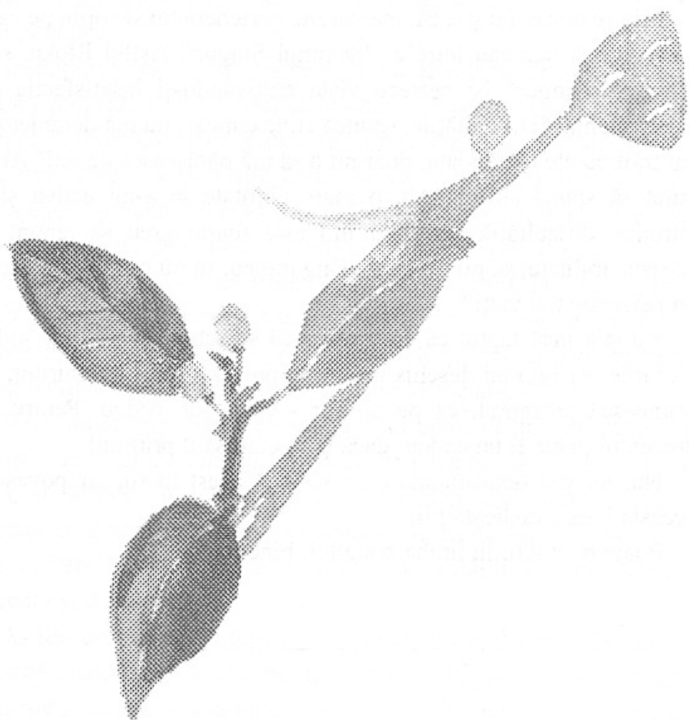
Nu era deloc aşa. El credea pur şi simplu că există noroc, care vine la anumiţi privilegiaţi, dar el, oricum nu putea conta pe aşa ceva. "Eu nu mă bazeze pe noroc, ca şi alţii, mă bazez doar pe mine însumi!", îi plăcea lui să le spună tuturor.

Printre altele, nu ştia că, mai târziu, partenera lui şi copiii pe care i-au avut, îl numeau între ei "Domnul Singur". Astfel Ilfoke, sau "Domnul Singur" îşi petrecu viaţa cultivându-şi insatisfacţia cu perseverenţă. "Dificultăţile, spunea el, le cunosc, nu mă deranjează, am trăit cu ele toată viaţa, doar nu o să mă părăsească acum!" Ar fi putut să spună altfel: "Am o mare abilitate în a-mi activa şi a întreţine dificultăţile, cred că îmi este foarte greu să renunţ la această abilitate, să nu mă mai plâng mereu, să nu mai cred că sunt un persecutat al vieţii".

Nu ştia încă faptul că era posibil să se schimbe, să vadă altfel lucrurile, să fie mai deschis în faţa imprevizibilului întâlnirilor, să primească prezentul, ca pe un dar - ca pe un cadou. Pentru că prezentul poate fi un cadou, dacă ştim cum să îl primim!

Nu, nu ştia deocamdată cum să facă acest lucru, iar povestea aceasta îi este dedicată lui.

Poate o va citi. În limba poneilor, bineînţeles!

Povestea băieţelului care a vrut să îşi schimbe prenumele

Copiii reprezintă partea noastră de eternitate. Singura noastră urmă care va rămâne în ei nu va fi faptul că i-am iubit, ci faptul că i-am ajutat să se iubească ei înşişi.

Era odată un băiețel care își imagina, de fapt simțea, că părinții lui nu trăiau decât pentru el. Și-a dat seama că întreaga viață a tatălui său și, mai ales, a mamei sale, se învârtea în jurul lui, era organizată în funcție de comportamentele lui, de somnul lui, de mâncarea lui, de hainele lui, de persoana lui, de tot ceea ce îl privea pe el direct sau indirect. Pe scurt, părinții lui nu existau pentru ei, ci doar pentru copilul lor.

Se simțea în același timp ca un obiect și ca un prizonier, pentru că era mereu în centrul gândurilor și preocupărilor părinților săi. Pe parcursul anilor, a simțit în el o neliniște surdă, ca și cum ar fi fost responsabil nu doar de viața, ci și de fericirea părinților lui. Seara, înainte de a adormi se întreba: "oare sunt cu adevărat fericiți că eu sunt copilul lor? nu sunt dezamăgiți de mine? Oare nu ar fi vrut să aibă un alt copil, mai frumos, mai inteligent, mai iubitor decât mine?"

Și, în timpul zilei, imaginându-și că putea face o prostie, se întreba tot timpul dacă părinții lui nu vor muri din cauza lui, dacă va face ceva ce va putea să îi rănească, dacă se va purta așa cum voiau părinții lui să se poarte. Se gândea mereu la ei, încerca să ghicească ce ar trebui să facă pentru a le fi pe plac, ce i-ar fi făcut pe ei să se simtă bine.

Cred că vă dați seama, întreaga viață a băiețelului nostru era un adevărat infern, deoarece nu îndrăznea să trăiască pentru el însuși, devenise într-un fel, părintele părinților lui!

Era ca și cum nu mai era loc pentru el în propria sa viață, deoarece își imagina că trebuie să trăiască pentru părinții lui, pentru ca ei să rămână în viață și să fie fericiți văzând că el este fericit.

Uneori, pentru a nu risca să-i facă să sufere, se străduia să fie fericit, să pară vesel, să semene cu ceilalți copii fără însă să reușească în totalitate. Se străduia să se arate așa cum nu era, să simtă ceva se nu simțea în realitate. Astfel, trăia o viață care nu era neapărat a lui.

Acest lucru a durat ani de zile. Apoi, într-o zi, a avut o idee, aceea de a-şi schimba prenumele. Părinţii lui îi puseseră numele de Mihai, dar îl strigau tot timpul cu diminutive Mihăiţă, Miţă, Mişu, Mihăuş ... nume care credeau ei că erau drăguţe pentru el, dar prin care el se simţea infantilizat.

În acea dimineaţă, Mihai a hotărât că se va numi de aici înainte, Petru. Un prenume care să fie doar al lui, care să corespundă cu ceea ce voia el să fie. Un prenume solid şi flexibil în acelaşi timp.

La început, acest lucru îl tulbura mult şi nu îndrăznea să le spună părinţilor săi: "Începând de astăzi, vă informez că mă cheamă Petru şi de aici înainte nu voi mai răspunde decât la acest nume!" Dar se pregătea să facă acest lucru. A început la şcoală, spunându-i celui mai bun prieten al lui să îl numească Petru. Apoi îi spuse profesorului să îl strige, pe noul lui nume şi chiar să îl lase să anunţe toată clasa că îşi doreşte să fie numit pe noul lui prenume, cel de Petru.

Mulţi copiii au fost foarte miraţi de dorinţa lui de a-şi schimba prenumele, alţii, din contră, i-au spus: "Şi eu, dacă aş îndrăzni, aş vrea să fac la fel ca tine!" Oricum, au fost multe comentarii referitoare la demersul lui.

Treptat, cei din jurul lui s-au familiarizat cu noul lui prenume. Simţea că acest lucru îl făcea să se simtă mai în siguranţă, avea mai multă încredere în el şi chiar se respecta mai mult. Avea sentimentul că era tot mai puternic, creştea în interior. Şi a înţeles că decizia pe care o luase era foarte bună pentru el.

Într-o zi, în timpul vacanţei de vară, s-a hotărât să dea o mică petrecere şi le-a spus tuturor celor din familie, părinţilor, bunicilor, unchilor, mătuşilor, verilor, verişoarelor să vină. Le-a spus, pur şi simplu: "Astăzi este o zi importantă pentru mine, o să vă dau o veste foarte mare!"

Şi le spuse, tuturor celor adunaţi în faţa lui: "Aş vrea să vă spun cât de importantă este pentru mine schimbarea pe care am făcut-o.

Cât de esenţial a fost pentru mine să îmi schimb prenumele. Vă rog ca, începând de astăzi să îmi spuneţi Petru, deoarece renunţ la prenumele care mi-a fost dat la începutul vieţii, cu multă dragoste de către părinţii mei, dar care însă nu corespunde cu persoana care am devenit eu astăzi..."

S-a aşternut o tăcere lungă, cei din familia lui se priveau uimiţi, îi priveau cu îngrijorare pe părinţii lui Mihai - vreau să spun, Petru.

"Ce idee i-a venit şi lui! Ca şi cum ai putea să-ţi schimbi prenumele aşa de simplu! striga un unchi de-al lui.

- Nu cred că va fi prea uşor pentru părinţii lui să se obişnuiască cu noul lui prenume! zise grav una dintre mătuşile lui.

- Dar un nume, îl primeşti pentru toată viaţa, nu ai dreptul să îl schimbi apoi! zise unul dintre bunicii lui.

- Şi mie mi-ar fi plăcut să îmi schimb prenumele, şopti una dintre verişoarele lui.

Mama lui izbucni în plâns şi apoi zise cu o voce limpede: "Şi mie mi-ar fi plăcut să pot să îmi schimb prenumele, deoarece numele pe care mi l-au dat era cel al unei fetiţe care murise, primul copil al părinţilor mei şi am purtat acest prenume cu multă nelinişte, toată copilăria mea, ca şi cum ar fi trebuit să trăiesc viaţa acelei fetiţe! Cred, Petru, că ai făcut foarte bine să iei o astfel de hotărâre!"

Atunci, fiecare dintre cei prezenţi l-a privit pe copil altfel. Tatăl lui se gândea: "Petru, e un prenume pe care mi-ar fi plăcut şi mie să-l am!"

Mătuşa lui preferată era foarte emoţionată, îşi amintea de el, când era bebeluş, la botez şi apoi, şi-a adus aminte că Petru era prenumele primului băiat de care se îndrăgostise ea la şaisprezece ani şi că nu se mai căsătorise apoi niciodată, rămânând cu amintirea acelei prime iubiri.

Astfel, decizia lui Petru a declanşat o mulţime de reacţii, a trezit nostalgii, s-a izbit de credinţe mai vechi, a stârnit multe comentarii, a adus la suprafaţă multe amintiri de altădată...

Şi, începând din acea zi, Petru a devenit responsabil de propria sa viaţă, doar de viaţa lui. A devenit un copil care accepta faptul că părinţii lui puteau să crească şi fără el. Şi aşa s-a şi întâmplat.

Povestea unui tată castor care comisese o faptă ireparabilă

Violențele sau lucrurile rele cu adevărat ireparabile, pe care le cauzăm copiilor noștri sunt foarte rare. Acestea sunt cele care creează răni profunde, aproape incurabile în cazul părinților.

Nu ştiu dacă voi ştiţi cum trăiesc castorii. Şi, mai ales, cu muncesc taţii castori. E foarte simplu: muncesc tot timpul. Imediat ce se trezesc, se gândesc deja la munca pe care o au de făcut, iau un mic dejun foarte repede, aruncă o privire mulţumită la copiii lor, o sărută distraţi pe soţia lor şi se grăbesc la muncă, unde dispar toată ziua. Seara, când se întorc acasă, expresia lor favorită este: "Vai de mine, sunt terminat de oboseală!"

Într-o zi, acest tată castor, pe care îl cunosc foarte bine, le-a spus prietenilor săi, în faţa întregii familii, formată din soţia lui şi cei trei copii ai lor: "Mie munca îmi ocupă 90% din viaţă!" Şi astfel, soţia şi copiii lui au aflat că reprezentau 10 % din viaţa soţului şi a tatălui lor.

Tatăl despre care vă vorbesc investise mult (cum spun castorii) în munca lui. Acest lucru înseamnă că viaţa lui profesională era pe primul loc pentru el. Era foarte bun în profesia lui şi era foarte satisfăcut de rezultatele pe care le avea, însă nu avea decât un scop: să facă mai mult şi mai mult.

Ceea ce vă voi povesti acum este îngrozitor, deoarece nu doresc nimănui, nici unui castor şi nici unui om, ceea ce i s-a întâmplat lui!

Într-o duminică dimineaţă, castorul nostru a vrut să meargă să viziteze un şantier. Când a încercat să iasă cu camionul lui cel mare din garaj, în marche-arrière, nu a văzut faptul că fiul lui de cinci ani venise după el şi era ascuns după una dintre roţile mari din spate ale camionului. Copilul se gândise că tatăl lui îl va căuta, o să coboare din camion şi o să-l mai sărute o dată înainte de plecare. Însă tatăl lui, era aşa de grăbit să plece la muncă, încât a pornit camionul fără să se uite în spate. A auzit imediat un ţipăt îngrozitor…

Fiul lui a fost lovit de camion şi nu s-a mai putut face nimic pentru a-l salva.

V-am spus dinainte că este o poveste terifiantă. Pentru că nu cred că există ceva mai nedrept şi mai insuportabil decât un tată care îşi

ucide din greşeală propriul lui copil.

Puteţi să vă imaginaţi scena care a urmat: mama castor, care a văzut totul de la fereastra din bucătărie, care presimţise drama, se simţea neputincioasă pentru a-l avertiza pe copil. Ţipătul ei de groază nu a fost auzit nici de tată, nici de copil. S-a repezit înnebunită de frică, a ajuns prea târziu, l-a luat în braţe pe copilul plin de sânge, urlând de durere. A urlat împotriva sorţii nedrepte, împotriva soţului ei. L-a acuzat că a fost atât de imprudent, că nu a verificat dacă era cineva în spatele camionului. Urla repetând mereu tot ceea ce s-ar fi putut face pentru ca micul lor pui să fi fost încă în viaţă. Ca şi cum s-ar fi agăţat de speranţa de a se întoarce în urmă, de a-l avertiza pe copil, de a-l vedea pe soţul ei verificând dacă era cineva în spatele roţii din spate, de a-l vedea sărutându-l pe copil şi spunându-i "Ne vedem diseară!" Tot ceea ce ar fi trebuit făcut sau nu, pentru ca puiul ei să nu moară, să fie viu acum. Şi tatăl care, auzind ţipetele şi hohotele de plâns, a coborât din camion, fără să înţeleagă ce s-a întâmplat, cum a ajuns copilul sub roata camionului şi cum copilul lui, carne din carnea lui, zăcea acum lipsit de viaţă. Un tată care parcă era lovit de fulger, s-a aruncat la pământ, cu capul în mâini, urlând toată durerea pe care o simţea pentru că îşi pierduse copilul, un tată care încă nu ştia că ceea ce era mai rău avea să urmeze de acum încolo: o imensă culpabilitate care îl va tortura timp îndelungat, doar la simpla amintire a acelei zile de duminică, acea dimineaţă blestemată, pe care ar fi dat orice să nu o fi trăit vreodată.

Oare cum poţi să revii la viaţa obişnuită, cum să te întorci acasă când ştii că puiul tău nu mai este acolo, din vina ta, aşa cum credea el? cum de altfel şi soţia lui îl acuza: "Tot timpul te grăbeşti să pleci, eşti nerăbdător să pleci la muncă, chiar şi duminica ai obligaţiile tale profesionale… "

Soţia lui nu a mai suportat să stea cu bărbatul pe care îl considera responsabil de moartea copilului şi, peste câteva săptămâni, l-a părăsit.

Când l-am întâlnit pe acel castor, care încă se simţea tată, în sufletul lui, era o ființă abătută, de o tristeţe fără margini, în a cărui privire se citeau remuşcări insuportabile. "Ce i-aţi spune unui tată care şi-a ucis copilul?" acestea au fost primele lui cuvinte.

La început, nu i-am spus nimic, l-am ascultat, am fost atent la tot ceea ce spunea, i-am pus mâna mea pe braţ, i-am simţit disperarea îngrozitoare, am fost foarte atins de durerea lui infinită, de parcă întreg corpul lui ar fi fost rupt în mii de bucăţi.

A reuşit apoi să-mi povestească cum s-a întâmplat totul, cum nu a auzit nimic, nu a putut face nimic, doar să descopere dezastrul iremediabil: fiul lui mort, lovit de camionul lui, "din cauza mea" spunea el mereu. "Cum aş putea să mai trăiesc cu toate acestea în mintea mea, în corpul meu, în prezent?"

Atunci i-am spus că, într-o relaţie suntem întotdeauna trei: celălalt, eu şi relaţia. El, la capătul lui de relaţie, hotărâse să plece cu camionul, la celălalt capăt al relaţiei era fiul lui, care hotărâse să se ascundă după roată, sperând că tatăl lui îl va căuta. Şi că relaţia cu fiul lui nu s-a terminat în acea zi, ci continua să existe în inima lui.

Am încercat să îi mai spun că durata vieţii fiului lui a fost de cinci ani, iar a lui va mai continua încă, precum şi cea a celorlalţi doi copii pe care îi avea.

I-am spus că este imposibil să îţi asumi responsabilitatea pentru întreaga relaţie, fiecare dintre protagoniştii unei relaţii este coresponsabil de ceea ce se va întâmpla în relaţie.

Nu ştiu dacă a reuşit să mă înţeleagă. Nu ştiu dacă va reuşi să se ierte pentru faptul că în dimineaţa aceea a vrut să plece la muncă fără să-i mai spună la revedere copilului lui, pe care îl ştia în casă, jucându-se.

Nu ştiu dacă va fi capabil să-şi accepte propria neputinţă pentru că nu anticipase jocul copilului care voia să-i facă o surpriză.

Nu ştiu dacă va îndrăzni să mai dea naştere vreunei fiinţe, ştiind

faptul că, în lumea castorilor, responsabilitatea pentru propria viaţă aparţine celui sau celei căruia/căreia i-a fost oferită în momentul concepţiei.

Nu ştiu dacă va avea răgazul să citească aceste rânduri şi să înţeleagă faptul că nimeni nu ştie dinainte durata unei vieţi, cu excepţia celui care se hotărăşte să îi pună capăt el însuşi.

Povestea copilului care încercase să se opună mamei lui

Atunci când încercăm să avem mereu dreptate în fața unui copil, vom determina la acesta fie supunere, fie revoltă, foarte rar creativitate și împlinire.

Vreau să vă spun de fapt povestea unei bocceluţe, a faptului că vorbele nu au acelaşi sens pentru cel care le rosteşte ca şi pentru cel care le aude.

" Uite, îi zise mama lui Alin, uite ţi-am luat nişte pantaloni noi!"

Copilul s-a uitat surprins la pantaloni. Apoi i-a zis uimit mamei lui:

"Sunt pentru mine pantalonii ăştia? Dar sunt vechi de mult!

- Da, îi răspunse mama. Sunt vechi dar încă se mai pot purta. Au fost ai fratelui tău şi acum sunt ai tăi! Acum câţiva ani, i-am pus de o parte şi acum eşti destul de mare ca să îi porţi!

- Nu, îi răspunse copilul, nu îi vreau! Nu sunt ai mei! Nu o să-i port niciodată!

- Cum adică, nu eşti mulţumit? Păi au fost ai fratelui tău!

- Nu, nu şi nu, ţipa micul Alin bătând din picior. Nu îi vreau!

Şi îşi spunea în sinea lui: "Cu atât mai mult, cu cât au fost ai fratelui meu, nu vreau să îi port!"

Vocea mamei deveni mai gravă şi mai dură:

- Dragul meu, dacă tu crezi că o să ai câştig de cauză, te înşeli! Pantalonii ăştia sunt acum ai tăi şi o să îi porţi începând de mâine! Şi nu mai ai voie să începi să ţipi şi să baţi din picior! Am zis da, aşa rămâne!

- Nu, repetă Alin, cu o voce mai stinsă. Rămăsese nemişcat în faţa mamei, cu capul plecat şi umerii căzuţi.

"Şi să nu te mai văd că faci mutre!" ţipă mama lui.

Copilul îşi scutură nervos umărul drept, lucru care o făcu pe mama lui să izbucnească furioasă:

" Ascultă-mă bine! Aici eu comand! Fie că îţi place sau nu, că îţi convine sau nu, eu, mama ta sunt cea care decide ceea ce vreau eu. Şi tu, trebuie să mă asculţi! Un copil trebuie să îşi asculte părinţii! ai înţeles? Ridică-te, uită-te la mine! Spune: da, mamă, o să port pantalonii! Haide, spune!

- Nu!

- Nu?

Mama simţea că plesneşte de furie în faţa acelui copil care îşi permitea să i se opună. Ştia că de ceva vreme, era tot mai revoltat, nu o asculta şi îşi permitea să nu mai fie de acord cu ea. Acel copil pe care îl purtase timp de nouă luni în pântece, căruia îi dăduse viaţă, acum o înfrunta, mai ales de când începuse să meargă la şcoală! Nu se putea aşa ceva! Îi era şi aşa destul de greu în relaţia cu soţul ei violent care o sfărâma cu dispreţul şi cu autoritatea lui, nici nu se punea problema acum să accepte nici cel mai neînsemnat gest de revoltă din partea unuia dintre copiii ei!

"Alin, ascultă-mă bine, nu o să mai repet a doua oară! Nu vrei să mă asculţi! Nu vrei să porţi pantalonii ăştia, adică îţi baţi joc de mine!

- Nu, îi răspunse copilul, fără să mai ştie la care dintre întrebări îi răspundea, speriat de furia rece şi neaşteptată a mamei lui.

Întotdeauna îi fusese frică de ţipetele părinţilor lui. El încerca să fie cuminte, pentru a-i fi pe plac mamei lui, care plângea adeseori strângându-l în braţe: "Sărmanul meu micuţ, sărmanul meu micuţ!" Chiar dacă nu îi plăcea deloc când îi spunea aşa. Şi astăzi, urla la el furioasă şi faţa ei părea chiar plină de răutate. El nu îşi bătea deloc joc de ea! Pur şi simplu nu voia să poarte pantalonii fratelui său, atât şi nimic mai mult! În plus, acei pantaloni fuseseră cârpiţi la buzunarele din spate, arătau urât, erau vechi şi nici măcar nu erau ai lui!

"Aşadar nu vrei, te-ai gândit bine?"

A urmat un moment de tăcere a copilului şi o ezitare a mamei. Apoi, cu o voce foarte gravă ea îi spuse: "Foarte bine, pentru că nu vrei să mă asculţi şi te crezi mare … n-ai decât să pleci! De altfel o să pleci imediat! Îţi fac bagajele şi gata, să pleci! Asta vrei cu adevărat?

- Nu, şopti copilul.

Alin rămăsese paralizat. Cuvintele se încâlceau în mintea lui, dar nu mai putea să rostească nici o vorbă. Nici măcar nu mai înţelegea ce îi spunea mama lui. Buimac, o privea agitându-se prin apartament.

Luase un prosop mare de la bucătărie şi pusese în el haina lui, vesta, fularul, o batistă, o bucată de pâine şi un măr. Apoi înnodă cele patru colţuri ale prosopului îi întinse bocceluţa şi îi zise: "Vezi ce păţesc copiii care nu îi ascultă pe părinţii lor? Te-ai gândit bine?"

Alin ridică ochii spre mama lui şi spuse încă o dată:

- Nu!

De fapt voia să spună cu toată convingerea: "Nu, nu vreau să plec!"

De abia când a auzit zgomotul înfundat al uşii de la intrare trântindu-se, când a simţit mirosul umed al coridorului lung şi întunecat şi mai ales întunericul apăsător, a înţeles că se afla pe culoar.

A rămas câteva secunde în semi-obscuritate, apoi ochii lui s-au obişnuit treptat, s-a ridicat pe vârfuri ca să ajungă la întrerupător şi a aprins lumina. Simţea că ameţeşte, s-a ghemuit pe jos, cu bocceluţa între genunchi. Privirea lui alerga pe vopseaua de pe pereţi, pe câteva chiştoace de ţigări aruncate pe jos, pe câteva urme de noroi uscat. Desena câteva spirale în praful de pe jos, lovea în resturile de ţigări ca şi cum s-ar fi jucat cu nişte bile şi apoi s-a oprit brusc când casa scărilor a rămas din nou în întuneric. Înainte să se ridice, lumina s-a aprins. Printre vocile care se auzeau de la etaj o recunoscu pe cea a vecinei de la etajul doi, zgomotul soneriei, discuţia cu fiica ei, uşa care s-a deschis şi apoi s-a închis lăsând din nou tăcerea să se aştearnă. Se apropiase de casa scărilor şi, ţinându-se cu ambele mâni de barele scării, se uita în sus şi în jos, era ameţitor însă se ţinea bine!

Timpul trecea. Totul devenea şi mai întunecat şi, în liniştea din clădire, străpunsă doar de câteva zgomote de claxon înfundate, care

se auzeau din stradă, copilul era tot mai neliniştit şi mai speriat. De obicei, îi plăcea să stea singur, însă nu în întuneric, nu în întunericul de pe un culoar care mirosea urât. Şi în plus, îl durea inima şi burta şi parcă îi era şi foame... Se gândi la măr, dar nu reuşea să desfacă pachetul strâns prea tare de mama lui. Bocceluţa cum i-a zis ea. Îşi amintea că în cartea Singur pe lume, pe care o citea fratele lui, băieţelul din poveste pleca la drum cu o bocceluţă, un căţel şi chiar şi cu o maimuţică. Şi cu un domn foarte bun , al cărui nume îl uitase. Dar el, el era singur singurel. Avea doar o bocceluţă pe care nici măcar nu putea să o deschidă! Şi, dintr-o dată, îl cuprinse o dorinţă imensă de a nu mai trăi, o tristeţe nesfârşită. Nu doar pentru că ar fi vrut să se întoarcă în casă, în camera lui, la peştişorul lui cel roşu, să nu mai stea în întuneric, ci pentru că se gândea la pantalonii cu pricina şi simţea că, dacă se va întoarce, va fi obligat să îi poarte mult timp de aici încolo...

Când a apăsat clanţa uşii, aceasta s-a deschis aproape singură. Mama lui stătea în faţa lui. Stătea dreaptă, rigidă. I se părea mai înaltă decât de obicei. Ea îi zise cu o voce uscată, care nu îi plăcea copilului deloc:

"Aşa deci, ai avut timp să te mai gândeşti! Văd că te-ai întors acasă! Ştii ce înseamnă asta, nu ? Ai înţeles acum?

- Da, îi răspunse copilul, cu o voce stinsă.
- Da şi mai cum?
- Da... mamă!

Băieţelul nu ştia nici pe departe ce avea să însemne acel "Da, mamă...", care avea să îl închidă într-o relaţie de dependenţă totală faţă de mama lui, din cauza căreia, tot timpul vieţii lui, în ciuda opoziţiei lui, a furiilor nespuse, a suferinţelor îndurate în tăcere, nu a mai reuşit să spună niciodată nu unei femei.

Doar atunci când a auzit la o emisiune la radio, vorbindu-se despre "valizele de cărat", despre greutatea din trecutul unei familii

care se transmite de la o generaţie la alta, atunci acel bărbat, care are acum aproape şaizeci de ani, şi-a adus aminte, emoţionat de povestea cu bocceluţa din copilăria lui.

O bocceluţă mică, pe care încă o mai căra ca pe o mare greutate în spatele lui.

Povestea unei iubiri

Iubirea, oricât de minunată ar fi, nu este suficientă pentru ca doi parteneri care se iubesc să rămână într-o relaţie de lungă durată. Calitatea comunicării, bogăţia schimburilor, vitalitatea lucrurilor împărtăşite în comun sunt cele care vor hrăni şi vor menţine relaţia vie.

El se numea Tăcere, iar ea se numea Vorbă. Aveau douăzeci de ani şi încă nu descoperiseră iubirea. S-au întâlnit pe insula unde trăia ea, unde se născuse şi unde îşi petrecuse toată copilăria.

La început au schimbat doar câteva priviri şi lungi momente de tăcere, pline de aşteptări, încărcate de entuziasm, de vibraţiile dorinţei lor care se năştea. Îşi ofereau zâmbete dulci ca mierea şi pline de tandreţe, pe care dansau soarele şi cerul întreg. Îndrăzneau să se apropie unul de altul, încet, în momente pline de frumuseţe, acompaniate de suspinele lor.

Fiecare dintre ei îşi depunea speranţele, emoţiile şi partea secretă din vise în mâinile celuilalt. Apoi au învăţat, treptat să îmblânzească spaţiul dintre corpurile lor, să simtă cu toate simţurile şi să-şi lase gesturile să se mişte libere.

Apoi, foarte repede, toate acestea au izbucnit, în săruturi pline de lumină şi în mângâieri pline de culoare, în parfumul abandonului lor, pentru a se pierde şi a se topi în sărbătoarea corpurilor lor, care i-a dus apoi departe, în cele mai profunde locuri ale fiinţei lor.

S-au iubit reciproc, lucru care se întâmplă mai rar decât credem.

Vreau să spun, prin reciprocitate, că iubirea unuia rezona şi se acorda cu iubirea celuilalt.

Tânăra femeie, care se numea Vorbă, a început în mod firesc, foarte repede, să vorbească despre sentimentele ei, despre emoţiile şi simţămintele ei cele mai intime. Avea o creativitate inepuizabilă şi generoasă pentru a vorbi, pentru a-i împărtăşi tânărului, Tăcere, ceea ce simţea, pentru a-i murmura, a-i şopti celui pe care îl iubea, tot ceea ce trăia în adâncurile fiinţei ei, îi povestea despre trecutul ei, despre prezent şi despre viitorul pe care şi-l imagina alături de el. Un viitor comun cu care îşi dorea ca şi el să fie de acord, pentru a-l construi împreună.

Pentru Tăcere însă, era mai complicat, mai dificil. El nu ştia să vorbească despre el sau, mai degrabă, păstra din experienţele lui anterioare o prudenţă sau o inhibiţie, care îl împiedicau să exprime în cuvinte ceea ce trăia, ceea ce simţea. Chiar dacă uneori avea

impresia că, tot ceea ce nu putea exprima, se agita în el asemenea unei furtuni. Îi era frică să nu pară slab, mai puţin viril, dacă vorbea despre intimitatea lui şi, cel mai adesea, credea că de fapt nu este necesar să vorbeşti despre astfel de lucruri, că era inutil şi doar un timp pierdut şi că ar putea fi chiar periculos să şi exprime sentimentele, ceea ce trăia în interior. Se simţea mai în largul lui, asemenea multor bărbaţi, în acţiune, îi plăcea să facă propuneri, să organizeze ieşiri în diverse locuri. Şi, în primul rând, nu se putea abţine să nu o atingă pe iubita lui, să o ia în braţe, să îi arate dorinţa lui. Lucru pe care şi Vorbă îl dorea foarte mult, dar nu era singurul lucru pe care şi-l dorea.

Să nu credeţi cumva că Tăcere era mut. Nici vorbă! Vorbea chiar mult, cu uşurinţă şi îndrăzneală, cu umor, avea o calitate în a face analize şi sinteze, un simţ critic ascuţit în tot ceea ce se referea la teoriile economice sau sociale, la problemele lumii, la univers, la sport şi la spectacole. Însă vorbea tot timpul despre ceilalţi, despre evenimentele din jurul lui. Nu vorbea niciodată despre modul în care trăia el toate aceste lucruri, despre ce simţea, ce îl emoţiona în adâncul lui.

Îi plăcea să comenteze aspecte legate de afaceri, de societate şi comportamentul oamenilor politici, îi plăcea mult să dezvolte un subiect propus de el sau de altcineva. Imediat se lansa într-un discurs în care îi plăcea să strălucească dar uneori se mai şi rătăcea într-o logoree nesfârşită, se repeta, devenea puţin steril şi îşi pierdea sensul frazei. Excela în controverse, în a cultiva arta disputelor, întreţinea cu iubita lui, Vorbă sau cu prietenii dezbateri întregi despre sport, despre filme, despre cărţile citite, despre călătoriile pe care le-a făcut, despre experienţele de viaţă pe care le-a avut. De fapt, diferenţa dintre cei doi iubiţi consta în faptul că ea vorbea despre ea, în timp ce el vorbea despre ceilalţi şi despre ce a făcut el, fără să vorbească cu adevărat despre el însuşi, despre ce simte, ce trăieşte.

Şi ignora faptul că, ceea ce menţine împreună, în timp doi

parteneri, nu este doar iubirea care putea să îi lege şi să-i ataşeze unul de altul, ci calitatea schimbului şi a comunicării dintre cei doi.

Un schimb echilibrat, pe baza ştiinţei de a da şi de a cere şi a îndrăznelii de a primi şi de a refuza. Un schimb care putea fi reciproc sau nu....

Cei doi nu ştiau încă faptul că se aflau la începutul unui drum care avea să îi îndepărteze unul de altul, mai mult decât orice neînţelegere care ar fi putut să-i facă să se contrazică sau să se rănească reciproc. Ar fi putut ca, rămânând pe acel drum al lipsei de înţelegere, în care cererile unuia nu îşi găseau ascultare şi răspunsuri în comportamentele celuilalt, să se îndepărteze unul de altul, fără ca măcar să ştie acest lucru. Riscau să se părăsească încet, în mod iremediabil, fără ca măcar să presimtă incapacitate lor de a crea, dincolo de iubire, o relaţie vie, creativă, stimulantă pentru amândoi. O relaţie care le-ar fi hrănit iubirea cu tot ceea ce era mai bun în ei, cu cele mai neaşteptate resurse pe care le aveau, dacă ar fi ştiut să-şi împărtăşească trăirile şi simţămintele. Şi toate astea, bineînţeles cu dăruire, de o parte şi cu receptivitate deschisă, de cealaltă parte şi, mai ales cu reciprocitate, printr-un dialog al sentimentelor şi al trăirilor celor mai personale, mai intime. O relaţie în care fiecare ar fi putut să-şi împărtăşească aşteptările, aporturile şi, mai ales să-şi exprime zonele de intoleranţă, de fragilitate, de furie sau chiar de violenţă, legate de rănile lui din copilărie.

Trebuie să vă mai spun că, Vorbă a fost crescută în familia Îndrăznescsăspun, o familie în care se practica de mult învăţarea comunicării, adică a învăţa cum să pui ceva în comun. O metodă care propunea să nu vorbeşti despre celălalt, ci să îi vorbeşti celuilalt despre tine, o metodă care invita la renunţarea la injuncţii, la judecăţi de valoare, la descalificări şi devalorizări, la ameninţări şi la şantaj, la culpabilizări, la menţinerea raportului dominant-dominat. Era o familie şi un mediu în care copiilor li se propuneau încă de când erau foarte mici, reguli de igienă relaţională simple,

accesibile oricui, instrumente concrete, transmisibile, pentru a comunica mai bine.

Vorbă, în educaţia ei, îşi însuşise resurse care îi permiteau o mai bună poziţionare, autonomie şi afirmare a propriei persoane, creativitate şi libertate de a fi...

Tăcere, cât despre el, crescuse într-un mediu în care a fost învăţat să nu vorbească despre ceea se trăia şi simţea, în care practica opoziţia şi nu apoziţia, înfruntarea, în loc de confruntare, confuzia între sentimente şi relaţie, ne-diferenţierea între dorinţe şi nevoi. Fusese crescut în familia Astanusespune. O familie cum sunt milioane de familii de pe planeta Tăcerii, care practică într-un mod foarte natural, un sistem relaţional foarte răspândit, care este surd şi orb în faţa lucrurilor esenţiale, este pernicios şi pervers şi, mai ales, energetivor.

O familie în care nu era convenabil să vorbeşti despre sine, să te dezvălui aşa cum eşti, în care se puneau întrebări intruzive sau cererilor li se răspundea prin conformism sau supunere. O familie şi un anturaj în care se vorbea despre ceilalţi, în care ceilalţi erau definiţi, catalogaţi şi etichetaţi prin judecăţi de valoare definitive, copiii erau culpabilizaţi dacă nu îndeplineau dorinţele părinţilor, erau ameninţaţi, pedepsiţi şi chiar alungaţi dacă afirmau credinţe diferite sau dorinţe de independenţă şi de afirmare diferite de ale lor...

În astfel de familii, copiii nu au posibilitatea de a-şi dezvolta încrederea şi iubirea de sine, iniţiativa şi creativitatea. Au foarte puţine alterative pentru a se împlini în iubire şi respect de sine, pentru a se întări în faţa imprevizibilului vieţii... au ca model doar comportamente stereotipe şi conservatoare, repetitive şi foarte puţin adaptate la realitate. Cei care sunt crescuţi într-un astfel de sistem au puţine posibilităţi de a exista.

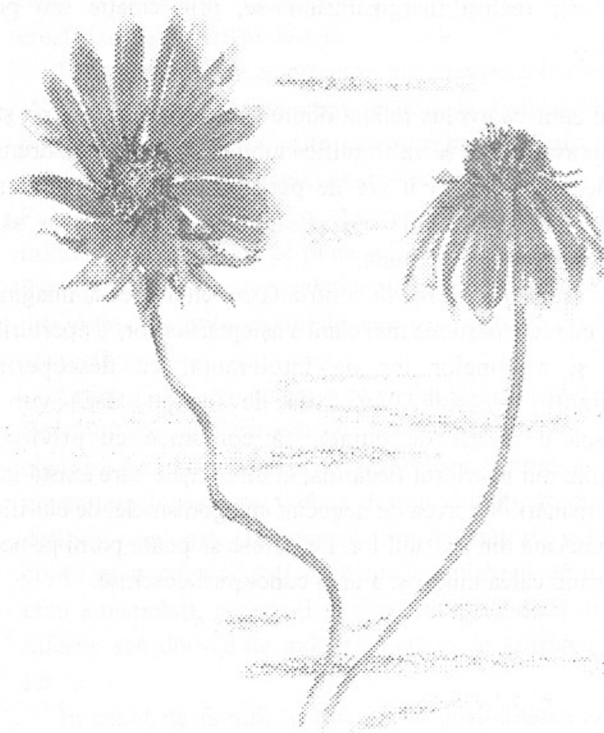
Sau se afirmă şi se realizează la nivelul faptelor, al acţiunii, al cuceririi, al luptei.

Fie se dau bătuţi, fug, se supun, se pun în serviciul exploatatorilor lor, se lasă manipulaţi.

Sau se inhibă, se închid în tăcere, într-o activitate ecran, încercând să scape de imprevizibil şi făcându-se uitaţi. Unii, mai puţini, se vor realiza marginalizându-se, prin creaţie sau prin schimbare...

Nu ştiu cum va evolua relaţia dintre Vorbă şi Tăcere şi nu ştiu cum va supravieţui sau se va amplifica iubirea lor. Ştiu doar, drumul pe care fiecare dintre ei îl are de parcurs, pentru a-şi propune, dincolo de iubire, o relaţie vie şi stimulatoare, dacă vor să-şi construiască un viitor împreună.

Ştiu, de asemenea, că se vor confrunta cu renunţarea la imaginile lor ideale, cu recunoaşterea mai clară a aşteptărilor lor, a aporturilor fiecăruia şi a zonelor lor de intoleranţă, cu descoperirea vulnerabilităţii fiecăruia. Vor avea de învăţat, dacă vor să construiască o relaţie de durată, să comunice cu privire la contradicţiile din interiorul fiecăruia, la diferenţele care există între ei şi la asemănări. Vor avea de negociat antagonismele, de clarificat partea întunecată din trecutul lor. Le doresc să poată porni pe acest drum, urmând calea inimii şi a unei cunoaşteri deschise.

Povestea meduzei care nu reuşea să fie fericită

Există persoane care au auto-sabotori foarte eficienţi, aproape indestructibili, capabili să reziste în faţa tuturor asalturilor fericirii şi să descurajeze orice tentativă de bucurie şi de plăcere în viaţa lor.

Nici o meduză nu seamănă cu o alta. Fiecare dintre ele este unică şi, chiar dacă, uneori, în interiorul unei familii, de exemplu, se pot stabili asemănări, vedem imediat că fiecare are o personalitate şi trăsături de caracter unice.

În ţara meduzelor, pe vremea când psihologia era încă o ştiinţă de abia născută, moda sau raţiunea făcea ca locuitorii acelei ţări să stabilească anumite categorii, pentru a aduna, a clasifica persoanele care aveau puncte comune, pentru a le studia mai uşor. Aceste etichete, aceste clasificări au fost utile la început, pentru a fixa bazele noii abordări, care urmărea o mai bună cunoaştere a structurii interioare a meduzelor, a comportamentelor lor şi, mai ales pentru a repera mai uşor devierile sau aberaţiile din anumite comportamente pe care acestea le aveau faţă de anturajul lor.

În ultimul secol, noua ştiinţă a ajuns să se ocupe, nu doar de dificultăţile copiilor şi ale adulţilor meduze, ci şi de comportamentele atipice şi deviante, lăsând totuşi studiul nebuniei pe seama psihiatrilor. Apoi a apărut o ramură a psihologiei care se interesa mai ales de "normalizaţi" : de meduze normale ca voi şi ca mine, ca cele din jurul nostru, pe care le vedem vara la mare.

Unele meduze se simt nesatisfăcute, nefericite şi depresive, oricare ar fi circumstanţele vieţii lor. Astfel, una dintre ele, pe care o cunosc şi care conduce un lanţ de magazine, are mai multe case în locuri minunate foarte căutate de către meduzele bogate şi care locuieşte într-un castel superb, împreună cu soţul ei. În adâncul ei simte că nu este soţul pe care l-ar fi vrut, astfel că a încercat mereu să-l descurajeze, opunându-se, îmbolnăvindu-se foarte des, făcându-i reproşuri, acuzându-l fără nici un motiv întemeiat. El rezista, prefera să îşi păstreze soţia, lucru care îl bloca în a se angaja în alte relaţii cu alte femei pe care le întâlnea în viaţă (şi erau multe astfel de întâlniri). Avea mereu un alibi... "Sunt căsătorit.." le spunea el, când ele voiau să meargă mai departe.

Dar să ne întoarcem la meduza noastră sinucigaşă. Pentru că nu v-am spus încă: specialitatea ei era sinuciderea prin forme foarte

diferite: alcool, droguri şi un consum excesiv de medicamente. A avut mai multe tentative de sinucidere "reuşite" (tentativele!) cu câteva zile de stat în spitalul de urgenţă, lucru care declanşa o ploaie de apeluri telefonice din partea prietenilor ei şi câteva semne de compasiune din partea celor apropiaţi.

Bineînţeles, meduza noastră făcuse apel la tot felul de persoane pe care le credea în stare să o ajute: vraci africani, şamani amerindieni, ţigani ghicitori în cărţi de taro, psihoterapeuţi, pseudo-psihoterapeuţi, psihanalişti renumiţi (reuşise chiar să plătească un psihanalist cu toată renta pe care o primea). Consultase specialişti în dezintoxicare, tot felul de ghizi spirituali (în relaţie directă cu entităţi terestre). Şi apoi, lecturile ei au condus-o spre mine, cu speranţa că se va întâmpla un miracol.

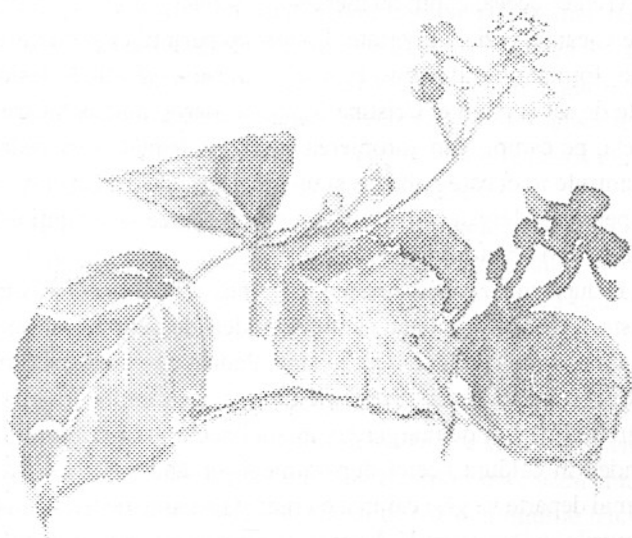
Se întâmplă ca eu să fiu de un pragmatism veritabil, nu mă interesează deloc problemele oamenilor, ci sunt pasionat de persoane şi de capacitatea lor de a se responsabiliza pentru a se ocupa singuri de propriile lor dificultăţi.

Pentru a verifica dacă o persoană (din ţara meduzelor) vrea cu adevărat să se schimbe este suficient să o inviţi să facă ceva pentru ea însăşi, să înceapă prin a avea grijă de ea. Dacă vă răspunde că ceilalţi nu vor să o înţeleagă, că vor suferi sau vor fi deranjaţi de acest lucru, că va fi considerată egoistă, atunci aveţi confirmarea imediată că nu vrea să se schimbe cu adevărat.

Astfel, când i-am propus acestei meduze să încheie o situaţie neterminată din trecutul ei, precum cea de a restitui unui unchi, fratele mamei ei, violenţa unei provocări sexuale pe care a trăit-o când avea opt ani şi ea mi-a răspuns că acel adult nu va înţelege, că o va considera nebună, că oricum era prea târziu... am înţeles că nu îşi dorea cu adevărat să schimbe ceva în viaţa ei.

În ţara meduzelor, orice schimbare începe printr-un demers de curăţare a trecutului, care va duce la eliberarea energiilor pentru a confrunta apoi problemele care ne paralizează.

Mai întâi trebuie să accepţi să începi să faci acest lucru!

O poveste inspirată din realitate

Există ceea ce ni se întâmplă și ceea ce facem cu acest lucru.

Și plecând de la ceea ce facem în acest sens se construiește relația noastră cu lumea.

Realitatea este întotdeauna în exteriorul nostru, prin urmare este mereu posibil să ne situăm în raport faţă de ea.

Realitatea se manifestă atunci când întâlniţi un eveniment, care poate fi bun (sau nu) pentru voi sau puteţi avea o întâlnire care să vă stimuleze (sau nu). Asemenea unei foste fetiţe, care mi-a povestit povestea ei, foarte emoţionată. "Mult timp am crezut că am uitat ceea ce mi s-a întâmplat şi totuşi chiar s-a întâmplat în realitate acel lucru! Aveam opt ani, era o zi de joi, din luna iunie..."

Pe vremea aceea, copiii nu mergeau la şcoală joia. Era o zi liberă, o zi de vacanţă, o zi de libertate. Locuia cu părinţii ei şi cu întreaga familie, formată din doi fraţi şi o soră, într-o casă aflată destul de departe de sat şi micuţei Cristina îi plăcea foarte mult să meargă cu bicicleta, pe câmpia din apropierea casei lor. Îi plăcea să pedaleze pe drumurile mici care coborau şi urcau printre dealuri şi erau pline de serpentine. Mergea cu bicicleta pentru plăcerea de a simţi vântul cum îi dansa în plete.

Şi, în după-amiaza aceea, era foarte fericită, plină de viaţă şi bucurie.

Fusta îi zbura în bătaia vântului, râdea de fericire, se simţea mulţumită şi plină de încredere în sine. Pedala cu viteză, pe o pantă care urma o curbă, pe un drum mic de ţară, iar câmpia era plină de margarete. Era plin de margarete, în anul acela, iar parfumul lor se răspândea în căldura acelei după-amiezi, urcând spre cer. Ştia că puţin mai departe va găsi cărarea cu pini şi un câmp de trifoi. Inspira parfumurile cu tot corpul, dornică să surprindă toate nuanţele pe care le întâlnea pe drum.

După un lung ocol, s-a hotărât să se întoarcă, pedalând cu voioşie pe drumul spre casă. "repede, îşi spunea ea, mi-e foame, e ora mesei! O să ajung prima acasă, înaintea fraţilor şi a surorii mele. Şi de data asta o să merg direct în bucătărie, prin uşa din spate care e mereu deschisă şi mă voi opri exact în faţa mesei, cu o frână puternică, făcând să scrâşnească roţile aşa cum ştie bunicul meu să facă!"

Dintr-o dată, un bărbat a ţâşnit în faţa ei pe drum, cu braţul ridicat. Fetiţa a frânat cu toată puterea pentru a încerca să îl evite, însă roţile au derapat şi a fost aruncată cu forţă în câmpul de margarete de lângă drum. Furioasă, s-a ridicat imediat şi atunci, bărbatul s-a îndreptat spre ea. Ea s-a gândit mai întâi că voia să o ajute să se ridice, însă a observat imediat că avea o privire ciudată, gura îi era deschisă şi, mai ales, avea şliţul pantalonilor desfăcut şi îşi agita cu ambele mâini sexul.

Fetiţa se gândea la un singur lucru: să-şi ia cât mai repede bicicleta, căzută la marginea drumului şi să plece în viteză de acolo. S-a ridicat şi a reuşit să urce pe bicicletă. Dintr-un singur elan, a pornit cu viteză pe drumul spre casă, lăsându-l cu mult în spatele ei pe acel bărbat. Nu mai întoarse capul pentru a verifica dacă mai era acolo, dar simţea că scăpase de un mare pericol.

După câteva minute, ajunse acasă. Nu mai avea chef să intre cu bicicleta în bucătărie, o lăsă în faţa uşii de la intrare şi intră, plină de zgârieturi şi speriată. Începu să se bâlbâie, spunându-le celorlalţi: "Un bărbat rău, îngrozitor... m-a făcut să cad, voia să-mi arate sexul lui....!

Cei doi fraţi ai ei au ieşit imediat afară strigând: "O să îl găsim noi şi o să-i arătăm că nu are dreptul să o atace pe surioara noastră!" Şi au luat-o la fugă cât îi ţineau picioarele spre locul accidentului, însă necunoscutul dispăruse, l-au căutat pe toate drumurile laterale, însă nu l-au mai găsit.

După cum aţi ghicit, Cristinei i-a fost foarte frică atunci. Mama ei i-a îngrijit juliturile, a legănat-o în braţele ei, fraţii ei au făcut-o să le promită că nu va mai pleca singură pe dealuri, iar seara, tatăl ei a rămas mult timp tăcut. Îşi reţinea mâinile, ca şi cum ar fi avut chef să lovească pe cineva. La cină, toată lumea vorbea despre "ticălosul" care a îndrăznit să o sperie pe fetiţa pe care o iubeau cu toţii atât de mult! Toţi au felicitat-o pentru prezenţa ei de spirit, pentru dinamism şi pentru forţa ei datorită căreia s-a salvat, ca un

om mare. Şi, aşa cum se întâmplă des în unele familii, după o încercare grea sau o suferinţă, toată lumea a propus să fie uitat incidentul.

"Acum s-a terminat! Haide, nu mai plânge... Oricum, mai mult te-ai speriat decât te-ai rănit. Hai să uităm totul!... Ai avut noroc din fericire! Nu te mai gândi la asta, gata, a trecut!"

Ceea ce nu ştiu părinţii întotdeauna, este faptul că trecutul reprezintă sămânţa prezentului. O sămânţă care nu se lasă uitată sau îngropată în amintirile din copilărie şi, ale cărei urme adânci vor contura mai apoi viitorul. Mai ales atunci când realitatea acelui trecut a fost negativă, violentă sau ameninţătoare.

În prezent, în fiecare an, Cristina este alergică în perioada în care înfloresc margaretele. Când începe criza, îi lăcrimează ochii tot timpul şi chiar se umplu de mici firicele sângerii. A fost la foarte mulţi medici, a făcut cure de desensibilizare, injecţii, diverse tratamente etc. Într-un fel, devenise expertă în medicamente antialergice.

În ultimul timp, urma un tratament cu corticoid. "E un medicament agresiv, dar nu am ce face." Le spunea ea celor apropiaţi.

Prietenul ei, căruia îi vorbise despre asta, a întrebat-o:

"Şi ţi se întâmplă acest lucru în fiecare an?"

În prima lună şi jumătate după începutul primăverii! Am alergie la flori, la polen la praf etc. Cel puţin aşa mi s-a spus când am făcut analizele. Am făcut sute de teste! Şi imediat ce înfloresc florile de câmp, ochii mei încep să lăcrimeze şi uneori este foarte neplăcut. În restul anului nu am nici o problemă. Alaltăieri am văzut nişte margarete care erau gata să înflorească, ştiu că în curând se va declanşa şi alergia mea, din păcate! Şi o să mă deranjeze toată primăvara când e atât de frumos afară!

- Aşadar eşti alergică la margarete?

- Nu, deloc! De altfel, nu îmi plac florile astea, nu mă apropii

niciodată de ele, aşa că nu ştiu ce anume ar putea să îmi provoace alergia!

- Dar, mai ţii minte, ţi s-a întâmplat ceva important în această perioadă, în mijlocul lunii mai? Ceva dureros, atunci când erai copil, de exemplu?

- Nu! Tu şi ideile tale, vrei tot timpul să găseşti cauze pentru lucruri atât de simple! Nu cred că e un demers prea bun!

- Dacă spui tu...

- Ia te uită! Mă faci să mă gândesc la un lucru! Imaginează-ţi că, atunci când eram mică, într-o joi după-amiază , în timp ce mergeam cu bicicleta pe dealurile din apropierea casei mele..."

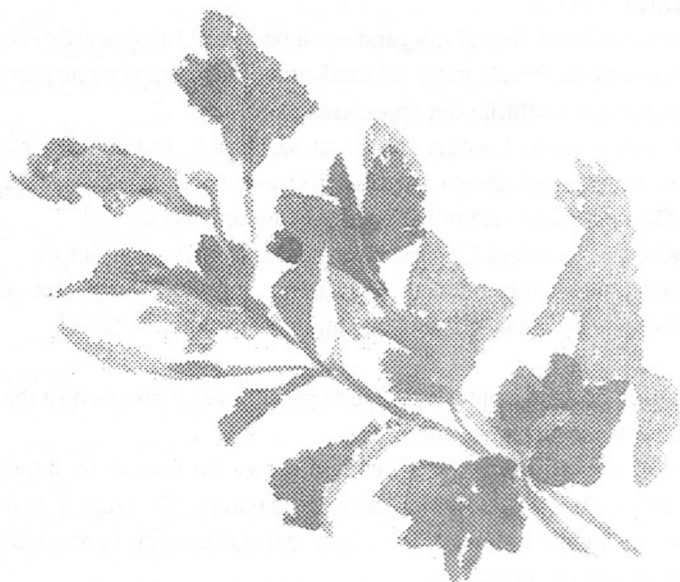
Şi dintr-o dată, Cristina a început să plângă, în hohote! Erau hohote de disperare repeta într-una: "Nu este corect, nu este drept, nu îi făcusem nimic acelui bărbat! De ce a făcut aşa ceva?"

Într-o zi, se pare că Cristina a reuşit să le spună părinţilor ei:

"Vedeţi, în ciuda sfatului vostru, nu am uitat, am putut să povestesc ce s-a întâmplat atunci, când mi-a fost foarte frică."

Ştiu că, de când a putut să le spună părinţilor ei, Cristina nu a mai făcut alergie la florile de câmp.

După cum aţi ghicit, realitatea lasă urme. Nu vrea să fie uitată. Asta îmi aminteşte de bunica mea care spunea: "O singură zi de război, o singură zi de nefericire, lasă mai multe urme în noi decât o sută de zile de fericire!"

Povestea puiului de vulpe care înţelesese foarte bine ceea ce a rămas în tăcere

Ceea ce nu este rostit, vorbeşte totuşi, printr-o infinitate de limbaje non verbale şi prin pasaje la act.

Era odată un pui de vulpe - de fapt era un pui mai mare - care observase că, atunci când mama lui nu era acasă, el şi ceilalţi membri ai familiei stricau şi spărgeau multe lucruri. Mai ales în bucătărie. Nu era vorba de faptul că aşa se descărcau membrii familiei, spărgând farfurii sau lăsând să cadă, involuntar câte un pahar, ci pur şi simplu aşa era: în anumite zile, stricau foarte multe lucruri în casă! Nu doar vasele, ci şi mobila, care, ca din întâmplare "mai primea câte o lovitură" atunci când mama nu era acasă. Nu făceau acest lucru intenţionat, ci aşa se întâmpla, "fără să fie făcut intenţionat" de către unul dintre membrii familiei.

Mama aceasta avea o mulţime de activităţi în afara familiei şi din această cauză i se întâmpla să lipsească uneori câteva zile. Era ca şi cum absenţa ei destabiliza ceva, crea o stare de nesiguranţă şi poate şi o interogaţie la ceilalţi membri ai familiei: ce făcea ea în altă parte? Cum era viaţa ei în afara casei? O să se întoarcă, să îşi reia locul, să asigure echilibrul familiei?

Uneori este dificil să exprimi cu privire la cineva pe care îl iubeşti sau cineva apropiat, sentimentele tale reale, mai ales sentimentele negative. Să îndrăzneşti să îţi exprimi amărăciunea, reproşurile, resentimentele pe care le poţi avea faţă de cel sau cea pe care îl sau o iubim şi nu este acolo, care ne lasă în angoasă şi îndoială.

Puiul i-a propus mamei lui să lase o fotografie a ei, mare, în bucătărie, în perioada cât lipsea de acasă". "Astfel o să ştim că mai exişti!"

Cred că acel copil a înţeles foarte bine că, dacă o legătură este importantă, esenţială, este bine să o vizualizezi, să o reprezinţi şi, mai ales să ai grijă de ea. Aş vrea chiar să mai adaug, pentru a-i completa ideea, că ar fi interesant dacă ar rezerva un loc în bucătărie, de exemplu pe uşa frigiderului, pentru a pune fotografia, nu doar a mamei, ci şi a celorlalţi membrii ai familiei, astfel încât, legând fiecare fotografie una de alta, cu un fir de lână, să

simbolizeze legătura specială care există între fiecare dintre membrii familiei.

Acest lucru ne ajută, de asemenea, să ilustrăm faptul că, într-o familie formată dintr-un tată, o mamă, două surori şi trei fraţi, există multe legături ce pot fi reprezentate, ce pot fi simbolizate în mod diferit.

În lumea vulpilor, copiii simt foarte repede atunci când legătura conjugală dintre părinţi este în pericol.

Au nevoie să fie asiguraţi cu privire la trăinicia legăturii dintre mama şi tatăl lor. au conştiinţa intuitivă că ceea ce este pus în pericol, într-o ruptură previzibilă, este pierderea legăturii privilegiate pe care fiecare o poate avea cu celălalt. Şi mai ştiu că, ceea ce asigură siguranţa, liniştea şi speranţa, este încrederea în forţa şi trăinicia acelei legături.

De când au simbolizat acele legături, am aflat că se spărgeau mai puţine farfurii în acea familie de vulpi.

Povestea celor două surori gemene, Alexandra şi Paradoxa

În noi pot coexista mai multe persoane, pe care nu ne este întotdeauna uşor să le întâlnim dar pe care putem să încercăm să le cunoaştem.

Era odată o fostă fetiță care nu primise multă iubire în timpul copilăriei ei. Acest lucru se întâmplă uneori, de exemplu când tatăl este prea ocupat cu munca lui sau când îl preferă pe băiețelul pe care îl are dinainte sau atunci când visează la fiul pe care încă nu îl are. Astfel, unii tați își pot neglija fiica și îi pot acorda doar un interes sumar, o atenție foarte mică. Și, mai există și mame care văd în fiica lor o adevărată rivală și care vor încerca, cu bună credință, să își descalifice, să își devalorizeze copilul care nu înțelege ce i se întâmplă. Există alte mame care visează să aibă o fiică perfectă, fără cusur și care vor duce o luptă cu fiica pe care o au, care le dezamăgesc în permanență nefiind așa cum și-ar dori ele să fie.

Alexandra, fosta fetiță devenită acum adult trăia în continuare cu acea lipsă imensă de dragoste. Ar trebui chiar să inventăm un cuvânt și mai mare decât "imens" pentru a descrie acea lipsă. Era ca și cum, în corpul ei exista o gaură enormă, o prăpastie fără sfârșit, un abis de lipsă. Ca și cum întreaga ei ființă avea o foame imensă de iubire, o sete de tandrețe, era avidă de mângâieri, de gesturi de atenție gratuite. Trebuie să vă mai spun, de asemenea, că Alexandra era foarte frumoasă. Avea un chip de madonă, catifelat și delicat asemenea imaginilor Fecioarei pictate de maeștrii italieni din Quattrocento.

Frumusețea ei atrăgea privirile, atenția bărbaților și mulți dintre ei ar fi vrut să aibă o relație cu ea. Ar fi putu să primească multe, foarte multe declarații de iubire, dar pentru că avea o mulțime de îndoieli, care îi alimentau lipsa de încredere, nu era niciodată sigură că este iubită pentru ea însăși, ci doar pentru ochii ei, pentru pieptul ei, pentru frumusețea ei.

Astfel, Alexandra își crease o armură de războinic. Era asemenea unui soldat brav, mereu în prima linie pentru a respinge complimentele, pentru a glumi, pentru a face jocuri de cuvinte pentru a nu se lăsa antrenată într-o relație, care, pentru ea ar fi însemnat riscul de a suferi, de a fi abandonată sau respinsă.

Dar, ceea ce era cel mai dificil, o să vă spun acum. În interiorul Alexandrei exista mereu un al doilea personaj, o dublură care apărea brusc, în timpul zilei, care punea stăpânire pe gândurile ei, pe alegerile ei, care îi dicta ce decizii să ia, decizii în urma cărora nu era deloc mulţumită şi de care îi era chiar şi ruşine uneori.

Acest personaj, acel dublu, acel intrus care exista în interiorul Alexandrei, se numea Paradoxa. Era un personaj ciudat, care ar fi putut părea, în ochii tuturor, superficial, inconstant, neserios şi chiar ar fi putut fi considerat enervant, într-atât încât uneori stârnea critici şi era respins de majoritatea prietenilor Alexandrei. Paradoxa era, după cum o indică numele ei, un adevărat paradox, total opus de sensibilitatea şi de aspiraţiile profunde ale Alexandrei.

Apărea dintr-o dată, îi ocupa toate gândurile şi stârnea în ea nevoia de a ieşi şi de a merge prin magazine. Şi nu în oricare magazine, ci doar în cele de lux, de lenjerie fină, de haine de marcă, în parfumerii, în magazine de încălţăminte! Şi acolo, în faţa vitrinei, un impuls puternic şi incontrolabil o determina să cumpere o cantitate incredibilă de lucruri, toate pe cât de frumoase, pe atât de inutile.

Când spun inutile, vreau să spun că atunci când Paradoxa îşi scotea cartea de credit, o făcea ca şi cum ar fi scos o armă din poşetă. Alexandra nu avea nevoie de toate acele haine, parfumuri, pantofi sau lenjerie. Însă Paradoxa o obliga, fără nici un comentariu, să cumpere foarte multe, în fiecare lună, cu sume incredibile, iar Alexandra nu avea cum să se apere în faţa acelei cereri nesfârşite care îi făcea rău.

Era ca şi cum Paradoxa voia să ascundă, să-şi umple golul afectiv din Alexandra, ca şi cum spera că astfel va acoperi lipsa de iubire, o va ascunde prin toate acele haine, obiecte şi parfumuri.

Era ca şi cum Paradoxa ar fi vrut să înghită şi să respingă în adâncurile uitării cererea tăcută a Alexandrei: "Iubeşte-mă, iubeşte-mă fără să îmi ceri nimic, fără să trebuiască să cer!"

Paradoxa, în ochii lumii întregi, putea trece o cheltuitoare fără

seamăn, care cumpăra mereu câte ceva, când de fapt încerca, într-un mod patetic, să liniştească o fostă fetiţă lipsită de iubire.

Când se întorcea acasă, Alexandra nu rămânea prea mult cu acel sentiment care se dovedea imediat a fi greşit. "Mi-am făcut pe plac, spunea ea, am nevoie să îmi fac pe plac!" Însă acea plăcere prindea imediat un gust amar. Toate acele haine cumpărate pe negândite, se dovedeau a fi lipsite de viaţă, nu erau îmbrăcate cu o adevărată dorinţă de a fi purtate, arătate celorlalţi. Erau îngrămădite în dulapuri, în sertare, în valize, în cutii şi pe rafturi...

Nu ştiu cum se va încheia această poveste, ceea ce ştiu însă este că Alexandra ar putea într-o zi să o ia de mână pe fetiţa care a fost cândva şi i-ar putea spune: "Ştiu că nu ai fost iubită, protejată, însoţită în visele tale, dar, începând de azi, voi avea eu grijă de tine."

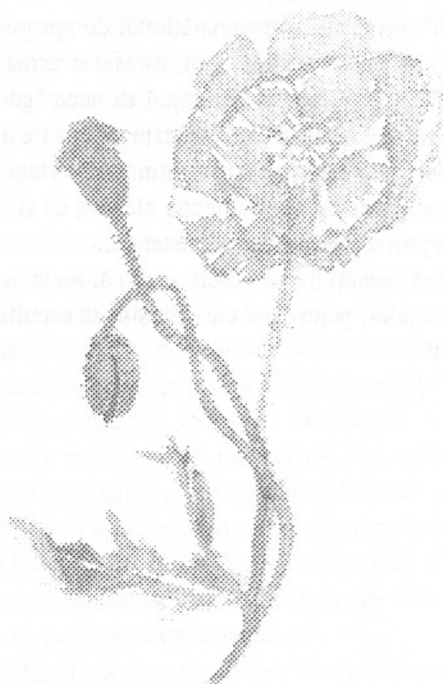
Ar putea astfel să o invite pe Paradoxa să renunţe la acea misiune de a repara lucrurile pe care şi-a atribuit-o, aducându-i doar recunoaşterea pe care ea însăşi nu a avut-o în copilărie. Ar putea să îi spună: "Recunosc tot ceea ce ai încercat să faci pentru mine, tot ceea ce faci pentru a-mi împlini nevoia, pentru a-mi oferi plăcere, pentru a mă linişti, pentru a-mi îngriji rănile, însă dorinţa mea reală este de a fi recunoscută aşa cum sunt şi nu aşa cum mă arăt uneori. Doar eu pot respecta această dorinţă..."

Într-o zi, Paradoxa o va putea lăsa să trăiască pe Alexandra, aşa cum îşi doreşte ea şi să o ajute astfel să aibă întâlniri magice, întâlniri care îi vor fi benefice.

Trebuie să mai adaug ceva: când aţi citit titlul acestei poveşti, poate va uimit faptul că vorbeam despre gemene. Există uneori gemene care se ignoră una pe alta. În multe cazuri, în momentul concepţiei, atunci când o femeie şi un bărbat fac dragoste pot exista două ovule fecundate care vor coexista, vor fi foarte apropiate unul de altul, timp de câteva săptămâni, în acelaşi uter. Iar apoi, unul dintre ele, cel care nu este viabil, cum se spune, va fi respins. Este vorba practic de o mică sarcină falsă. Celălalt ovul se va dezvolta,

va deveni un fetus, va rămâne în uter timp de nouă luni şi se va naşte apoi un bebeluş, de exemplu o micuţă Alexandra. Însă acel copil va rămâne cu o lipsă. O lipsă foarte importantă, nevoia de a avea prezenţa gemenei sale. Va păstra, în adâncul fiinţei ei, amintirea acelei "surori", urma acelei vecinătăţi atât de apropiate, care, chiar dacă a durat doar câteva săptămâni, a lăsat o urmă care nu se va şterge niciodată. Şi uneori, se întâmplă ca acea "geamănă" inexistentă să continue să se manifeste în viaţa celei care a trăit apoi, sub forma unui personaj care va ocupa puţin loc în viaţa celeilalte, care îi va impune anumite comportamente, alegeri, ca şi cum astfel şi-ar revendica dreptul a avea totuşi o existenţă...

Dar, cred că sunteţi de acord cu mine că, toate aceste lucruri nu sunt uşor de înţeles, pentru cei care nu ştiu să asculte astfel de mistere ale vieţii!

Era odată o fetiță a cărei copilărie fusese terorizată de către tatăl ei

Există genitori cărora le este foarte greu să devină tați sau tătici. Există unii care nu vor fi niciodată, deoarece copilul rănit din interiorul lor nu suportă copilul din fața lor.

Când spun "terorizată", cuvântul mi se pare prea slab. Aş vrea să spun condiţionată, modelată, inhibată de gesturile, de vorbele, de ţipetele, de exploziile imprevizibile şi brutale ale acelui bărbat, nu doar faţă de ea, ci şi faţă de ceilalţi membri ai familiei.

Acest tată, era stăpânit de o violenţă foarte veche, care îşi avea originea în propria lui copilărie, dar pe care nu voia să o recunoască, deoarece credea că trebuie să fie puternic, solid şi să ia decizii ferme în viaţă pentru a nu fi înşelat, pentru a nu fi dependent de ceilalţi.

Astfel, la cea mai măruntă contradicţie, când lucrurile nu se desfăşurau aşa cum voia el, când cei din jurul lui, mai ales cei apropiaţi nu se purtau aşa cum voia el, exploda. Îşi ieşea din fire, ţipa, pleca trântind uşa sau lovind pe toată lumea cu palme şi pumni. Toată casa tremura, iar cei din jurul lui rămâneau împietriţi, aşteptându-se la ce era mai rău din partea lui.

Despre ce era mai rău, nu vorbise încă nimeni în familia aceea, deoarece nu reprezenta acelaşi lucru pentru mama lui, pentru soţia lui, pentru fiica lui sau pentru ceilalţi apropiaţi.

Cel mai rău lucru era faptul că fiica lui, Nessava, fără să poată recunoaşte mereu acest lucru, se temea că o va agresa fizic, ca femeie.

Acea frică a crescut în ea atunci când a început să devină femeie, când i-a crescut pieptul şi a început să se simtă ameninţată în viaţa ei intimă, prin schimbările pe care le vedea în privirile bărbaţilor de pe stradă, prin dorinţa pe care o surprindea la băieţii şi bărbaţii din jurul ei.

Ştiţi, ca şi mine că este vorba despre o trecere dificilă pentru o fetiţă, începutul pubertăţii, când corpul se modifică, înfăţişarea fizică se transformă şi apar contradicţiile: "Vreau şi nu vreau", "Spun nu dar aş vrea să spun da", "Vreau să fiu recunoscută, însă nu vreau să mă arăt cum sunt", "Vreau să fiu capabilă să reuşesc în tot, dar sunt plină de îndoieli..."

Nessava, foarte curând după pubertate, simţise faptul că privirea

bărbaţilor insista mai ales pe pieptul ei, care ocupa mult loc în corsaj. Avea grijă să îşi ascundă corpul, în rochii largi, bluze prea mari, haine fără formă...

Cu câteva lui în urmă, îşi dictase următoarea injuncţie: "Eu nu vreau să am copii, eu nu voi avea nevoie să am copii!"

Simţea vag că nu voia să îi facă pe propriii ei copii să trăiască angoasele, spaimele pe care ea le trăise în copilăria ei.

Poate o să mă întrebaţi "Şi mama ei, ce făcea mama ei pentru ea, în toată povestea asta?"

Mama ei făcea multe lucruri, chiar prea multe! Fiind foarte anxioasă, transmitea asupra fiicei ei angoasele şi dorinţele sale, sub formă de griji, de atenţii, de preocupări permanente. Veghea tot timpul să controleze programul, acţiunile şi intenţiile fiicei ei.

Era ca şi cum voia să îşi păstreze fiica sub control, să o împiedice să crească, să fie autonomă, să se îndepărteze sau să ajungă sub influenţa altcuiva.

Pentru a se apăra de un pericol pe care îl presimţea, seara, Nessava proptea un scaun în uşa de la camera ei. Apoi, mai târziu a cerut o încuietoare nouă, spunând că îi era frică de întuneric, voia să stea cu lumina aprinsă, îi era frică de un pericol pe care nu putea să în numească.

După un incident între ea şi tatăl ei, despre care nu a vrut să mai vorbească niciodată, sânii ei s-au micşorat foarte tare în doar câteva săptămâni, corpul ei a redevenit cel al unei fetiţe, ca şi cum ar fi spus tuturor:

"Vedeţi, sunt mică, nu puteţi să-mi faceţi rău!"

Şi a început să îşi chinuie corpul, lipsindu-l de hrană.

Acest lucru a durat ani de zile, până în ziua în care a întâlnit un bărbat pe care l-a iubit, care o iubea şi cu care a avut un copil.

Nu cunosc continuarea poveştii. Ştiu doar că Nessava a decis într-o zi să vorbească cu tatăl ei, nu doar să îi vorbească, ci şi să fie înţeleasă.

Până atunci, păstrase totul în ea, nu a îndrăznit să îl înfrunte, fiindu-i teamă că va declanşa un lucru de care se temea cel mai tare: furia, respingerea, lipsa de iubire a tatălui ei.

Aflase faptul că putea să simbolizeze, să reprezinte prin obiecte, cărora le dădea un sens precis, o violenţă primită, un sentiment rănit, o nevoie maltratată, o dorinţă refulată...

A adunat câteva obiecte cărora le-a atribuit un sens, în relaţie directă cu ceea ce a simţit ea în trecut, obiecte care reprezentau diversele forme de violenţă care s-au înscris în ea pe parcursul copilăriei. Violenţe înscrise în ea, prin comportamentele tatălui ei.

Plecând de la ceea ce aflase, se întreba: "Cum voi putea să îi restitui toate frazele, descalificările, devalorizările, judecăţile negative, observaţiile răutăcioase pe care mi le-a transmis? Şi dacă nu va înţelege? Dacă se înfurie şi se simte rănit? Dacă va avea o depresie? Dacă va spune că sunt nebună...?

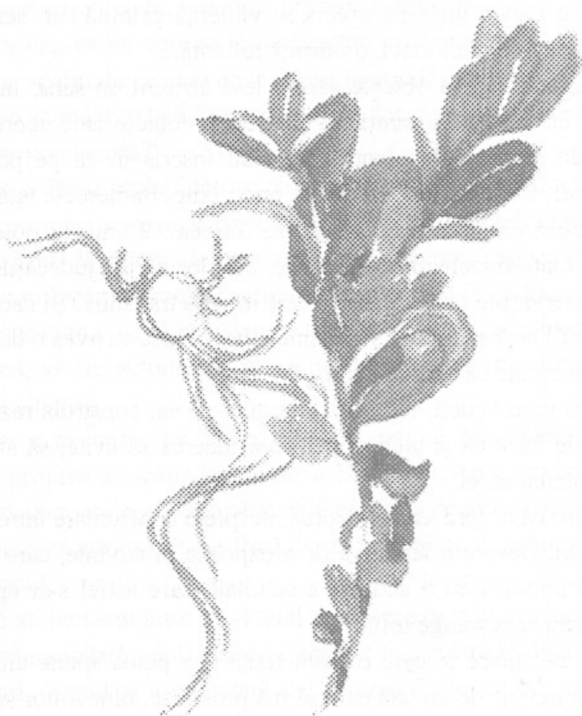
După cum vedeţi, Nessava, nesigură pe ea, construia rezistenţe, obstacole între ea şi tatăl ei pentru a încerca să evite, să atenueze confruntarea cu el.

Pentru că despre asta era vorba, despre o confruntare între o fiică şi tatăl ei. Despre o tentativă de a exprima în cuvinte, care nu trebuie confundată cu o acuzare a celuilalt, care astfel s-ar apăra, ar refuza sau ar respinge totul.

O confruntare în care o fostă fetiţă i-ar putea spune tatălui ei: "Aveam nevoie de un tată care să mă protejeze, binevoitor şi, pe tot parcursul copilăriei mele, am avut un tată neliniştitor, ameninţător, care mi se părea periculos, pe care îl credeam în stare de orice, care îşi putea oricând pierde controlul, care ar fi putut să se comporte cu fiica lui, ca un bărbat cu o femeie..."

Nu ştiu ce va face Nessava.

Doar ea poate şti acest lucru. Face parte din alegerile ei de viaţă, din libertatea ei de a fi.

Povestea fetiţei care era ea însăşi

Copilăria ar trebui să fie un regat fericit în care fiecare copil să îşi poată dezvolta posibilităţile şi să devină ceea ce este, cu sprijinul şi cu libertatea de a fi a tuturor celor din jurul lui.

Era odată o fetiţă pe care o chema Okinestha. Ceea ce însemna, în limba din ţara ei, "rază de soare ce străluceşte în frumuseţea vieţii".

În ţara aceea, copiilor li se dădeau nume simple, care aveau un sens. Toţi părinţii voiau să le dea copiilor lor un nume care conţinea un mesaj important pentru ei, un mesaj pozitiv care să îi însoţească de-a lungul vieţii. Ştiu că în alte ţări, precum a noastră, de exemplu, copilului i se dă un prenume, în funcţie de tradiţia familiei sau un prenume la modă, purtat de o actriţă, un actor, un personaj popular sau numele unui sfânt, al unei sfinte, care are rolul de a-l ocroti pe copil.

Locuitorii din acea ţară credeau într-un dumnezeu foarte personal. Un dumnezeu binevoitor, protector şi corect. Chiar dacă fiecare locuitor era convins că dumnezeul lui era singurul, cel mai bun şi, mai ales, cel mai înţelegător dintre toţi, îi respectau şi îi tolerau pe ceilalţi zei, care şi ei, în felul lor, aveau calităţi excelente, mai ales în ochii celor care îi venerau.

Dar să ne întoarcem la Okinestha. Mesajul conţinut în prenumele ei se pare că a fost foarte bine primit de copil. Era o fetiţă plină de energie, frumoasă şi dinamică.

Într-o zi, la fel ca în fiecare dimineaţă, alerga peste tot prin casă, sărea, se arunca cu braţele în aer, făcea piruete, tumbe, se căţăra pe treptele scării şi cobora pe balustradă. Apoi s-a urcat pe bicicletă, a trecut strada cu toată viteza, a făcut un tur al străzii, apoi a frânat brusc în faţa vânzătorului de ziare. A aruncat o monedă vânzătorului, care, fiind obişnuit, a prins-o cu o singură mână şi cu cealaltă i-a aruncat ziarul, împăturit în opt, pe care ea l-a pus imediat între dinţi. Făcea toate astea continuând să pedaleze. Apoi, parcă împinsă de un arc, a plecat cu toată viteza spre casa bunicilor ei. Acolo şi-a aruncat bicicleta pe peluză, a sărit pe fereastra deschisă din sufragerie şi a ajuns în faţa fotoliului bunicului ei, i-a acoperit ochii cu mâna şi cu cealaltă a lăsat ziarul jos. Apoi a ţâşnit cu toată viteza şi nici nu pot să vă mai spun (deja sunt cu sufletul la gură) tot ceea

ce a mai făcut în dimineaţa aceea, după-amiaza, până seara târziu. Nu mi-ar ajunge o carte întreaga să povestesc totul.

Aşadar, aţi ghicit cu uşurinţă faptul că Okinestha era foarte agitată. Ştiu, cuvântul e cam uşor pentru a o caracteriza, însă deocamdată nu am alte cuvinte. Vă las puţin spaţiu aici, pentru ca voi, cititorii mei să puteţi nota şi alţi termeni care ar reprezenta-o mai bine.

Cum vă puteţi imagina, bunica lui Okinestha, cea care o creştea pe fetiţă, era la sfârşitul zilei total epuizată. Epuizată de uraganul acela care trecea pe lângă ea, deasupra ei, în jurul ei, tot timpul. Era obosită să se mai întrebe mereu ce mai putea născoci sau face fetiţa. Era de asemenea îngrijorată pentru ceea ce ar fi putut să i se întâmple dacă ar fi căzut, dacă se lovea de o mobilă, dacă era lovită de o maşină sau provoca un accident, atât de imprevizibilă era Okinestha.

În seara aceea, după cină, a rugat-o pe fetiţă să se aşeze pe genunchii ei. Fetiţa se aşeză imediat, sărind cu ambele picioare pe genunchii bunicii şi lăsându-şi capul pe pieptul ei, jucându-se cu nasturii de la pulovărul ei.

"Okinestha, aş vrea să îţi cer ceva."

Fetiţa clătină din cap în semn de aprobare.

"Aş dori să mai adaugi ceva la rugăciunea ta de seară, ceva foarte important."

Okinestha îşi exprima în continuare aprobarea, clătinând din cap.

"Ai putea să îi ceri dumnezeului tău, cel în care crezi tu, să te facă o fetiţă foarte cuminte?" O fetiţă care să înveţe să meargă încet, să nu ţopăie tot timpul, să meargă cu bicicleta fără să vrea neapărat să facă o cursă cu obstacole, să se oprească în faţa oamenilor şi să îi salute frumos, să le spună bună ziua şi câteva vorbe drăguţe: "Ce mai faceţi, aţi avut o noapte frumoasă, s-a vindecat căţelul dumneavoastră?"

- Păi da, dar dacă nu au căţel ce pot să îi întreb atunci?

- Inventezi tu ceva, poţi să îi întrebi dacă sunt mulţumiţi de vre-

mea de afară, dacă au veşti de la rudele lor.

- Şi dacă fiul lor a murit, cum s-a întâmplat cu copilul vecinei noastre Doamna Simba, pot să îi întreb dacă băiatul lor e fericit acolo, în ceruri?

- Nu ştiu dacă poţi să mergi atât de departe, dar deocamdată cere-i dumnezeului tău să te facă o fetiţă cuminte şi sociabilă cu oamenii pe care îi întâlneşti. Poţi să-l mai rogi să nu te mai lase să îţi transformi patul în trambulină, nici sufrageria în patinoar sau scările în pârtie de schi?

- Bunico, chiar crezi că pot să îi cer toate astea? Odată mi-ai zis că e foarte ocupat încercând să rezolve toate necazurile oamenilor, să înlăture nedreptăţile, să nu lase războaiele să dureze prea mult timp, să facă să dispară foametea din lume! E foarte multă muncă pentru un singur dumnezeu! Nu crezi că o să-l enervez cu asemenea lucruri mărunte, lipsite de importanţă?

- Eu ştiu că Dumnezeu are multă răbdare şi dispune de multe mijloace pe care noi nu le cunoaştem şi sunt convinsă că dacă îi vei cere să devii o fetiţă mai cuminte, te va asculta, pentru că ştiu că acordă multă atenţie şi importanţă copiilor.

- Dar, bunico, ai spus odată că se pare că Dumnezeu e puţin surd şi orb uneori atunci când îi lasă pe teroriştii ăia cu atentatele lor!

- Ei, nu e exact acelaşi lucru. E foarte greu de înţeles, chiar şi pentru adulţi. Teroriştii au adeseori un dumnezeu al lor, căruia i-au dat un alt nume şi căruia îi cer uneori ajutor pentru atentatele lor. Dar acum nu e cazul, draga mea. Tu eşti de acord să îi ceri dumnezeului tău să devii o fetiţă cuminte, liniştită şi sociabilă?

Okinestha a acceptat şi a promis că va adăuga toate aceste cereri la rugăciunea ei de seară.

Puţin mai târziu, când bunica a venit să o sărute înainte de culcare, a întrebat-o:

"L-ai rugat pe Dumnezeu?

- Da, bunico. M-am rugat foarte tare, cu voce tare, ca să mă audă bine!

- Şi ce i-ai cerut?

- Exact ceea ce mi-ai spus tu. I-am cerut să mă facă o fetiţă cuminte, nu aşa de agitată cum sunt tot timpul. Să îmi aducă aminte să merg mai încet, să salut, să le spun ceva drăguţ oamenilor pe care îi cunosc şi chiar şi celor pe care nu îi cunosc! M-am rugat foarte tare şi mult! Pisica a şi adormit înainte să termin eu, nu m-a mai aşteptat să ne jucăm cu ghemul de aţă roşie!

Bunica a sărutat-o şi a felicitat-o.

Însă a doua zi, Okinestha a început din nou să ţopăie, să alerge, să danseze, să facă acrobaţii cu bicicleta când mergea la bunicul ei să îi ducă ziarul...

La sfârşitul zilei, bunica a întrebat-o:

"Okinestha, credeam că te-ai rugat cu fervoare ieri seară.

- Chiar m-am rugat cu adevărat, bunico. L-am rugat pe Dumnezeu foarte tare, însă dacă nu a făcut din mine o fetiţă cuminte, liniştită, politicoasă, înseamnă că nu poate sau vrea să rămân aşa cum sunt eu!

Bunica a rămas gânditoare. Ştia că Dumnezeu era Dumnezeu şi nu înseamnă că nu putea să facă aşa ceva, prin urmare, voia ca fetiţa ei să rămână aşa cum era. Seara, înainte de culcare s-a gândit din nou la ceea ce i-a spus fetiţa. A rămas mult timp pe gânduri. Şi-a revăzut o parte din propria ei copilărie, când era foarte mică şi îşi imagina că părinţii ei o vor iubi mai mult dacă era cuminte, liniştită şi învăţa bine la şcoală. Pe vremea aceea credea că ar fi fost mai iubită dacă nu era aşa cum era, dacă se schimba pentru a le face pe plac părinţilor ei!

Atunci, în acea seară a spus o rugăciune doar pentru ea şi a cerut ca nepoţica ei să rămână la fel, plină de viaţă, dinamică şi energică. Îşi amintea că a citit undeva, într-o poveste că în spatele oricărei frici există o dorinţă. Şi s-a hotărât ca, încă de a doua zi de dimineaţă, atunci când îi va fi frică să nu i se întâmple ceva fetiţei, să se rănească sau să fie lovită, ar putea să se sprijine pe dorinţa ei.

Dorinţa ca mica Okinethsa să îşi petreacă ziua fericită, bucuroasă, plină de energie şi să adoarmă seara cu o oboseală plăcută care se va regenera în timpul nopţii, pentru a putea apoi din nou să alerge, să danseze, să ţopăie, adică să fie ea însăşi.

Pentru a fi ea însăşi în fiecare moment al vieţii ei, în toate anotimpurile existenţei ei.

Povestea unei iubiri din Provence

Nu este suficient să iubeşti şi să fii iubit. Mai este nevoie ca fiecare dintre cele două iubire să fie în acord, să vibreze, să strălucească la unison în spaţiul intim al fiecăruia.

În urmă cu câţiva ani, o iubire foarte tânără, fără experienţă, s-a aşezat încet şi delicat în inima lui Marion. Nu ştia că va trăi o perioadă de singurătate, deoarece pe vremea aceea tânăra nu se iubea decât pe ea însăşi. Întreg corpul ei transmitea mesaje de respingere, de indiferenţă sau de neseriozitate care îi descurajau pe cei care voiau să se apropie şi erau interesaţi de ea, având însă, în adâncul ei, fără să ştie, o iubire care aştepta să fie recunoscută şi iubită la rândul ei.

În anul acela, într-o altă ţară decât cea în care trăia Marion, o iubire plină de energie s-a aşezat în inima unui băiat tânăr, pe nume Oliver. Ca şi în cazul fetei, iubirea s-a cuibărit într-un colţ ascuns din inima lui Oliver, aşteptând cu speranţa că va găsi o iubire soră, sau măcar o iubire reciprocă care îi va ieşi în cale. Era o iubire activă, care nu voia să rămână singură, care căuta o altă iubire, feminină!

Astfel, când la începutul verii 2003, Oliver şi Marion s-au întâlnit, fără ca măcar să se privească, să se vadă, cele două iubiri din interiorul lor, cea a lui Marion, care se plictisea să stea închisă şi cea a lui Oliver, care era nerăbdătoare, şi-au trimis semnale atât de puternice încât au fost primite cu o intensitate nemaivăzută, în plină inimă. O intensitate atât de puternică încât a produs o schimbare, a transformat pe termen lung, cum veţi vedea în continuare, în viaţa celor doi. De obicei, un astfel de fenomen intim se numeşte dragoste la prima vedere. Şi în acest caz a fost într-adevăr intens!

Scena s-a petrecut în Provence, aproape de localitatea Alpilles, în întunericul proaspăt al unui loc superb, numit Catedrala de imagini. Dacă încă nu cunoaşteţi acest loc magic, pot doar să vă spun că intrarea este la baza unei faleze albe, aproape de satul Baux - de Provence. De altfel, toată lumea vă va spune cu plăcere unde e acel loc. E vorba despre nişte vechi cariere de piatră albă, în penumbra cărora sunt proiectate în fiecare an, în jurul unei teme centrale, o feerie de imagini şi muzică ce vă vrăjesc sufletul.

Marion, care intrase dimineaţă, printre primii vizitatori, descoperea pentru prima oară acel loc şi se lăsase absorbită de proiecţiile acelea superbe de imagini cu marii gheţari de pe glob.

De la polul Nord, la polul Sud, din Alaska în Himalaya, din Siberia în Anzi, din Patagonia în Alpi, strălucirea albăstruie a gheţii, scânteia aurie a zăpezilor ce dăinuiau veşnic, misterul crevaselor nesfârşite, locuite de umbre şi lumini ciudate, jocul soarelui şi al întunericului, dansul norilor, toate acestea arătate prin mii de fotografii difuzate de zeci de proiectoare pe pereţii unei grote imense, crea o senzaţie de feerie. Catedrala imaginilor este situată în afara timpului. Este un labirint subteran săpat în cariere de piatră, părăsit cu mult timp în urmă de cioplitorii în piatră şi de constructorii fermelor fortificate de pe malul Ronului până la mare a căror pricepere e dovedită de zecile de ruine de fortăreţe medievale şi de castele din Provence şi Luberon.

În fiecare an, de zeci de ani încoace, în timpul verii se desfăşoară acolo un spectacol unic, constituit din proiectarea simultană, pe pereţii stâncilor acelui loc magic, a unui montaj de imagini şi de sunete ale cărui teme acoperă toate domeniile frumuseţii naturii şi ale creativităţii oamenilor.

În acea dimineaţă, de la începutul lunii iulie, când afară erau deja 30 de grade la umbră, acea coregrafie subtilă de gheaţă şi de zăpadă, de cer roşiatic şi de apă scânteietoare, de orizonturi şi de lumini, se oferea ochilor a câteva zeci de persoane, într-o simbioză care îi făcea să uite timp de câteva ore, nu doar căldura de afară, seceta câmpurilor şi umbrele tandre ale verii provensale, ci şi timpul în care trăiau.

Montajul muzical care însoţea imaginile crea dorinţa de a zbura, de a se topi, de a se transforma în apă, în zăpadă eternă, în gheaţă sclipitoare, de a se abandona în infinitul moleculelor unei materii care părea fragilă şi puternică în acelaşi timp.

Marion se lăsa purtată de senzaţia aceea de admiraţie a imaginilor minunate care îi mângâiau ochii, îi trezeau toate simţurile şi îi dădeau poftă să râdă şi să plângă, să simtă tot ceea ce era mai bun în ea.

Oliver sosise puţin mai târziu, exact în momentul în care Marion începea un al doilea tur al grotei, pentru a se mai bucura o dată de frumuseţe, de tandreţe, de uimire şi de un soi de nostalgie pe care o simţim atunci când suntem confruntaţi cu minunăţia planetei noastre. Planeta care a primit viaţa în urmă cu miliarde de ani, care a fost primul leagăn al oamenilor, oameni care apoi au maltratat-o cu o persistenţă oarbă şi care au protejat-o mult mai rar, în ultimele mii de ani.

De câteva momente, Marion şi Oliver, se aflau, fără să îşi dea seama, unul lângă altul, foarte aproape în întunericul străpuns de raze de lumină şi de muzică.

Imaginile se succedau pe pereţii albi precum creta, străbătuţi de crăpături, pe tavanul imens al acelor săli nesfârşite.

Cele două iubiri, care existau în fiecare dintre ei, de câţiva ani, fără să se fi putut împlini, se simţeau pregătite să se exprime. Una dintre ele, fără nici o rezervă, cealaltă cu curiozitate. Au stabilit imediat un contact. Şi pentru fiecare a fost ca o străfulgerare interioară.

Marion a simţit un val imens de tandreţe. Ca şi cum, dintr-o dată, întreg corpul ei se reconcilia cu celelalte părţi ale fiinţei ei, asemenea unui joc de puzzle care acum îşi unea bucăţile, se armoniza, se completa.

Oliver a simţit un val de căldură, furnicături în vârful degetelor, senzaţia bruscă de lumină, senzaţia că era mai viu, mai sensibil la tot ceea ce se afla în jurul lui.

Chiar înainte să se vadă, au avut senzaţia că s-au recunoscut. Marion îl urma pe Oliver, foarte aproape, simţindu-i respiraţia. Oliver se cufunda în umbra ei, desena cu braţele arabescuri de emoţie, până în momentul în care, întunericul devenind mai fluid, asemenea unui lichid, la vederea unui lac îngheţat din Quebec sau

din Rusia au strigat amândoi, în acelaşi timp: "Ce frumos este! Cât de frumos poate fi!" Iar ecoul vocilor lor unite a rezonat în fiecare dintre ei, în dreptul inimii. Fără să se vadă prea bine au schimbat nişte impresii, împărtăşind aceeaşi emoţie.

Vocile lor se armonizau, susţinute de muzica lui Claude - Michel Schönberg, autorul mai multor comedii muzicale, precum Mizerabilii, Miss Saigon sau a lucrării Întoarcerea lui Martin Guerre, ale cărei acorduri se revărsau în jurul lor.

Şi, dintr-o dată, în lumina unui râu de gheaţă şi a unui cer din Himalaya, au putut să îşi vadă chipurile.

"Tu erai, murmură Oliver.

- Aşadar tu erai, şopti Marion. Şi foarte repede, adăugă:

- Nu vreau să te mai pierd...

- Nu vreau să te mai pierd, se auzi ecoul."

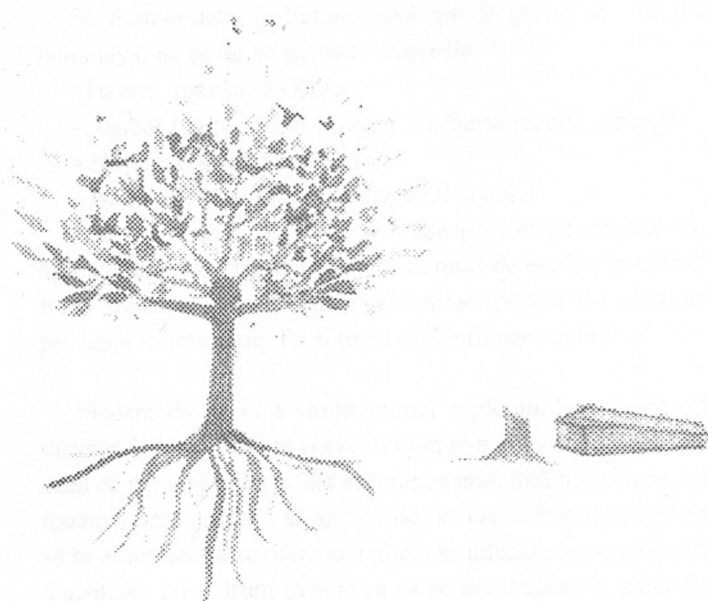
Luă uşor mâna băiatului şi o aşeză încet pe obrazul ei, foarte aproape de buze. El se apropie mai mult de ea, îi atinse fruntea, îşi trecu mâna prin părul ei şi se retrase pentru a-i simţi din nou prezenţa în întuneric. Ea îi ţinea în continuare mâna...

Fiecare dintre ei a simţit atunci o plenitudine de emoţii şi de dorinţe. Iubirea pe care o aveau în ei şi-a arătat imediat bucuria. Iar ceea ce s-a întâmplat a fost asemenea unei întâlniri dintre două note muzicale care puteau să se acorde, să cânte împreună, să se caute, să se amestece să se ofere una alteia în intensitatea unei eternităţi, în densitatea unui drum care avea să se prelungească, chiar dacă nici unul dintre ei nu ştia încă acest lucru, ani de zile, ani luni de zil-foarte lungi. Se pare că iubirile ce se nasc în mijlocul verii adună toată energia vieţii şi pot astfel să dureze pentru totdeauna.

Au ieşit împreună în soarele arzător din Baux. Lumea li se părea acum diferită, schimbată.

Începând de atunci, dacă mergeţi în Baux-de Provence, la începutul lunii iulie, poate veţi zări un bărbat şi o femeie, foarte aproape unul de altul, legaţi de iubirea lor, care par că se scaldă,

nemişcaţi în lumina acelor proiecţii, care se înlănţuie, umbre dansatoare, în mişcarea strălucirii culorilor şi a sunetelor muzicii, care îşi vorbesc, îşi zâmbesc, foarte aproape unele de altele. Şi, dacă sunteţi atenţi, poate veţi auzi şoaptele complice, râsetele pline de tandreţe ale celor două iubiri care se bucură încă şi azi pentru că s-au întâlnit şi şi-au oferit tot ceea ce este mai bun în viaţa fiecăreia.

Povestea bărbatului care a devenit copac

Suntem mai mult decât ceea ce credem că suntem, chiar dacă nu știm întotdeauna acest lucru. Z

Într-o zi, un bărbat care iubea mult natura şi care se îndepărtase mult de ea, deoarece trebuia să călătorească tot timpul, s-a hotărât să devină un copac.

A visat de mai multe ori că prinde rădăcini, că în el încep să se ţese fibre de lemn şi devine un stejar sau un mesteacăn sau şi mai bine, un gorun. Să devină sau să fie, un copac solitar, bine înrădăcinat în pământul unui câmp de verdeaţă, dacă se putea, aproape de un lac pentru a-şi putea scălda rădăcinile sau un copac la marginea unei păduri, aproape de semenii lui şi, în acelaşi timp, cu un pas înaintea lor, în avangardă, cu faţa spre răsărit, pentru a se bucura de primele raze de soare.

Transformarea lui în copac a avut loc mult mai repede decât îşi imagina, fără nici o pregătire în prealabil. Într-o noapte, fără lună, când s-a trezit apoi dimineaţa, plin de rouă a observat că picioarele lui se transformaseră în rădăcini. Corpul lui greoi, cu coloana vertebrală strâmbă (în urma unei tuberculoze osoase precoce) devenise un trunchi noduros de copac, bătrân de aproape o sută de ani, puternic şi acoperit de o coroană a cărei circumferinţă se întindea pe mai bine de treizeci de metri. Era plantat în mijlocul grădinii lui. O grădină pe care o cunoştea bine, pentru că el însuşi plantase acolo mulţi copaci. Copiii lui ţineau un registru gros în care notau toţi copacii pe care îi plantase tatăl lor.

Era printre prietenii lui cunoscuţi. Precum migdalul din stânga lui. Îşi amintea perfect ziua când îl plantase, o zi de noiembrie în care vântul sufla în rafale vesele şi lua pe sus ultimele frunze ale acelui copac încă tânăr pe care a încercat să îl planteze cu multă grijă. Şi în faţa lui era smochinul cu frunzele lui fine şi sensibile. Şi dudul care îşi răspândea umbra asupra unui arţar de Japonia cu frunze fragile precum dantela. Şi apoi copacul acela ciudat, format din cinci trunchiuri, o specie rară care are capacitatea de a atrage aproape de el, brazii mai mici. Lângă acel copac cu cinci trunchiuri există întotdeauna un brad mic, care preia iarna zăpada. Un copac inteligent, sociabil, care ştie să îşi facă prieteni fideli, precum

bradul, care nu îl lasă să moară înghețat.

Bărbatul despre care vă vorbeam nu părea deloc stingherit de noua lui condiție. I se părea normal faptul că, crengile lui de jos îi ascundeau vederea caselor din vecini iar cele de sus îl lăsau să vadă, dincolo de acoperișuri, masivul Luberon, spre sud, la orizont. Părea o masă rotundă și cețoasă la acea oră a zilei.

Pământul din grădina lui l-a primit cu bunăvoință, rădăcinile lui s-au răspândit încet în cele opt direcții esențiale ale vieții: cea a visului, a speranței, a trecutului, a viitorului, a prezentului, a iubirii, a curajului și a morții. Puțin mai târziu, spre prânz, a simțit nevoia să mai adauge o direcție: cea a fericirii simple și binevoitoare.

Își petrecu toată ziua savurând plăcerea de a fi viu în prezent, în viața lui de copac, care, poate nu știți, are un ritm foarte lent, foarte încet, în care imobilitatea este aproape o virtute: este un semn de înțelepciune, de vitalitate și de pace.

Noaptea l-a învățat să savureze gustul liniștii și al miresmelor, iar aurora i-a oferit hrana subtilă a luminii, oxigenul, adierea însuflețită a vântului. În cea de a doua dimineață, păsările l-au învățat să asculte muzica naturii, care, după cum bine știți, este o mare admiratoare a armoniei. Puțin mai târziu, ploaia i-a dezvăluit vibrația arzătoare a călătoriilor nemișcate. Privirile duioase ale câtorva trecători, pe drumul din apropiere, îi transmiteau multă dragoste.

Mai târziu apoi a simțit mișcările de abia sesizabile ale anotimpurilor, zgomotul surd al unui motor de avion zburând la două mii de metri altitudine, bâzâitul insectelor, ciripitul unor vrăbiuțe, mișcarea efemeră a norilor. Lumina strălucitoare a prânzului îi dăruia bătăile din aripi ale unui fluture și umbra trecătoare a unei aripi de pasăre, sus pe cer.

Astfel, descoperi infinita tristețe adusă de rumoarea imperceptibilă a furtunilor venite din celălalt capăt al universului. A învățat să distingă mirosurile, o mulțime de parfumuri venite din cele patru zări, a învățat să observe razele de lumină și fâșiile de umbră.

Este nevoie de foarte mult timp pentru a înceta să mai fii om atunci când vrei să devii copac. E nevoie de răbdare pentru a te întări şi a te topi în fibrele dense care cizelează inima unui copac, pentru a simţi scoarţa vie, mereu în mişcare, în expansiune sub pulsaţiile sevei.

În timp a cunoscut brutalitatea celor care nu ştiu să respecte viaţa unui copac, amărăciunea durerilor provocate de lovituri de cuţit, de poluare, de violenţe.

A descoperit că viaţa unui copac adună o mulţime de evenimente, care trec neobservate pentru majoritatea oamenilor. Este nevoie de o întreagă viaţă de copac pentru a le accepta, a le integra şi a fi capabil să le transmiţi unor oameni care sunt capabili să le primească. Astfel, fiecare copac dobândeşte o înţelepciune nesfârşită, şlefuită în ritmul anotimpurilor.

Dacă într-o zi vă lipiţi fruntea sau urechea de un copac, poate veţi auzi un ecou sau o rezonanţă care murmură povestea lumii şi povestea vieţii voastre.

Apropiaţi-vă, strângeţi în braţe un copac, respiraţi, ascultaţi în linişte, acordaţi-vă răgazul de a-i simţi vibraţia profundă.

Poate astfel veţi descoperi şi veţi simţi că viaţa unui copac poate fi la fel de importantă ca viaţa unui om.

Povestea micii libelule căreia îi era mereu frică de ceva ce nu știa

Chiar dacă știm că în spatele unei frici există o dorință nu este întotdeauna ușor să înțelegem acea dorință și astfel rămânem adeseori cu frica.

Era odată o mică libelulă foarte tăcută, care îi răspundea mereu mamei sale, când aceasta o întreba, ce s-a întâmplat, văzându-i privirea tristă:

" - Mi-e frică, mi-e frică..." fără să mai spună nimic în plus.

Şi, asemenea tuturor mamelor din ţara libelulelor şi aceasta, voia imediat să o liniştească pe fetiţă: "Dar, draga mea, ştii bine că nu e nevoie să îţi fie frică, noi te iubim şi eu şi tatăl tău suntem aici pentru a te proteja. Vezi bine că nu ţi s-a întâmplat nimic grav, de când te-ai născut. Noi suntem aici pentru a te ajuta să creşti..."

Însă mica libelulă se închidea din nou în tăcerea ei, până când mama ei o întreba din nou:

- La ce te gândeşti? Nu îmi spui nimic niciodată.

- Mi-e frică, mamă!

- Dar, draga mea nu are de ce să îţi fie frică, ţi-am spus deja de o sută e ori că nu ţi se poate întâmpla nimic grav, eu şi tatăl tău etc......

Şi mica libelulă era din nou tăcută. Poate, dacă mama ei ar fi întrebat-o: Îmi spui că îţi este frică, ai putea să alegi un obiect (unul mare) pentru a-mi arăta acea frică? Pentru ca astfel să nu te confund cu ea! Te voi vedea separat de teama ta şi astfel voi putea să o înţeleg fără să te confund cu ea."

Mama ei ar fi putut să facă astfel, dacă ar fi ştiut că, în ţara libelulelor este posibil să ajuţi un copil prin vizualizare, adică reprezentând printr-un obiect ceea ce vorbeşte. Astfel, rugând-o pe fiica ei să aleagă un obiect simbolic, pentru frica ei şi apoi întrebând-o: "Şi tu, ce vrei tu să faci pentru frica ta? vrei să o faci să crească? Vrei să stea într-o altă parte a corpului tău? Ai vrea să o arunci în râu sau să o îngropi lângă un copac? sau din contră, ai vrea să ai grijă de ea, deoarece, vezi tu, în spatele oricărei frici se ascunde o dorinţă? "

Făcând acest lucru, mama micii libelule ar fi putut să înveţe fap-

tul că dispunea de multe mijloace pentru a o ajuta pe fiica ei. Nu făcând ceva în locul ei, nu liniştind-o sau fiind supraprotectoare, ci propunându-i să facă ceva împreună cu ea!

Dacă vrem să descoperim ce se poate întâmpla în mintea unei mici libelule care spune că îi este frică mereu, simte o frică ce o tortureazǎ, care o invadează uneori atât de mult încât îi paralizează toată energia, vizualizarea este un instrument foarte bun pentru a descoperi acest lucru.

Majoritatea părinţilor ignoră însă ceea ce se întâmplă în mintea copiilor. Îşi imaginează diverse lucruri, sunt îngrijoraţi, vor să suprime starea de rău a copilului, dar cel mai adesea nu reuşesc şi atunci se simt neputincioşi pentru că nu pot să îl ajute cu adevărat. Nici măcar nu ştiu când a apărut acea frică, de exemplu. Ce se întâmpla atunci? Ce eveniment a avut loc? Ce cuvinte a auzit copilul? poate a văzut ceva la unul dintre părinţi, un conflict pentru care se crede vinovată? O propoziţie prost înţeleasă, o ceartă între părinţii ei şi începând de atunci a simţit acea frică şi a fost măcinată de gânduri dureroase: "Dacă vreodată se despart, dacă divorţează, precum părinţii prieteni mele, Sabina... atunci ce se va întâmpla cu mine?"

Pot apărea o mulţime de astfel de lucruri în viaţa unei mici libelule, o mulţime de lucruri despre care nu poate să vorbească, din teamă că o va nelinişti pe mama ei.

Deoarece, poate nu ştiţi, dar în ţara libelulelor, unii copii, chiar şi cei foarte mici îşi protejează părinţii. În mintea lor, îşi spun: "O, nu! Nu pot să îi spun mamei ceea ce mi s-a întâmplat, dacă ar şti s-ar îmbolnăvi... "

Unele mici libelule simt, în sinea lor că mama lor a rămas de fapt, în interior, o fetiţă care trebuie protejată. Cunosc multe astfel de mici libelule curajoase care iau asupra lor, încă foarte devreme în copilăria lor şi pe tot parcursul vieţii lor, misiunea de a-şi proteja astfel părinţii.

Cred că mica libelulă la care mă gândesc este foarte curajoasă.

Poate, într-o zi va descoperi faptul că în spatele oricărei frici se află o dorinţă şi atunci va înţelege de unde vine frica.

Aşteptând să se întâmple acest lucru, am scris această poveste pentru ea, doar pentru ea!

Povestea unui cancer

Maladiile folosesc limbaje complexe şi întortocheate, adeseori dureroase pentru a spune sau a nu spune insuportabilul şi ceea ce este de nespus.

Era odată o fostă fetiţă, devenită femeie, la mijlocul vieţii, care într-o dimineaţă a simţit că avea în partea stângă, în sân, o inflamaţie ce părea foarte tare. Mergând la medic, a aflat că avea în sân un soi de conglomerat de celule neobişnuite, care nu erau ale ei de fapt, dar care se instalaseră acolo ca şi cum i-ar fi aparţinut dintotdeauna.

Ceea ce se întâmplă în astfel de cazuri este faptul că se găseşte mereu un medic sau un chirurg pentru a înlătura celulele bolnave şi a o scăpa pe cea care le poartă de acea povară. Adeseori, operaţia este o reuşită, spre marea uşurare a celei care purta cancerul în ea. De asemenea, cei din jurul ei se simt foarte uşuraţi. Şi pentru majoritatea celor care au trăit o astfel de experienţă, povestea se opreşte aici... Se vindecă şi spun că boala s-a retras. Sunt persoane care spun: "Am scăpat de cancer în şase luni!", "Din fericire, a dispărut nenorocirea aceea!", "Am avut un cancer, însă m-am luptat şi am reuşit să îl distrug!"

"Astăzi a dispărut în totalitate!"

Însă după aceea, mai rămâne, adeseori, o nelinişte incertă, sentimentul că mai există încă o ameninţare şi poate cancerul ar putea să se întoarcă, să se instaleze din nou în acel loc...

Cei sau cele care au făcut un demers de conştientizare, cu propria lor persoană, pentru a avea acces la ceea ce este mai bun în ei, pentru a se respecta mai bine, pentru a se defini, pentru a se poziţiona în faţa acelui intrus, denumit cancer, ştiu faptul că bolile sunt limbaje. Iar apariţia unui cancer poate fi interpretată ca un mesaj trimis celui care îl poartă. Acesta poate folosi un obiect simbolic pentru a reprezenta boala. Pentru a se diferenţia de ea "Există cancerul meu şi eu, iar eu nu vreau să fiu confundat cu cancerul meu." Şi pentru a o asculta, pentru a încerca un dialog (simbolic, bineînţeles) cu acel intrus care locuieşte în corpul lui.

"Nu ştiu ce anume vrei să mă faci să descopăr, dar cred că este vorba despre ceva suficient de important din moment ce încerci să

mă faci să înţeleg astfel, cu atâta suferinţă şi violenţă!" Purtând astfel un dialog cu boala, pentru a îndrăzni să aflăm ce anume vrea să transmită, ce mesaj important. Cancerul poate avea origini foarte diverse şi un sens special, în istoria fiecăruia.

Interesul unui demers personal ar consta în a căuta sensul pe care îl poate avea declanşarea acelui cancer în viaţa unei persoane. Poate, o femeie care şi-a petrecut aproape întreaga viaţă în serviciul altora, s-a negat pentru a le împlini lor nevoile şi dorinţele, şi-a sufocat propriile dorinţe, satisfăcându-le pe ale altora, ale părinţilor ei, apoi ale copiilor, ale soţului ... Pe scurt, dacă a avut o viaţă de brav soldat, mereu în prima linie, pentru a face faţă problemelor celorlalţi şi uitând de ale sale. Poate, un bărbat care are un cancer, şi-a neglijat sentimentele de iubire pe care le mai avea încă pentru o femeie care îl părăsise. Sau a acceptat să urmeze cariera profesională pe care i-a propus-o tatăl lui. Sau o femeie care a suferit un abuz sexual, în copilărie, despre care nu a vorbit niciodată şi care astăzi încearcă să se exprime printr-un cancer de uter. Sau poate fi vorba despre hărţuirea îndurată de ani de zile de o secretară, din partea şefului ei? Sau presiunea permanentă a unui partener gelos şi posesiv, răzbunător?

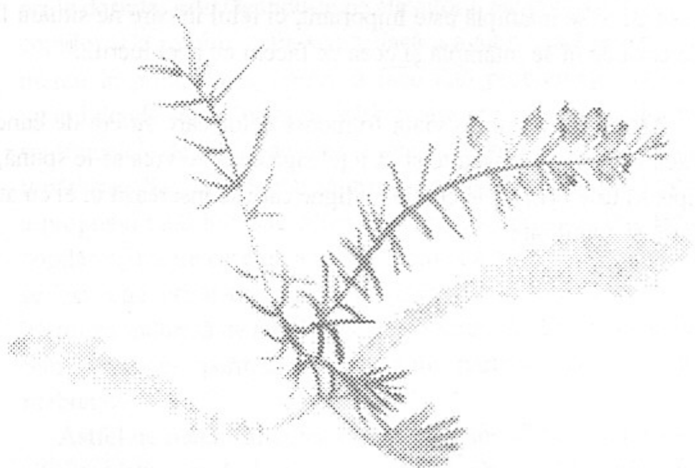
Astfel ne putem imagina corpul suferind al celor care şi-au sacrificat viaţa, punându-se în serviciul altora. Mai ales femeile, devotate în întregime unui soţ, unui tată, unei mame, femei dependente de o misiune pe care vor să o îndeplinească şi al căror corp se va manifesta încercând să exprime o revoltă trăită prea mult timp în tăcere. Deoarece, oricât de paradoxal ar părea, a avea un cancer poate însemna a avea dreptul de a se plânge, de a cere ca ceilalţi să se ocupe în sfârşit de tine.

Nu ştiu dacă fiecare cancer este conţinut în jurul unor astfel de modele, însă ştiu că toate acestea sunt posibile şi fiecare poveste e unică. Şi, chiar dacă ne ferim de generalizări, de a da reţete despre cum apare un cancer în viaţa cuiva, cred că este important să asculţi, să înţelegi sensul pe care îl poartă. Cred că, simplul fapt de a sim-

boliza, de a-ţi reprezenta boala printr-un obiect pe care îl poţi îngriji, îi acorzi o atenţie specială, îi faci cadouri - un trandafir, o arie de Mozart, o plimbare la malul mării, pentru a-i arăta apusul soarelui în valuri, poezii - toate acestea pot schimba complet felul în care vedem acea boală şi maniera în care o putem însoţi, nu doar printr-un tratament medical sau chirurgical, ci şi prin îngrijiri relaţionale.

Nu ştiu ce vor face toate aceste persoane, doar ei pot spune acest lucru. Aş vrea doar să le reamintesc ceea ce spunea bunica mea:" Nu ceea ce ni se întâmplă este important, ci felul în care ne situăm faţă de ceea ce ni se întâmplă şi ceea ce facem cu acel lucru..."

Astfel, le pot ura o viaţă frumoasă celor care suferă de cancer, dacă acceptă să îl asculte şi să înţeleagă ceea ce vrea să le spună, să ţipe, să urle prin acele celule maligne care se inserează în ei cu atâta forţă şi subtilitate.

Povestea unui psoriazis isteţ şi încăpăţânat

Când tăcerea cuvintelor trezeşte violenţa bolilor, iar ceea ce nu se poate spune se transpune prin ceea ce va fi şoptit sau urlat prin durere.

Cred că nu ascultaţi în fiecare zi povestea unui psoriazis şmecher, aşa că nu mă pot abţine să nu v-o spun. Mai întâi, ştiţi ce este un psoriazis?

Este o boală a pielii care apare la unii oameni, fără să se ştie cauza. În anumite părţi ale corpului, pe faţă, pe gât, pe coate, pe pielea capului, pe genunchi sau în locuri şi mai sensibile, apar nişte pete roşiatice care apoi se acoperă cu mici solzi de piele albicioasă, însoţite de mâncărimi şi iritaţii.

Era odată un psoriazis foarte abil, care, în loc să apară, cum e normal, pe faţa unui băiat, ca un soi de semn, de siglă, se arăta sau mai degrabă se ascundea într-o altă parte a corpului, mai intimă.

Cred că aţi văzut cum a arată o siglă, o firmă. E un soi de desen colorat sau în relief care se pune deasupra intrării în magazine, pentru a semnaliza specificul locului, un magazin de artizanat, care vinde un produs oarecare... Altfel spus, o firmă spune în exterior ceea ce se întâmplă în interior.

Cred că cea mai mare abilitate a acelui psoriazis era faptul că reuşise să se plaseze într-un loc foarte intim al corpului acelui bărbat, mai exact pe organele genitale, care erau acoperite cu pete roşii ce se descojeau. În plus, ustura şi îi venea să se scarpine tot timpul, lucru destul de greu de făcut când sunt oameni în jurul tău...

Vă puteţi imagina jena pe care o simţea atunci când voia să facă dragoste, iar iritarea şi usturimea îl împiedicau să simtă orice plăcere şi simţea doar nevoia să se scarpine!

Eu cred că, acel psoriazis voia să se facă auzit, nu voia doar să fie îngrijit cu alifii, medicamente, granule de tot soiul, ci voia să vorbească de fapt despre ceva foarte vechi, ce se întâmplase în copilăria acelui tânăr. Astfel, prin acele mâncărimi, usturimi, arsuri, era felul lui de a exprima ceva ce nu fusese spus la timp, ceva ce îl măcina de foarte mult timp, ca şi cum nu ar fi vrut să fie redus la tăcere, atâta timp cât nu era înţeles. Nu ştiu dacă voi aţi avut vreo-

dată această maladie? E încăpăţânată ca un catâr, vă asigur!

Tânărul care suferea de psoriazis ar fi vrut mult să scape de el, prin orice mijloace. Nu mai voia să trăiască cu el şi, dacă ar fi putut, l-ar fi ucis, fără milă!

O luptă fără sfârşit, o luptă pierdută dinainte, pentru că, probabil ştiţi că, un catâr încăpăţânat este mai puţin încăpăţânat decât un psoriazis!

De fapt, de ce v-am vorbit despre catâr? Dacă am cunoaşte căile inconştientului! Să vedem cum putem găsi în trecutul unui tânăr de douăzeci şi cinci de ani, un eveniment, o circumstanţă, vorbele, atitudinea unui părinte sau a unui profesor, care l-a făcut să simtă umilire, revoltă, furie îngrozitoare. O furie cu atât mai violentă cu cât nu a putut fi exprimată, care a fost imediat cenzurată, sufocată, blocată în corpul plin de teamă al unui copil...

Este nevoie să fii tu însuţi perseverent, încăpăţânat, pentru a face acea muncă de săpături arheologice, pentru a încerca să găseşti sensul pe care îl poate avea un psoriazis, mai ales atunci când e încăpăţânat precum catârul papei! Iar vorbesc despre catâr!

Să continuăm să ne imaginăm că tânărul va găsi în trecutul său sau în cel al părinţilor lui, ceea ce a păstrat memoria corpului său. Să ne imaginăm că îşi va aminti acele lucruri pe care a vrut să le uite mai demult. Ce credeţi că va face apoi?

Poate va găsi un obiect simbolic pentru a reprezenta violenţa primită şi, va face un pachet cu acel obiect, pe care îl va restitui. Unii oameni, pentru că suferă mult, ar vrea să restituie suferinţa acumulată ani de zile, fără să înţeleagă însă că acea suferinţă nu poate fi restituită, deoarece, într-un fel, noi suntem cei care o creăm. Plecând de la violenţa primită, ajungem să producem acea suferinţă. Iar pentru a nu ne mai întreţine suferinţa, putem restitui acea violenţă. O putem restitui celui sau celei care a depus în noi, în corpul nostru, acea violenţă pe care noi am păstrat-o, am purtat-o cu noi ani de zile.

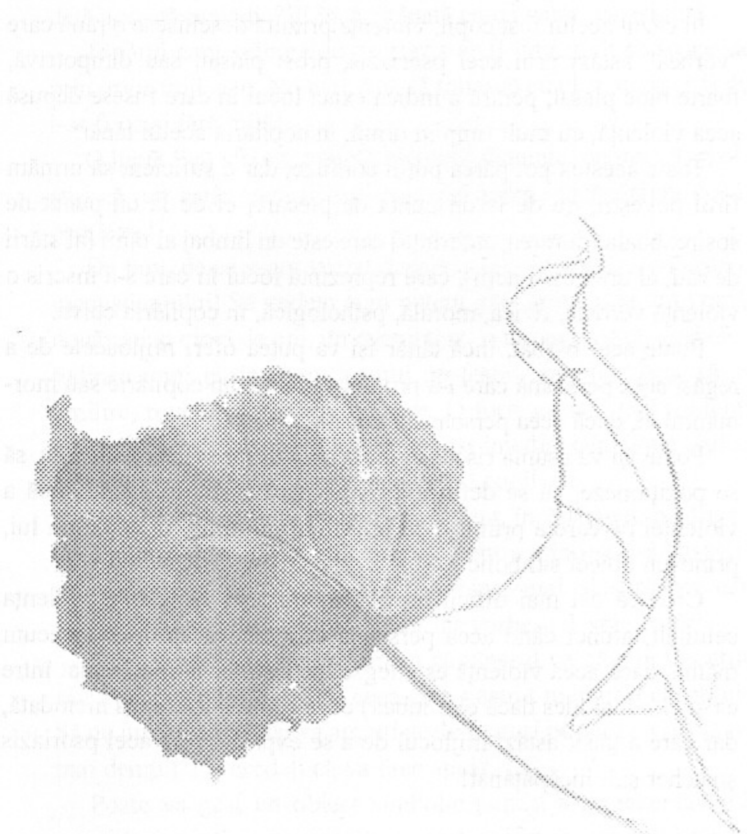
În cazul acelui fost copil, violenţa primită deschisese o rană care "vorbea" astăzi prin acel psoriazis, prost plasat, sau dimpotrivă, foarte bine plasat, pentru a indica exact locul în care fusese depusă acea violenţă, cu mult timp în urmă, în copilăria acelui tânăr.

Toate acestea pot părea puţin confuze, dar e suficient să urmăm firul poveştii, nu de la un punct de plecare, ci de la un punct de sosire: boala (durerea, suferinţa) care este un limbaj al rănii (al stării de rău, al unei disfuncţii), care reprezintă locul în care s-a înscris o violenţă verbală, fizică, morală, psihologică, în copilăria cuiva.

Poate acel bărbat, încă tânăr îşi va putea oferi mijloacele de a regăsi acea persoană care i-a produs violenţa din copilărie sau mormântul ei, dacă acea persoană a murit...

Poate îşi va asuma riscul să vorbească despre el, să se afirme, să se poziţioneze, să se definească şi să facă restituirea simbolică a violenţei pe care a primit-o cu mult timp în urmă, în copilăria lui, printr-un obiect simbolic...

Cred că cel mai dificil este să îndrăzneşti să restitui violenţa celuilalt, atunci când acea persoană este cineva apropiat (precum mama, dacă acea violenţă este legată de ceva ce s-a întâmplat între ea şi el... mai ales dacă el o iubea) ceva ce nu a fost spus niciodată, dar care a găsit astăzi mijlocul de a se exprima prin acel psoriazis şmecher şi... încăpăţânat!

Poveste fără sfârşit

Suntem fiinţe de rostiri şi de tăceri, care înaintăm uneori pe acelaşi drum, foarte aproape unii de alţii, dar mult mai rar ne aflăm în acelaşi timp pe cele patru drumuri care se numesc: A îndrăzni să ceri, A şti să dai, A putea să primeşti şi A-ţi asuma riscul de a refuza.

Era odată, pe o planetă foarte apropiată de a noastră, o femeie pe care o chema Da Deacord şi care făcea parte din tribul Spunetot. Un trib înrudit cu tribul Măsimtbineînpieleamea, Sănătoşii, veri cu Câtimpnuamîncercatcontinui şi cu Reuşescoricum. Şi încă multe altele, precum faimosul trib Amîncredereînmine, unde copiii, foarte devreme învaţă să îndrăznească să îşi exprime sentimentele, să îşi arate emoţiile, să vorbească despre ceea ce simt, să se poziţioneze, să se afirme în faţa celorlalţi, fără nici o reţinere.

Într-o zi, Da Deacord a întâlnit un bărbat pe care îl chema Anxiosul, din tribul foarte renumit Nimicdezis.

Foarte repede, şi-a dat seama că avea pentru el sentimente de iubire şi chiar dorinţa de a merge mai departe în acest sens. Şi, cum se părea că şi el o iubea, chiar dacă nu se exprimase niciodată clar, îşi dorea să stea mult cu ea, fără să îi spună niciodată ce dorea de fapt, astfel încât a îndrăznit ea să facă primul pas. Astfel, între Da Deacod şi Anxiosul au fost mai multe întâlniri care apoi s-au transformat în întâlniri amoroase. Întâlniri, care, în spiritul lui Da Deacord trebuiau să se transforme într-o relaţie de cuplu si, de ce nu, într-o căsătorie! Astfel, Axiosul a acceptat atunci când ea i-a vorbit despre dorinţa ei de a trăi cu el şi, cine ştie, poate de a forma apoi o familie, de a avea o casă a lor.

Tribul lui Anxiosul, Nimicdezis, care nu era doar cunoscut, ci şi foarte numeros, conţinea de asemenea mai multe clanuri, toate înrudite între ele, de sute de ani, precum clanul Nuîndrăznesc, clanul Nueuşor, Mi-efrică, Nucontează, Nupotfacenimic, Nureuşesc, Nueştigenul meu. Toţi membrii acestor clanuri, bărbaţi, femei, copii aveau o caracteristică generală: nu aveau încredere nici ei între ei, nici în alţii, din afara clanului. Acest lucru se traducea printr-o dorinţă de a nu spune absolut nimic despre sine, de a nu exprima ceea ce simţeau, de a nu vorbi despre ceea ce gândeau, de a nu lăsa să se vadă emoţiile pe care le aveau. Toate astea de frică să nu pară slabi. Nu cred că e nevoie să mai spun că, printre membrii acelor

triburi, bărbaţii, în primul rând erau incapabili să îşi exprime sentimentele pe care le aveau, în cazul în care aveau sentimente... Lucru care se întâmpla însă foarte rar!

Cred că aţi înţeles faptul că Da Deacord a avut o dificultate. A descoperit foarte repede, după câteva luni de viaţă în comun, că iubirea nu era suficientă pentru a menţine împreună două persoane, în timp lung şi mai e nevoie de ceva în plus: să îndrăzneşti să comunici, adică să accepţi să împărtăşeşti, să pui în comun, să vorbeşti despre tine şi să ai sentimentul că eşti ascultat de celălalt...

Avea sentimente foarte puternice pentru Anxiosul, pe care ar fi vrut să le împărtăşească sau măcar să le exprime. Ar fi vrut să îi vorbească despre gândurile ei, despre copilăria ei, despre amintirile ei fericite. Uneori se întreba: "oare cum pot să îi spun că îl iubesc, fără să se simtă deranjat, fără să considere acest lucru drept o intruziune în viaţa lui intimă, o agresiune sau o provocare? Cum aş putea să îl invit să vorbească despre el, despre tinereţea lui, despre familia lui, despre visele sau despre proiectele sale fără să considere acest lucru drept o violare a intimităţii? Cum să îndrăznesc să stârnesc un schimb, fără să mă confrunt cu mutismul partenerului meu, care de obicei nu are nimic de spus, nu vrea să împărtăşească nimic (în afara întâlnirilor pe plan fizic)? Un bărbat curajos, dinamic, care se simte bine aşa cum e, dar care nu vrea să schimbe nimic în relaţia ei? Pentru Anxiosul era bine aşa cum era, nu era necesar să vorbească despre asta. De altfel, imediat ce Da Deacord încerca să vorbească, el se ridica, începea să se agite, părea că tot timpul avea ceva de făcut, ceva urgent.

Da Deacord, după câteva tentative de a-l face să vorbească, care au eşuat, a înţeles că tot ceea ce era legat de relaţiile umane constituia un schimb delicat, uneori chiar îl deranja. Astfel a început să se teamă să nu îl sperie, să nu îl forţeze şi atunci a renunţat să mai vorbească despre ea, despre ceea ce simţea. Ea, care totuşi făcea parte din tribul Spunetot, un trib în care fiecare ştia să vorbească foarte bine. Un trib în care cu toţii, mari şi mici îşi vorbeau cu o mare

uşurinţă şi libertate, despre tot ceea ce li se întâmpla în viaţă. Da Deacord s-a trezit în mod paradoxal în situaţia de a nu mai putea să vorbească despre ea, de a-şi interzice să mai spună ceva despre relaţia lor. Astfel, a început să cenzureze comunicarea, adică posibilitatea de a împărtăşi şi de a pune în comun.

După câţiva ani, relaţia lor consta în a se despărţi dimineaţa, pentru a merge la serviciu, fiecare în altă direcţie, apoi a se reîntâlni seara, spunându-şi bună seara, a ieşi uneori să se plimbe în tăcere, unul lângă altul sau a merge la restaurant doar pentru a mânca, apoi stăteau în faţa televizorului şi priveau doar emisiunile pe care el voia să le vadă (se uita în fiecare dimineaţă, înainte de a pleca la serviciu, în program pentru a şti la ce să se uite seara!)

Apoi mergeau să se culce, unul după altul, foarte rar în acelaşi timp, pentru că ei îi plăcea să mai rămână să citească. Uneori, bineînţeles, făceau dragoste, (de obicei o dată sau de două ori pe săptămână), în linişte.

Anxiosul adormea apoi imediat. Uneori adormeau unul lângă altul, după ce potriveau ceasul să sune la ora 6:45, când el se trezea. După ce se trezea alerga puţin şi apoi îşi lua micul dejun, citind ziarul.

Da Deacord a fost foarte repede atinsă, fără să îşi dea seama, de un simptom numit "Represie imaginară". Simptom, care apoi se poate transforma într-o boală serioasă, antirelaţională, care ne face să nu îndrăznim să spunem ceva pentru noi înşine, deoarece ne gândim înainte că acel lucru ar putea să îi facă rău celuilalt sau că celălalt nu va fi de acord sau ne va judeca sau ne va respinge şi nu ne va mai iubi dacă ne exprimăm esenţa gândurilor şi vorbim despre ceea ce simţim atunci când simţim acel lucru!

Exista un antidot foarte puţin cunoscut împotriva acelei boli, însă eficient, care se numea: "Nu o să mai gândesc în locul celuilalt". Însă Da Deacord nu se simţea pregătită să ia acel antidot. Ea credea, în mod naiv, că într-o zi, partenerul ei se va trezi, că se va schimba,

va înţelege şi va începe să vorbească, să comunice cu ea!

Îşi pusese multe speranţe în el, însă fără să ţină cont de condiţiile în care a fost crescut Anxiosul, de educaţia pe care a primit-o în tribul lui. În tribul Nimicdezis "Nu se vorbea, nu se pierdea timpul cu discuţii inutile! Nu era nevoie să îţi povesteşti mereu viaţa! Oricum, cuvintele nu folosesc la nimic, decât la a produce suferinţă... când cei doi parteneri îşi dau seama că nu se mai înţeleg, a vorbi este o pierdere de timp, între bărbaţi se poate discuta, glumi, însă cu femeile devine totul foarte serios, vor tot timpul să ştie ce simţim, dacă le iubim, dacă ne este bine..."

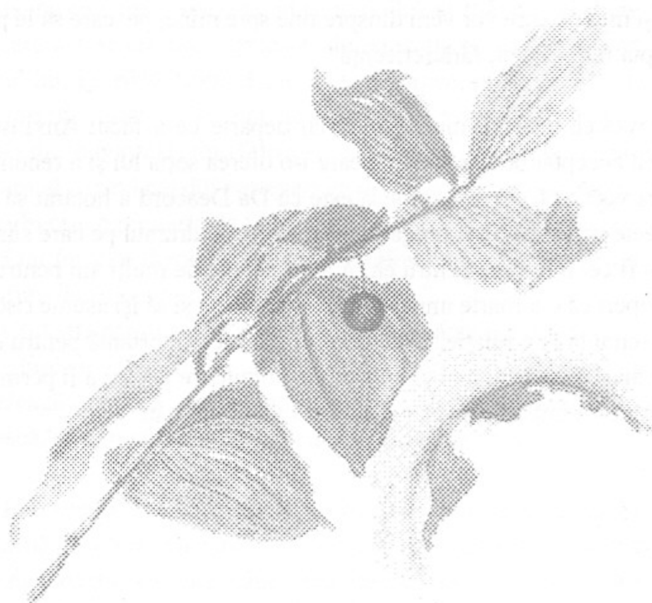
Cu toate acestea, Da Deacord nu voia să se descurajeze, credea că iubirea ei, răbdarea ei, atenţia faţă de partenerul ei, îl vor face să înţeleagă faptul că, într-un cuplu era important ca cei doi să îşi vorbească, să comunice, să împărtăşească ceea ce simt...

Însă timpul care trecea, nu îi confirma deloc acest lucru. Şi până la urmă ea a fost cea care s-a schimbat. Atunci când a descoperit că nu mai cânta, ea care cânta atât de des la începutul relaţiei cu Anxiosul. Ea, care fusese tânăra atât de veselă, relaxată, care râdea tot timpul, din orice, simţea că a devenit nervoasă, crispată, supărată.

Şi atunci Da Deacord s-a gândit să sosise timpul să se respecte, să nu îşi mai consume toate resursele şi să încerce să păstreze vie încrederea ei în viaţă. A făcut o ultimă tentativă cu partenerul ei. Într-o seară, după masă, după ce a stnis televizorul, i-a întins un simbol, o sârmă ruginită, pe care i-a spus să o ţină de un capăt. Ea ţinea în cealaltă mână o eşarfă de mătase. "Sârma aceea ruginită simbolizează relaţia noastră, cea pe care o avem astăzi. Pentru mine această relaţie nu mai este bună şi prefer să renunţ la ea." Şi a dat drumul capătului de sârmă pe care îl ţinea în mână. "Nu mai vreau această relaţie, nu m-am căsătorit cu tine pentru a trăi aceste lucruri" Apoi i-a arătat eşarfa: "Această eşarfă reprezintă relaţia pe care aş vrea să o am cu tine. Înseamnă că am nevoie de o relaţie în care să

existe reciprocitate, în care să poată circula mesaje de la mine înspre tine şi mesaje care vor veni dinspre tine spre mine, pe care să le pot accepta fără să ezit, fără reticenţă".

Povestea mea nu mai spune mai departe ce a făcut Anxiosul. Oare a acceptat noua relaţie pe care i-o oferea soţia lui şi a renunţat la cea veche? Ceea ce ştiu însă este că Da Deacord a hotărât să se respecte pe sine şi este pregătită să meargă pe drumul pe care simte că va fi cel mai bine pentru ea. A avut nevoie de mulţi ani pentru a descoperi că era foarte important să se respecte şi să îşi asume riscul de a renunţa la o relaţie, chiar dacă era foarte importantă pentru ea, când acea relaţie nu mai era destul de hrănitoare pentru a îi permite fiecăruia să împărtăşească ceea ce era mai bun în ei.

Visul unei planete

Adorăm şi avem încredere în zei îndoielnici în timp ce am putea respecta, onora şi iubi în fiecare moment planeta noastră iubitoare şi călduroasă care ne-a primit de la începutul istoriei umanităţii.

Era odată o planetă foarte tânără, nu foarte importantă, rotundă şi albastră, pierdută într-un colţ îndepărtat al universului. Văzută dintr-un capăt sau altul al universului, părea minusculă, faţă de imensitatea cosmosului. În imaginarul ei de planetă, îşi crease un vis: voia să primească Viaţa în ea.

Când a încercat să împărtăşească acest vis celor din jurul ei, celelalte planete au început să ţipe şi să o pună în gardă: "Să fii foarte atentă, să nu îţi iei aşa de uşor un astfel de angajament! Viaţa, când este destul de adaptată, când începe să se obişnuiască, când se simte în largul ei, când are încredere, se simte împlinită, are tendinţa să acapareze tot spaţiul din jurul ei. Este chiar capabilă să se instaleze într-un om şi atunci, existenţa ta de planetă riscă să fie ameninţată. Pentru că te iubim, te rugăm să îţi iei toate precauţiile şi să nu îţi îndeplineşti acest vis. Poţi să îl păstrezi şi să îl laşi aşa, în stare de vis, dar mai ales să nu îl laşi să se împlinească în realitate...."

Însă era prea greu pentru mica planetă să renunţe la visul ei. Se agăţase de el şi voia să îl concretizeze. Pentru ea, este echivalentul unei dorinţe a unui copil.

Planete foarte vechi, care aflaseră, ceea ce considerau ele "nebunia" ei, au clătinat cu tristeţe din cap şi au încercat să o convingă să nu îşi îndeplinească visul.

Însă mica planetă le răspundea mereu:

"Dar eu vreau să îi fac un bine Vieţii, să îi ofer un loc al ei, să o primesc, să îi dau posibilitatea de a rămâne cu mine. Am destul spaţiu, am o atmosferă sănătoasă, aer, apă, oxigen din belşug, lumina soarelui, care mă scaldă mai multe ore pe zi, nu ar trebui să ne deranjăm una pe alta. De altfel, am început să pregătesc un leagăn de pământ fertil şi să adun toate elementele de care va avea nevoie Viaţa" murmură emoţionată mica planetă.

Cred că aţi înţeles, vă vorbesc despre timpuri foarte îndepărtate în care Viaţa, care, contrar a ceea ce s-ar putea spune, nu era foarte căutată în acel colţ al universului şi aştepta cu disperare, de multe

miliarde de ani să găsească un loc care să o accepte şi să o găzduiască, pentru a se stabili şi a se dezvolta acolo.

Şi mica planetă, care ţinea atât de mult la visul ei, a acceptat într-o zi să primească Viaţa. Dar să nu credeţi că acest lucru s-a făcut aşa, de pe o zi pe alta! Nu, din contră. A început prin câteva particule minuscule, invizibile, care erau haotice şi dezordonate.

Astfel, perioada de apariţie a vieţii pe Terra (v-am spus oare că mica planetă se numea Terra?" a durat mai multe miliarde de ani. Iar Terra vedea cu surpriză şi plăcere cum Viaţa se dezvolta sub forme incredibil de diverse. Vibra peste tot, se insera subtil în minerale, se răspândea în vegetaţie, apoi în animale şi, într-o zi s-a dezvoltat şi mai mult şi a însufleţit ceea ce avea să devină mai târziu fiinţa umană. Începând de atunci ritmul s-a accelerat, a apărut ceva mai complex şi, în doar câteva mii de mii de ani, un om a ajuns la poziţia bipedă, a inventat instrumente, dintre care unele au devenit chiar arme.

Apoi Viaţa, prin intermediul oamenilor, s-a lansat în cucerirea Terrei. A exploatat-o, a agresat-o uneori, a încercat să o modifice, pentru a o îmbunătăţi pentru oameni. Altfel spus, a încercat să obţină cât mai multe avantaje, fără să ţină cont de consecinţe, de rănile şi de daunele pe care le provoca, de violenţele vizibile şi invizibile îngrozitoare, pe care le provoca. Deoarece toate acele avantaje erau gândite doar pentru prezent, deloc pentru viitor şi nu se ţinea cont de efectele secundare, care în timp au devenit foarte nocive.

Terra, având o structură foarte solidă, s-a adaptat la început, apoi a opus rezistenţă, a încercat să negocieze, prin intermediul bătrânilor ei înţelepţi, să stimuleze oamenii din culturile primordiale, păstrând mult timp iluzia că oamenii o vor iubi, îi vor fi recunoscători pentru că i-a primit, i-a protejat dintotdeauna.

Astăzi, când în continuare este maltratată, din străfundul măruntaielor ei, încă nu şi-a pierdut speranţa. Bineînţeles, caută aliaţi,

încearcă să îi facă pe oameni să înţeleagă, să deschidă ochii, să conştientizeze, le transmite mesaje de urgenţă, însă oamenii par fideli unei vorbe pe care o ştiu de la bunica mea:" Nimeni nu este mai surd, decât cel care ascultă."

Trebuie să vă mai spun că slăbiciunea, marea vulnerabilitate a Terrei era faptul că ţinea foarte mult la oameni. În afară de o mare toleranţă mai simte pentru ei şi o mare iubire. Din nefericire, deocamdată nu este o iubire împărtăşită. Dar, asemenea tuturor celor care iubesc, Terra este pregătită să accepte foarte multe lucruri, să suporte insuportabilul, să accepte inacceptabilul, să ierte intolerabilul, să respecte chiar şi partea de inconştienţă şi de rea-credinţă care există la oameni...

Deocamdată!

Dacă într-o zi, voi cei care mă ascultaţi, aveţi vreo influenţă asupra oamenilor, spuneţi-le, vă rog, că Terra merită să fie iubită şi respectată!

Povestea puiului de delfin care suferea în tăcere de fiecare dată când mergea la şcoală

A fi alături de un copil, a-l însoţi, înseamnă a-l ajuta să înţeleagă că noi suntem acolo pentru a-l proteja şi a-i permite să crească suficient de mult pentru ca într-o zi să poată să ne părăsească, plin de resurse şi de vitalitate.

Era odată un pui de delfin, o fetiță pe care o chema Ralau. Era un pui de delfin ai cărui părinți erau foarte prezenți în viața lui și cu care se simțea foarte bine. Lucru care nu se întâmplă atât de des pe cât credem noi, deoarece există mulți copii care nu se simt înțeleși sau iubiți de către părinții lor, își pierd încrederea în aceștia și, mai ales, în ei înșiși.

Ralau era un pui de delfin, o fetiță, plină de viață, drăguță și foarte talentată la desen și la pictură. Avea un caracter deschis și sociabil și niciodată nu fusese văzută certându-se cu un alt pui de delfin.

Însă, la școala unde mergea în fiecare zi (pentru că la delfini școala este aproape permanentă) era un coleg al ei, Vinki, care nu se putea abține să nu o chinuie. O trăgea tot timpul de aripioare și, de fiecare dată când avea ocazia, o lovea, o împingea, pe scurt îi făcea viața foarte grea, chiar insuportabilă uneori. Atât de insuportabilă încât Ralau, căreia îi plăcea școala și învățătoarea ei, voia ca într-o zi să nu mai fie obligatorie școala! Lucru care nu se văzuse niciodată în țara delfinilor.

Ar mai trebui să știți că, în lumea delfinilor, tații sunt foarte atenți la educația copiilor lor. Iar tatăl lui Ralau, simțise foarte repede că fiica lui suferea, a observat că nu mai era așa de fericită ca anul trecut, că se opunea, nu voia să mai meargă la școală. După un timp de observații și după ce a vorbit cu fiica lui, a înțeles foarte repede ce trăia fetița. Delfinii, nu știu dacă ați aflat, nu sunt deloc reacționali, din contră, sunt ființe relaționale. Cred că orice problemă se poate rezolva comunicând, împărtășind, vorbind și poziționându-te clar în fața celorlalți. Nu caută conflictul, ci acordul.

Într-o seară, tatăl lui Ralau s-a hotărât să meargă la școală și să îl aștepte la ieșire pe băiețelul care o necăjea pe fetița lui. L-a luat de o aripioară și l-a dus spre casa părinților lui, spunându-i: "Nu vreau să îți fac rău, vreau doar să te însoțesc, vreau să merg cu tine la părinții tăi și să vorbesc cu ei."

Vinke, micul delfin îl recunoscuse pe tatăl lui Ralau şi era foarte furios deoarece credea că Ralau îl pârâse tatălui ei. Ştiţi, copiilor delfini nu le place deloc când adulţii vin şi se amestecă în treburile lor. Dar, după cum o să vedeţi, lucrurile nu s-au întâmplat aşa cum se temea el.

Părinţii lui Vinki au fost foarte miraţi de ceea ce au auzit de la tatăl lui Ralau. Acesta le-a spus: "Am venit să vă rog să aveţi grijă de copilul dumneavoastră. Nu pentru ca el să nu mai facă prostii, ci pentru a-l proteja, pentru a se simţi în siguranţă. Astfel, dacă este lovit de un copil mai mare, chinuit de un coleg mai puternic, aş vrea să înţeleagă cât de mult poate conta pe voi, părinţii lui, pentru a-l apăra. Acest lucru încerc să îl fac eu pentru fiica mea, Ralau. Fiul dumneavoastră, din motive pe care doar el le cunoaşte, dar pe care eu nu le pot accepta, o loveşte, o împinge, o deranjează tot timpul pe fiica mea. Nu am venit să vă spun să îl pedepsiţi, ci pentru a afirma faptul că sunt aici pentru a-mi proteja fetiţa. Să îi confirm că, dacă are o dificultate, poate conta pe mine. Şi astfel, să îi arăt şi băieţelului dumneavoastră că şi el poate avea încredere în părinţii lui atunci când se va afla într-o situaţie dificilă, în faţa cuiva mai mare sau mai puternic decât el. Să ştie că poate conta pe voi, părinţii lui, care îl veţi proteja..."

Lui Vinke nu-i venea să creadă ce auzea. La început, i-a fost teamă că tatăl lui Ralau îl va certa, îl va ameninţa. Apoi i-a fost teamă ca nu cumva propriul lui tată să se supere să îl pedepsească şi chiar şi vecinii lui să afle că el lovea o fetiţă, el un băiat puternic şi solid.

Tatăl lui Vinke i-a mulţumit tatălui lui Ralau şi, după plecarea acestuia, a urmat un moment lung de tăcere. Seara, l-a rugat pe fiul lui să iasă împreună, să se scalde în mare, să facă salturi şi apoi l-a luat lângă el şi i-a spus că, dacă fiul lui ar fi în aceeaşi situaţie ca şi Ralau, el ar face la fel precum tatăl acesteia: ar merge să vorbească cu părinţii copilului care l-ar agresa pe copilul lui, pentru a le spune

să își protejeze copilul.

Am aflat apoi că Ralau nu a mai suferit niciodată din cauza lui Vinke.

Cine știe, poate au devenit chiar prieteni... nu se știe niciodată...

Povestea vulpoiului căruia îi plăcea mult să o facă să sufere pe soţia lui

Uneori dăm dovadă de o surzenie uimitoare şi de o orbire incredibilă atunci când ne alegem partenerii, acest lucru ar trebui să ne facă să ne gândim însă nu să ne paralizeze

Era odată un cuplu de vulpi care trăiau împreună de ani de zile, într-un sistem relaţional foarte ciudat. În ţara vulpilor, se numeşte "sistem relaţional" un anume fel de comunicare ce funcţionează între două persoane, într-un mod repetitiv, în care fiecare dintre protagonişti adoptă o poziţie de început care îi permite să saboteze comunicarea, să creeze un conflict sau o înfruntare, în scopul de a confirma faptul că celălalt "este cu adevărat insuportabil".

Astfel, faptul de a începe o comunicare printr-o acuzaţie, o punere în cauză, o plângere, îi permite celuilalt fie să se opună imediat, fie să se supună, fie să manifeste o pseudo-adeziune pentru a-şi acorda mai târziu mijloacele de a contracara şi de a-l învinge pe celălalt. Dacă unul dintre parteneri vrea să saboteze comunicarea, poate deschide discuţia printr-un reproş: "Iar ai uitat să mă trezeşti dimineaţă!" Altădată ar putea să îl facă pe celălalt responsabil de un regret inutil: "Ah, dacă aş fi ştiut că azi va ploua, aş fi ieşit ieri, când era timp frumos!" Sau poate folosi o descalificare: "Ţie nu pot să îţi spun nimic, ai un caracter insuportabil..." sau printr-o afirmaţie care nu lasă loc de discuţie: "Oricum, tu nu eşti niciodată mulţumită aşa că azi o să fac cum vreau eu!" Acest tip de comunicare, cred că v-aţi dat seama, duce întotdeauna la evitarea schimburilor şi transformarea lor în conflicte.

Cuplul despre care vă vorbesc avea un mod de viaţă, de a comunica, de a îşi provoca suferinţă unul altuia, care i-ar fi descurajat pe mulţi oameni. Dar aici e vorba despre vulpi şi probabil, obiceiurile lor de viaţă sunt foarte diferite de cele ale oamenilor!

Era ca şi cum unul dintre ei, masculul, avea o nevoie foarte mare de a-i face rău partenerei lui. O nevoie imensă de a o face să sufere! Poate părea foarte ciudat, să vrei să faci să sufere pe cineva pe care îl iubeşti. Însă în ţara vulpilor, se întâmplă destul de des acest lucru. Se poate numi în mai multe feluri: perversitate, sadism, cruzime, hărţuire morală...

Cel mai curios lucru era faptul că vulpiţa lui, soţia lui, spera

mereu că partenerul ei se va schimba, că va înţelege, că va înceta să o mai chinuie, să o rănească, să o umilească sau chiar să o lovească, aşa cum făcea uneori când îşi pierdea controlul, cu o violenţă îngrozitoare.

Ea încerca de obicei să "îndrepte lucrurile", cum spunea ea, să fie cât mai înţelegătoare, să nu îl provoace, să nu îi stârnească furia. Şi, mai ales, voia să înţeleagă. Să înţeleagă de ce se purta aşa cu ea, în timp ce ea făcea totul pentru a-i fi lui pe plac, pentru a nu-l supăra, pentru a-i înfrumuseţa viaţa. Să înţeleagă de ce, el, cel care pretindea că o iubeşte, îi făcea atât de mult rău!

Soţul ei avea o mare abilitate de a o face pe ea să se simtă mereu în defensivă, pentru a-i distruge încrederea în sine. O contrazicea mereu, râdea de convingerile ei, îi descalifica acţiunile, îi rupea hainele pe care le cumpărase fără încuviinţarea lui, spărgea obiectele la care ea ţinea, îi critica prietenii. Atât de mult încât, în câţiva ani, nu mai venea nimeni la ei acasă. Chiar şi părinţii ei nu mai puteau veni decât dacă erau chemaţi şi în vizite foarte scurte. Vulpoiul făcea în aşa fel încât să aibă el mereu dreptate şi nu suporta niciodată să fie contrazis.

Cu toate acestea, la începutul relaţiei lor, fusese foarte drăguţ cu ea, foarte atent, politicos, prevenitor, încât soţia lui credea că a fost foarte norocoasă să întâlnească un vulpoi atât de atent şi iubitor. Şi nu putea decât să fie de acord cu cineva atât de grijuliu şi de iubitor, care îi plăcea atât de mult, după cum le spunea atunci prietenilor ei!

"Ceea ce m-a sedus la el este faptul că mă întreba mereu ce cred eu, care este punctul meu de vedere, apoi îmi demonstra că ceea ce gândeam eu era atât de asemănător cu ceea ce credea el şi, că oricum, schimbând cutare sau cutare lucru puteam să îmi îmbunătăţesc ideile, care să corespundă astfel şi mai mult cu ale lui. Cu el aveam sentimentul că sunt mai inteligentă, deoarece îmi confirma că gândeşte al fel ca mine şi, de altfel, pentru a înţelege mai bine, reformula de fiecare dată, în felul lui, ceea ce spuneam eu,

pentru a fi de acord unul cu altul!

Doar după câteva luni de la căsătorie mi-am dat seama că mă atrăgea mereu în direcţia lui, că îmi impunea voinţa lui şi ajungeam să fac ceea ce voia el. Mă convinsese că nici măcar nu îmi dădeam seama de faptul că eram adeseori în eroare... O dată însă am vrut să îmi menţin poziţia şi de atunci au început accesele lui de furie. M-a surprins acest lucru şi m-am gândit că nu am fost eu atentă, că l-am rănit, că era mai sensibil decât credeam, că merita să fac un efort... Apoi, nici măcar nu mai aştepta ca eu să îmi exprim punctul de vedere, începea imediat să ţipe spunând că oricum, nu sunt de acord cu el. Uneori devenea foarte vulgar, folosea cuvinte grele care mă răneau mult. Când i-am cerut să mă respecte, să fie mai atent cu mine, s-a dezlănţuit ca şi cum l-aş fi insultat, a devenit şi mai agresiv, urlând:"Vrei să te respect, dar tu nu meriţi nimic, te-am luat de soţie din milă, nimeni nu ar fi vrut să te ia,, eşti proastă, nu ştii să faci dragoste, ai tot timpul nişte idei ridicole...!" şi multe alte lucruri şi mai rele, cu cuvinte pe care nu îndrăznesc să le spun, pentru că mi-e ruşine!"

Relaţia aceasta dura de vreo doisprezece ai, când, într-o dimineaţă, fetiţa acelei vulpi (pentru că cei doi aveau fetiţă, am uitat să vă spun) i-a spus mamei ei:

"Mamă, eu sufăr foarte tare, te iubesc şi în acelaşi timp te urăsc. Te detest atunci când văd cum accepţi să trăieşti cu cineva care nu te respectă. Mie îmi este foarte greu, pentru că nu pot să mă formez cu acest model de supunere şi de slăbiciune al mamei mele, în relaţia cu soţul ei. În acelaşi timp nu mai pot să îl iubesc pe tata când văd câtă suferinţă îţi provoacă! Mă simt sufocată! Nu mai ştiu unde mă aflu şi care sunt sentimentele mele faţă de voi doi!"

E nevoie de mult curaj pentru ca un copil să se poziţioneze astfel în faţa mamei lui. Dar, în ţara vulpilor, se întâmplă uneori ca unii copii să se afirme şi să se definească mai bine decât copiii oamenilor. Şi fetiţa a adăugat: "Şi, în plus, mai am o dificultate foarte mare: am impresia că rămâi cu tata din cauza mea. Te-am auzit când

îi spuneai vecinei noastre:" Atâta timp cât e încă mică, nu o pot lipsi de tatăl ei!" mamă, astfel, îmi pui în spate o misiune insuportabilă. Tu trebuie să iei o decizie, pentru tine. Astfel, voi putea să mă formez mai bine, să exist fără să mă simt responsabilă pentru umilirea ta şi pentru victimizarea ta!"

Puteţi să vă imaginaţi continuarea poveştii. Să nu credeţi însă că mama ei a luat foarte repede o decizie, dar toate acestea au făcut-o să se gândească mult şi, într-o zi, s-a hotărât să ceară divorţul, să-l părăsească pe soţul ei, pe care îl mai iubea încă, dar care îi propunea o relaţie insuportabilă pentru ea. A îndrăznit să se despartă, nu doar de soţul ei, ci şi de acel sistem relaţional în care se închisese atât de mult timp. Deoarece, în cazul vulpilor, cel mai greu lucru nu este acela de a părăsi o persoană cu care nu te mai înţelegi sau care nu mai corespunde cu ceea ce ai devenit tu. Cel mai dificil lucru este să renunţi la sistemul relaţional pe care fiecare dintre cei doi parteneri l-a întreţinut şi la care (foarte frecvent) ţine mult. Înseamnă să începi să faci alegerea de a te respecta, ştiind că alegând să te îndepărtezi, înseamnă a îndrăzni să renunţi la ceva cunoscut pentru a merge în întâmpinarea unui lucru necunoscut.

Povestea visului poznaş

Oare cine va şti vreodată să descrie toată bogăţia infinită a viselor noastre

şi să accepte inepuizabila lor creativitate,

Ştiind că fiecare dintre ele este capabil să ne stimuleze sau să ne schimbe dorinţele, să ne captureze sau să ne elibereze aşteptările,

să ne elimine sau să ne întărească rezistenţele, să ne stimuleze sau să ne inhibe resursele şi să ne ajute să ne pierdem sau să ne împlinim în imensitatea alternativelor pe care le avem.

Ştiaţi că există vise poznaşe, uneori pline de surprize, care se amuză, profitând de somnul nostru şi ne joacă farse, ne creează obstacole sau ne oferă piste pe care să ne îndreptăm viaţa? Piste care ne pot antrena ... acolo unde o parte din noi nu vrea să ajungă, dar unde, cealaltă parte din noi, la fel de importantă, ne invită, ne atrage să mergem!

Noi oamenii suntem fiinţe complexe, însufleţiţi de o mulţime de dorinţe, care nu ajung întotdeauna să se înţeleagă, să se armonizeze între ele.

Astfel a fost în cazul Mariei, care, la mijlocul vieţii ei, a întâlnit o persoană, un bărbat, bineînţeles, însă nu voia să meargă mai departe. Pentru ea acest lucru ar fi însemnat, să transforme întâlnirea în relaţie. Ceea ce nu voia să facă. Totuşi, era vorba despre una dintre acel întâlniri care îţi luminează privirea, îţi înseninează inima şi umplu viaţa de bucurie şi entuziasm. Pe scurt, era îndrăgostită, foarte îndrăgostită. Era transpusă, fericită datorită acelei iubiri. Însă, pentru că îi era teamă că va suferi, pentru că va iubi prea mult, fără să fie sigură că este iubită la fel de mult, nu voia să continue relaţia. Voia doar să se întâlnească pur şi simplu cu acea persoană, fără însă să transforme acest lucru în relaţie. Lucru ce poate părea total opus de ceea ce vrem de obicei când suntem îndrăgostiţi! Într-o astfel de situaţie, majoritatea dintre noi ne dorim să construim o relaţie care să dureze în timp. Însă ea nu căuta prezenţa acelui bărbat. Îşi interzicea să îl sune, nu voia nici să îl revadă, nici să îi vorbească, nu făcea decât să se gândească la el. Îşi dădea singură nişte injuncţii foarte stricte: "Nu, nu vreau nici o relaţie cu el! Dacă ne întâlnim din întâmplare e bine, dar nu vreau să am o relaţie după aceea!" îşi repeta ea mereu, pentru a-şi impune voinţa. Iar pentru că simţea faptul că, sentimentele ce o însufleţeau meritau să fie respectate, găsise o scoică frumoasă care să simbolizeze iubirea ei, pe care o purta, pusă pe un fir de piele, în jurul gâtului. Din când în când atingea scoica cu mâna, verifica faptul că iubirea ei era tot acolo. În ciuda

singurătăţii, a forţei dorinţei ei, a speranţei, încerca să-şi menţină poziţia: "Trebuie să renunţ să am o relaţie cu acest bărbat, oricum e prea târziu pentru mine, sunt prea în vârstă, nu va merge. Şi ştiu oricum că se termină rău până la urmă. Nu mai vreau să retrăiesc ceea ce am trăit de mult, cu un bărbat pe care îl iubeam şi care m-a părăsit. A fost prea dureros, am suferit prea mult."

Toate aceste gânduri se iveau în timpul zilei. Dar în timpul nopţii, când apar gândurile incontrolabile, revedea imaginea acelui bărbat. În fiecare noapte, îl visa. Era acolo, prezent, în carne şi oase, atât de real ca şi cum ar fi fost o întâlnire adevărată, deşi nu era decât un vis.

Şi în acele vise, întâlnirile lor erau foarte frumoase, pline de tandreţe şi pasiune. Luau masa împreună, se amuzau, trăiau momente pline de încredere şi tandreţe, clipe pline de entuziasm.

Într-o noapte, a visat chiar că au făcut dragoste. Iar dimineaţă corpul ei era încă plin de plăcerea pe care o resimţise. În acel vis, îl tutuise. Iar acea intimitate împărtăşită în vis o făcea să roşească de emoţie... Şi dintr-o dată, faţa, gâtul, pieptul se înroşeau, parcă agitate de o dorinţă impetuoasă ce nu se putea exprima...

Următoarele vise, dimpotrivă, fixau limite, ca şi cum simţise că a mers prea departe cu cele dinainte. În primul dintre acestea, îl întâlnea pe acel bărbat, însă refuza să îl recunoască. Simţea că şi el avea nevoie de ea, dar se purta ca şi cum nu îl vedea. Trecea pe lângă el, se îndepărta fără să îi adreseze nici un cuvânt. În cel de al doilea vis, lucrurile se petreceau diferit: ea mergea spre el, îl saluta, îl îmbrăţişa chiar, ca pe o veche cunoştinţă, însă el se purta ca şi cum ea nu ar fi existat, părea că nu o recunoaşte! Dimineaţa, după ce se trezea, ea se mai întreba încă: "Dar oare ce nu vreau de fapt să văd?"

Într-un alt vis, erau amândoi în maşină. El era pe locul şoferului, însă ea era cea care, de pe locul celui din dreapta, conducea maşina. "Eu sunt cea care conduce întâlnirea, eu trebuie să decid ceea ce vreau cu acest bărbat," se gândea ea dimineaţa.

Într-un alt vis, câteva zile mai târziu, simţea cât de bine era pentru ea să îl vadă pe acelaşi bărbat. Era noapte, ea era în faţa unei case. El deschidea fereastra, o recunoştea şi o striga:" Maria, tu eşti?" şi vocea lui răsuna în întunericul gândurilor ei. Şi, în visul ei, ea alerga, se arunca în braţele lui. Îi spunea la ureche cuvinte şoptite, pe care, pentru a le înţelege, se trezea, dezorientată, tulburată, dezamăgită pentru că nu auzise ceea ce murmura el. "Nici măcar nu am auzit ce mi-a spus el. Oare ce vrea să spună faptul că nu aud ce îmi spune în vis? Însă, înţeleg foarte bine, ceea ce vreţi să îmi transmiteţi voi, visele mele.

Însă, înţeleg foarte bine ceea ce voi, visele, vreţi să îmi transmiteţi: faptul că eu nu vreau să renunţ la el, deoarece alerg spre el, imediat ce mă cheamă! Iar dorinţa mea de a renunţa la relaţie este de fapt o falsă renunţare. Ar însemna să iau o decizie falsă, care nu ar fi în acord cu dorinţa mea profundă." Apoi însă, începea din nou să îşi atribuie injuncţii: "Trebuie să rezist. Nu trebuie să mă mai gândesc la el. Renunţ, am hotărât o dată pentru totdeauna."

După aceea, în somnul Mariei şi-a făcut apariţia un vis glumeţ, pus pe şotii. Acesta a întrebuinţat mai multe stratageme pentru a-i dejuca Mariei rezistenţa.

În acel vis apăreau personaje neaşteptate, în nopţile în care ea voia cel mai mult să renunţe la relaţia cu acel bărbat. Erau personaje foarte cunoscute (celebre, de genul celor pe care le vedem la televizor) care o invitau la dans, o alegeau dintre celelalte femei (şi ele foarte cunoscute), îi făceau complimente, râdeau împreună. Iar fiecare dintre acele personaje celebre, purta în visul ei, prenumele bărbatului pe care ea îl iubea. Aveau o mulţime de nume de familie greu de pronunţat, însă prenumele era mereu acelaşi.

Când se trezea râdea gândindu-se la acel vis. Se crease un soi de complicitate între ea şi acel vis poznaş. Maria îi spunea, când se trezea: "Înţeleg ce vrei să îmi spui, însă nu mă simt pregătită, să îl revăd."

Într-un penultim vis, ea ajungea la el acasă. El o primea cu blândeţe, o lua de mână şi o conducea pe o terasă care se deschidea spre un parc presărat cu multe sculpturi ce se întrezăreau printre copaci. Îi propunea să se plimbe prin parc. Înainte de a coborî scările spre parc,ea se descălţa, lăsa deoparte pantofi ei albaştri şi mergea desculţă prin iarba verde şi proaspătă.

Câteva zile mai târziu, la sfârşitul verii, a avut surpriza de a-l întâlni în timpul unei manifestări publice. S-au privit, şi-au zâmbit unul altuia, apoi el a sărutat-o uşor pe obraji, strângând-o în braţe. Fără să schimbe nici un cuvânt, ea a simţit totuşi că acel gest era o invitaţie de a se revedea.

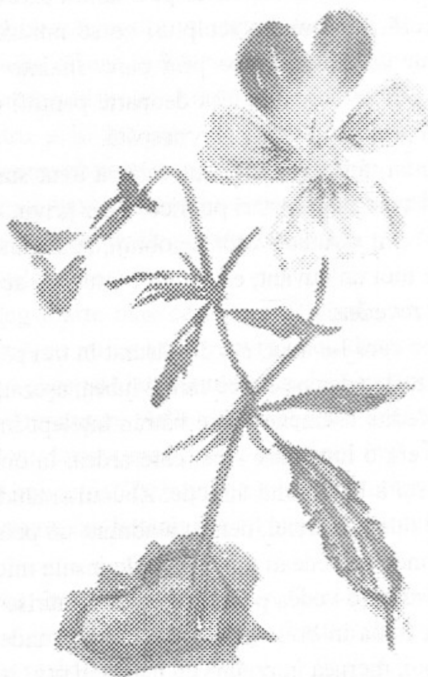
Ultimul vis pe care l-a avut, s-a desfăşurat în trei părţi.

În prima parte, îl vedea pe cel pe care îl iubea, aşezat, în faţa unei cascade mari. Medita asemenea unui bătrân înţelept indian. Lângă el, sub cascadă, era o lumânare albă, care ardea, în ciuda apei din jurul ei. Apoi visul a luat o altă direcţie. Zburau amândoi în aer, se odihneau pe turla unei biserici, pentru a admira un peisaj minunat, la malul mării, unde se vedeau o mulţime de insule mici. În cea de a treia parte a visului, o vedea pe mama ei, care murise cu câţiva ni în urmă, aceasta o lua în braţe şi îi spunea:" Ştiu unde mergi, ştiu unde mergi!" Apoi, mergea împreună cu mama ei prin iarbă, râzând, amândouă fericite, pline de speranţe, jucându-se ca doi copii. După aceea, Maria se regăsea singură, pe câmp şi, dintr-o singură săritură, aşa cum făcea adeseori în copilărie, trecea peste o barieră albă.

După trei zile, Maria şi bărbatul din visul ei s-au reîntâlnit. Maria a acceptat să se abandoneze acelei întâlniri.

Amândoi au hotărât apoi să păstreze şi să preţuiască acea relaţie. Au avut parte de multe întâlniri pline de frumuseţe şi dorinţă.

Şi cred că această relaţie durează şi astăzi!

Povestea micului melc care nu se putea abţine să nu mintă

A minţi înseamnă a desena şi a colora adevărul cu temerile şi dorinţele noastre amestecate

Era odată un mic melc (care se transforma într-un adolescent fru-

mos) care îi minţea tot timpul pe părinţii lui, mai ales pe mama lui.

Aceasta era disperată pentru că avea un copil care minţea atât de des. Iar uneori, disperarea ei se transforma în furie, alteori în tristeţe. Dar, cel mai adesea, seara, înainte de culcare se întreba ce se întâmplă. Exista o întrebare ce îi revenea mereu în minte: "Dar de ce, de ce am un copil care minte? De ce are nevoie să mă mintă tot timpul? De ce îi este atât de frică să îmi spună adevărul?" Adormea astfel, plină de nelinişti şi se trezea în angoasă...

Asemenea multor mame care vor să înţeleagă sau să explice, pentru a putea controla şi pentru a se linişti astfel, acea mamă voia să facă ceva. "Oricum nu pot să îl las să mă mintă mereu, fără să fac nimic!" Astfel de mame vor să schimbe comportamentul copiilor lor, mai ales atunci când acel comportament le deranjează!

În momentele în care era foarte disperată, când descoperea o nouă minciună sau dovada faptului că fiul ei nu îi spusese adevărul, că iar deformase realitatea, îşi ieşea din fire. Ar fi vrut să îl bruscheze, chiar să îl bată. Urla mereu: "Dar de ce, de ce nu poţi să spui adevărul?" Şi multe alte întrebări pe care şi le punea: "Oare îi este frică de reacţia mea? Sau de cea a tatălui său? Îi e frică să înfrunte realitatea? Cu toate acestea, ştie că nu suport minciunile şi că, oricum, ar putea să aibă încredere în mama lui. Evident, toate aceste întrebări rămâneau fără răspuns.

Uneori se uita în ochii lui şi îl întreba: "Dar de ce, de ce ai nevoie să minţi, poţi să îmi spui?" Dar nu, el nu putea răspunde la acea întrebare.

Şi acest lucru dura de ani de zile. Ceea ce însă nu ştia acea mamă era faptul că avea un copil foarte curajos, foarte fidel. Un copil care înţelesese foarte bine faptul că mama lui era apropiat de el, că ar fi vrut să îi ofere tot cea ce avea ea mai bun. Era mereu atentă să îi ofere tot ceea ce era mai bun în viaţă. Era îngrijorată pentru ceea ce i s-ar fi putut întâmpla copilului ei, era foarte neliniştită la ideea că el ar fi putut avea note slabe la şcoală, că ar fi putut fi bătut, că fuma

pe ascuns, că ar fi putut să ia droguri... Ceea ce i se părea a fi cel mai insuportabil era faptul că el ar fi putut crede că ea era o mamă rea, o mamă incapabilă să îl facă fericit pe fiul ei. O mamă care ar fi putut semăna cu propria ei mamă - "Oh, nu, mai ales asta, nu! Să nu fiu în relaţia cu fiul meu aşa cum a fost mama cu mine, care îmi reproşa mereu ceva ce nu am făcut sau ceva ce am făcut!"

Astfel, mama micului melc nu ştia că fiul ei o proteja de fapt, prin minciunile lui. Încerca să îi atenueze angoasa, tendinţa de a dramatiza totul, de a vedea cel mai neînsemnat eveniment care o supăra, ca pe o catastrofă ce îl putea afecta pe unicul ei fiu iubit.

Minţind, fiul ei încerca să evite toate ceste lucruri. Colora realitatea într-o altă culoare. Încerca să nu o lase pe mama lui să descopere un adevăr care nu i-ar fi plăcut. O făcea să mai câştige, să economisească câteva ore, câteva zile, fără angoasă, fără tensiuni. Îi oferea, prin minciunile lui, un pic de linişte, de pace interioară, mamei lui, care, dacă ar fi ştiut ce se întâmplase, ar fi transformat din nou totul într-o catastrofă...

Într-o zi, i-a spus celui mai bun prieten al său: "Atunci când mama mă întreabă: Cum merge la şcoală? A fost bine la ora de matematică? Ai rezultate bune? Dacă îi spun adevărul, se supără şi am în faţa mea o femeie tristă, care plânge spunând că o fac să sufere, că sunt un copil rău, iar ea este o mamă desăvârşită! De fiecare dată, ajunge într-o asemenea stare încât, nu doar masa de prânz, dar şi seara şi a doua zi dimineaţă sunt distruse!

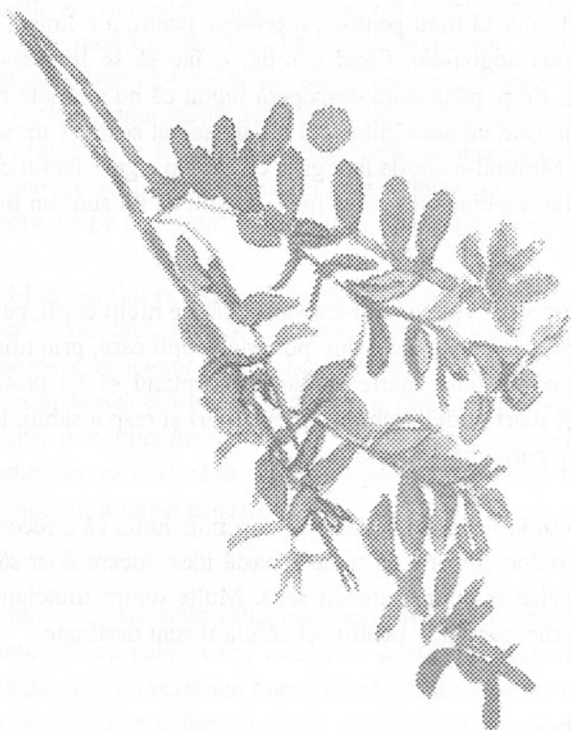
Este în stare să mă întrebe de sute de ori: "Dar de ce, de ce nu ai învăţat mai bine? De ce nu ţi-ai făcut la timp temele?

Dacă îi spun adevărul, nu mai am practic o mamă, timp de câteva zile, ci am în faţa mea o femeie nefericită, deprimată, care se întreabă: "Oare am făcut bine să aduc un copil pe lume, oare sunt capabilă să fiu o mamă bună?" Şi îmi face rău să o văd atât de tristă,

de pierdută... În plus, a făcut o fixaţie cu matematica. Dacă am note proaste la matematică, pentru ea e ca şi cum aş rata totul, pentru totdeauna. Ca şi cum aş deveni măturător de stradă, un om bun de nimic! Aşadar, înţelegi de ce nu îi pot spune adevărul, ar fi prea dur pentru ea. Prefer să mint pentru a o proteja, pentru a o linişti, pentru a-i atenua angoasele. Când o mint, o fac să se liniştească o perioadă de timp, până când descoperă faptul că nu am note bune, de exemplu. Dar, cu acea minciună mi-am salvat seara şi am salvat şi seara ei. Minţind-o am de fapt grijă de ea. Nu e grav faptul că mă consideră un mincinos. În sinea mea, eu ştiu că nu sunt un mincinos!"

Poate, citind povestea, aţi recunoscut cât de mulţi copii, pe care îi cunoaşteţi, seamănă cu cel din poveste. Copii care, prin minciunile lor, sunt nu doar foarte curajoşi, acceptând să îşi protejeze mama, ci şi foarte fideli, iubitori, prevenitori şi responsabili, luând asupra lor o parte din angoasa mamei.

Poate o să îmi spuneţi că fac apologia minciunii, că o recomand chiar. Dar deloc, departe de mine această idee, încerc doar să arăt faptul că orice minciună are un sens. Multe dintre minciuni pot conţine un mesaj pozitiv pentru cel căruia îi sunt destinate.

Povestea băieţelului care nu ştia încă faptul că tatăl lui nu era adevăratul lui tată

Vine o zi în viaţa noastră când plecăm în căutarea originilor noastre pentru a ne cunoaşte mai bine trecutul şi, astfel, pe noi înşine.

Era odată un băiețel pe care îl chema Teoma, care fusese conceput în urma unei întâlniri dintre cea care va deveni mama lui și un bărbat pe care ea credea că îl cunoaște bine și pentru care avea sentimente foarte puternice. Este o situație care se întâmplă foarte des și mulți bebeluși se nasc în urma unei astfel de întâlniri. Un bărbat și o femeie cred că se iubesc, fac dragoste fără nici o precauție, se lasă duși de dorință și, uneori, după câteva săptămâni, mai exact, după patru, femeia descoperă că este însărcinată.

Ceea ce era mai deosebit în această poveste, era faptul că mama, atunci când a aflat că este însărcinată, a fost abandonată de bărbatul pe care îl iubea. Acest lucru a rănit-o foarte mult, însă cu mult curaj și determinare a acceptat să îl crească singură pe copil. Doi ani mai târziu, s-a îndrăgostit din nou de un alt bărbat, de care s-a atașat mult. Acesta, din dragoste pentru acea femeie (cel puțin așa putem crede sau poate pentru a o face să se simtă datoare față de el sau pentru a o face să fie i mai atașată de el, pentru a părea generos sau pentru mii de alte motive toate la fel de importante pentru el) a recunoscut copilul, ca și cum ar fi fost al lui și a acceptat să îl crească împreună cu mama lui. S-au căsătorit, pentru a forma o familie. Și astfel, era prezentat tuturor ca fiind tatăl copilului. Tată de suflet, tată prin alianță, tată pentru fiecare zi, chiar dacă nu el era genitorul, cel care îi dăduse naștere.

Iar acum, după ce au trecut ani de zile, acel tată nu vrea să i se sună copilului, pe care îl consideră fiul lui, deoarece l-a recunoscut și l-a crescut, că nu el este genitorul lui. Vrea ca fiul lui să continue să creadă că el este adevăratul lui tată.

Cred că știți, la fel ca i mine, că problema originii este foarte importantă pentru un copil. Atât de importantă încât, chiar și atunci când ceste origini sunt clare, fără să existe un secret de familie sau o ambiguitate, mulți copii își pun uneori întrebarea: "Oare mama mea e chiar mama mea? Oare tatăl meu este tatăl meu adevărat? Oare m-au găsit, m-au cumpărat sau m-au schimbat? Nu doar copi-

ii îşi pun astfel de întrebări, însă ei sunt foarte abili pentru a înţelege exact ceea ce nu li s-a spus.

Toate acestea nu sunt lucruri grave, atunci când există o coerenţă între atitudinile, spusele părinţilor şi ceea ce simt ei. În cazul băieţelului despre care vorbeam, situaţia se prezenta astfel:

o Mama i-a spus clar bebeluşului, când era foarte mic, faptul că bărbatul cu care trăia, care îl recunoscuse şi împreună cu care îl creştea, nu era genitorul lui, că îl concepuse cu un lat partener şi a sperat mereu că soţul ei va fi un tată şi un tătic bun pentru copilul ei.

o Oare bebeluşul a auzit sau nu? Acest lucru ţine de memoria lui. Cel puţin ştim că mama lui i-a vorbit despre aceste lucruri şi s-a definit clar în faţa lui.

o Soţul ei, cel care a devenit apoi tatăl copilului, nu vrea să îi spună nimic fiului său. Refuză categoric să vorbească despre acest lucru cu copilul, pe care îl consideră fiul lui. Vena să lase lucrurile aşa cum sunt. "Nu foloseşte la nimic să răscolim trecutul, să stârnim nelinişte la un copil care nu cere nimic, să vorbim despre o situaţie care nu determină nici o problemă. Suntem cu toţii fericiţi împreună, nu are sens să ne neliniştim pentru nimic." Şi găsea multe alte argumente pentru a-şi justifica poziţia, la care ţinea foarte mult. Îl nelinişte gândul de a-i spune copilului adevărul.

Astfel se prezenta situaţia de faţă. Eu cred că mama ar fi vrut ca soţul ei să vorbească direct cu copilul, să îi spună faptul că nu el era genitorul lui. În timp ce soţul ei, după cum am mai spus nu voia "să audă vorbindu-se de acest lucru!"

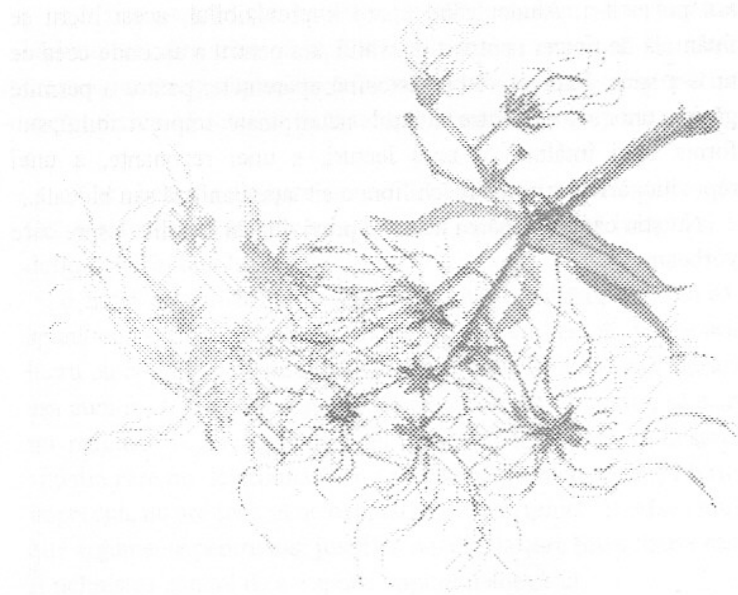
Problema, în acest caz, nu era a copilului, care până atunci nu îşi manifestase curiozitatea, ci era în relaţia de cuplu.

Oare ce se întâmpla în acel conflict între dorinţa unuia (cea a mamei), care îşi dorea să clarifice lucrurile şi refuzul celuilalt (al tatălui) care preferă să nu vorbească despre acest lucru?

Cu siguranţă, există multe mize care îmi scapă în această situaţie sau care vouă vă spun ceva, vouă celor care citiţi aceste rânduri şi aş vrea să vă invit pe fiecare să ascultaţi partea de imprevizibil.

Numesc "imprevizibil" apariţia unor semne care se pot manifesta într-un domeniu ce ar putea fi total opus situaţiei pe care tocmai am povestit-o. Atunci când apare imprevizibilul, acest lucru se întâmplă de obicei pentru a dezvălui sau pentru a ascunde ceea ce nu s-a spus. Imprevizibilul răstoarnă aparenţele, pentru a permite găsirea unor soluţii pentru situaţiile neterminate. Imprevizibilul, sub forma unei întâlniri, a unei lecturi, a unei rezonanţe, a unei repoziţionări care poate reechilibra o situaţie confuză sau blocată.

Nu ştiu când va apărea acest imprevizibil în familia despre care vorbeam.

Povestea băieţelului care nu voia să fie ajutat

Cu toţii am părăsit cândva pântecele unei femei, pentru a ne naşte pe Pământ şi păstrăm o nostalgie eternă pentru acea perioadă.

Era odată un băiețel, pe care îl cunosc bine, care nu voia să fie ajutat, dar deloc, de către nimeni! Încă de când era foarte mic, atunci când cineva îi propunea să îl ajute, refuza cu îndărătnicie și se enerva dacă acea persoană insista. Începea să urle: "Vreau să fac singur, singur!" Nici nu se punea problema să se lase ajutat pentru a urca sau a coborî o scară, nu era nevoie să se strângă după el ceea ce arunca pe jos, pentru că arunca din nou lucrurile pe jos. Voia să se spele singur, să mănânce singur, fără să fie ajutat. Făcea crize de furie teribile atunci când mama lui, neliniștită, voia să îl țină de mână!

Mai târziu, la școală i se spunea "Nuamnevoiedenimeni!" și merita văzut cum reușea el, în fața unei dificultăți, a unui obstacol, să se încăpățâneze, să se concentreze și ... de obicei să reușească în ceea ce își propunea. Singur singurel!

Ceea ce nu v-am spus însă, este faptul că Nuamnevoiedenimeni, pe care de fapt îl chema Leo, se născuse cu ajutorul forcepsului. Știți, instrumentul acela ca o lingură, pe care medicii îl folosesc uneori la nașteri, neliniștiți și atenți, cerându-l moașelor sau asistentelor atunci când venirea pe lume a unui bebeluș este un pic mai dificilă, când nu reușesc să îl scoată din pântece sau când el nu vrea să iasă. În astfel de momente toată lumea se agită, se neliniștește și vrea să ajute puțin natura. Cu acest instrument, medicul apucă ușor și delicat capul bebelușului, îi cere mamei să împingă și el îl trage ușor, ușor, pentru a-l ajuta pe copil să iasă, să alunece încet, să îl ajute să vină pe lume, după cum se spune.

Uneori, în cursul acestei manevre, craniul bebelușului se poate deforma, foarte ușor și să ia forma unui balon oval, mai țuguiat la vârf. Părinții sunt puțin neliniștiți, îl întreabă pe medic sau pe moașă dacă creștetul copilului va rămâne așa, deformat, cu mici găuri pe laterale, în locul în care a presat forcepsul. Bineînțeles, aceștia sunt liniștiți, și li se spune că foarte repede, în câteva ore, cel târziu în câteva zile, totul va fi normal și nu vor rămâne urme vizibile. În

exterior nu, însă în interior rămân urme mult mai adânci decât pot crede părinţii uneori!

Cu atât mai mult cu cât, în urma unor astfel de situaţii, mamele (şi taţii) nu vor să vorbească despre ceea ce s-a întâmplat şi evită să le spună copiilor cum a fost naşterea lor. Mai ales atunci când a fost o naştere dificilă! Preferă să afirme contrariul. Unii chiar mai adaugă: "Ai venit pe lume normal, ca o scrisoare care alunecă în cutia poştală!" şi copilul, care i-a văzut pe părinţii lui punând o scrisoare la poştă, se întreabă unde ajunge acea scrisoare care alunecă n cutie. Se pune din exterior în interior, dar în care interior? Şi ce se întâmplă după aceea cu ea? Expresia "ca o scrisoare în cutia poştală" e uşor de spus pentru un adult, însă foarte greu de înţeles pentru un copil.

Uneori un copil îşi pune tot felul de întrebări. Aşa a făcut şi Leo, care îi punea mamei lui o mulţime de întrebări, fără să se descurajeze:

"Mami, cum am ieşit eu din burta ta?

- Ca şi fratele tău...

- Nu vorbesc despre fratele meu, ci de mine! Cum am ieşit eu din burta ta?

- Dragul meu, ţi-am spus că a fost totul foarte bine. Erai primul copil, a durat mai mult, însă când ai venit eram foarte fericită să te văd...!

- Mamă, te-am auzit spunându-i într-o zi, prietenei tale, că ai suferit mult, chiar i-ai spus: "Dacă aş fi ştiut că este atât de dureros, nu aş fi avut niciodată un copil..."

- Vezi tu, puiul meu, în astfel de momente, nu mai ştii ce spui, voiam atât de mult ca tu să ieşi, să fii acolo, să ştii cât de mult te iubeam. Dovada că ceea ce spuneam nu era deloc serios, este faptul că eu şi tatăl tău am hotărât să mai avem un copil, imediat după aceea!"

Poate aţi remarcat faptul că atunci când părinţii (mai ales mamele) se confruntă cu o situaţie delicată, cu o problemă relaţională greu de spus, cred că se descurcă dacă spun: "Dar ştii, dragul meu, că eu te iubesc, eşti fiul meu iubit şi mi-aş da şi viaţa pentru tine!"

Însă Leo simţea că toate acele răspunsuri nu corespundeau deloc cu ceea ce trăise el.

"Ştii, mamă, dacă aş fi ştiut că doare atât de tare, te-aş fi ajutat atunci şi aş fi ieşit mai repede. Nu ar mai fi fost nevoie de doctor. M-aş fi făcut mic, foarte mic, pentru a nu mai ocupa atât de mult loc. M-aş fi dat cu săpun pe tot corpul ca să alunec, aşa cum faci tu când ai degetele prea umflate şi vrei să îţi scoţi verigheta.

- Eşti foarte drăguţ, iubirea mea, însă un bebeluş nu o poate ajuta pe mama lui să nască, mama trebuie să facă tot travaliul. De altfel, ştii că mamele nu sunt lăsate singure acolo, sunt ajutate de doctor, de moaşă, de tatăl copilului... Când am născut eu, cu toţii mă susţineau, mă încurajau.

- De acord, dar oricum, din cauza mea ai suferit atât de mult!

- Dragul meu, ai fost ajutat să ieşi şi totul s-a petrecut foarte bine. Eşti aici şi asta e important...

Însă lui Leo, cred că aţi înţeles deja, nu îi plăcea ceea ce auzea. Ar fi vrut să nu fi fost ajutat, ar fi vrut să se nască singur. Şi, mai ales, ar fi vrut să o ajute el pe mama lui pentru ca aceasta să nu sufere. Poate ştiţi faptul că unii copii aud multe lucruri atunci când sunt foarte mici, lucruri pe care nu au cum să le înţeleagă. Adulţii sunt uneori naivi, vorbesc între ei, crezând că ceea ce spun ei nu este înţeles de copii... "Când l-am auzit pe doctor cerând forcepsul, am înţeles că nu îmi e bine deloc! La sfârşit, a tras puţin cam tare, pentru a lăsa să treacă umerii copilului şi atunci m-a durut îngrozitor de

tare! Am urlat ca un animal. A trebuit chiar să apuce copilul din trei părţi. După aceea, timp de un an de zile nu am mai vrut să am relaţii sexuale! "

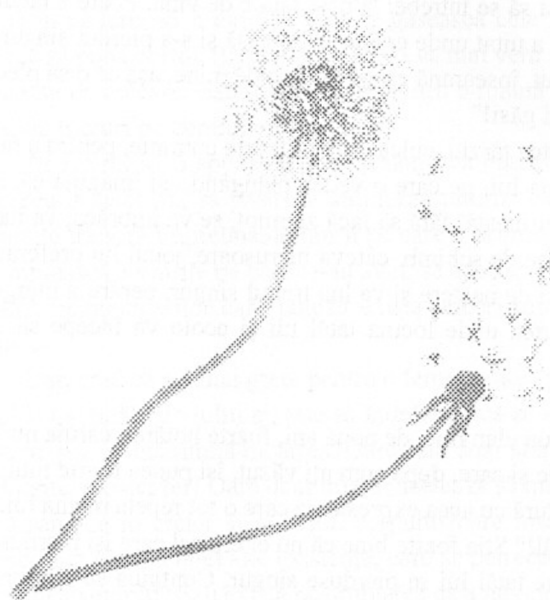
Leo înţelesese foarte clar că era vorba despre el. Uneori, în faţa oglinzii, îşi privea umerii, încerca să îi retragă, pentru a părea mai subţire. Se compara cu fratele lui şi cu colegii lui de clasă.

În sinea lui, se simţea vinovat pentru că o făcuse să sufere pe mama lui atât de mult.

Într-o zi, ar fi important să i se spună că luase asupra lui o responsabilitate care nu îi aparţinea! În plus ar trebui să i se mai spună, să i se povestească cum s-a născut. Ceea ce s-a întâmplat exact în momentul în care a ieşit din pântecele mamei lui. Faptul că medicul a fost cel care a luat decizia de a-l aduce pe lume în acest fel. Iar el avea dreptul să se simtă bine, acolo în interior. Poate el ar fi vrut să mai rămână acolo puţin. Faptul că avut dreptate să ezite, să reflecteze înainte să iasă, ştiind tot ceea ce îl aştepta în exterior cu toate lucrurile care îl aşteptau şi care se întâmplau în lume!

Dacă mama lui ar fi putut să îi povestească totul, cred că Leo ar fi acceptat mai bine faptul că s-a născut fiind ajutat de medic.

Însă părinţilor le este teamă că îi vor face să sufere pe copii, dacă le spun ceea ce s-a întâmplat. Preferă să ascundă acea parte din adevăr care conţine întreaga realitate.

Povestea puiului de elan care îşi pierduse tatăl

Lucrul cel mai îngrozitor în viaţă este faptul că niciodată nu ieşim vii din ea. Însă, în aşteptare, putem să trecem dincolo de pierdere, pentru a accepta faptul că totul are o finalitate.

În seara în care micului Tiwakan i s-a spus că "şi-a pierdut" tatăl, acesta s-a revoltat în sinea lui spunându-şi: "Nu este adevărat, eu nu l-am pierdut!" de altfel, nu am pierdut nimic niciodată, aşa că nu aveam cum să îl pierd eu pe tata! Când eram împreună, stătea aproape de mine. Nu putem să pierdem ceva ce iubim... pentru că eu îl iubesc pe tata!" În timpul nopţii, în casa mamei lui, unde locuia, Tiwakan continua să se întrebe: "Poate tata e de vină. Poate a făcut o greşeală, poate a uitat unde era noua lui casă şi s-a pierdut singur. Şi dacă s-a pierdut, înseamnă că are nevoie de mine, aşa că o să plec să îl caut şi îl voi găsi!"

Şi până noaptea târziu, culcat în pat, foarte cuminte, pentru a nu o supăra pe mama lui, pe care o vedea plângând, îşi imagina că, a doua zi dis de dimineaţă, fără să facă zgomot, se va îmbrăca, va lua un rucsac cu haine de schimb, câteva lucruşoare, jocul lui preferat, primit de ziua lui de naştere şi va lua trenul singur, pentru a merge până lângă pădurea unde locuia tatăl lui şi acolo va începe să îl caute.

Tiwakan era un elan mic, de nouă ani, foarte hotărât, căruia nu îi era frică de nimic şi care, după cum aţi văzut, îşi punea foarte multe întrebări în legătură cu acea expresie pe care o tot repeta mama lui:" Ţi-ai pierdut tatăl!" Ştia foarte bine că nu el era cel care îşi pierduse tatăl, prin urmare tatăl lui se pierduse singur. Continua să îşi pună tot felul e întrebări despre tatăl lui pierdut. "Poate s-a pierdut la serviciu? Sau când mergea spre mama lui (bunica lui Tiwakan) ? sau când s-a dus la cinema?" Da, asta trebuia să fie: tatăl lui, căruia îi plăcea atât de mult la cinematograf, s-a pierdut în drum spre casă, a rătăcit drumul. Poate s-a pierdut când voia să vină să îl vadă pe fiul lui? "Aşa e sigur, îşi spunea Tiwakan, eu trebuie să îl găsesc."

Şi, în timp ce toate aceste întrebări se învârteau în mintea lui, mama lui era şi ea foarte tristă, foarte gânditoare. Voi aţi înţeles, cu siguranţă că, atunci când a spus: "Ţi-ai pierdut tatăl" acest lucru

însemna faptul că tatăl lui Tiwakan murise. Nu ştia cum să îi spună acest lucru fiului ei. Simţea că trebuia să îi spună mai multe copilului, era nevoie să îi spună mai mult decât "ţi-ai pierdut tatăl". Să îi spună că acest lucru însemna că el nu va mai fi acolo pentru a-i vorbi, pentru a se juca, pentru a striga şi pentru a-şi citi ziarul sau a face comentarii atunci când nu îi plăcea o emisiune la televizor. Să îi spună că nu îl va mai putea duce cu el în vacanţă, să alerge împreună în pădure, să îi explice cum să găsească cele mai bune locuri unde să pună cortul. Şi, mai ales, că nu va mai veni seara să îl sărute înainte de culcare. Este foarte greu pentru o mamă să îl anunţe astfel de lucruri pe copilul ei.

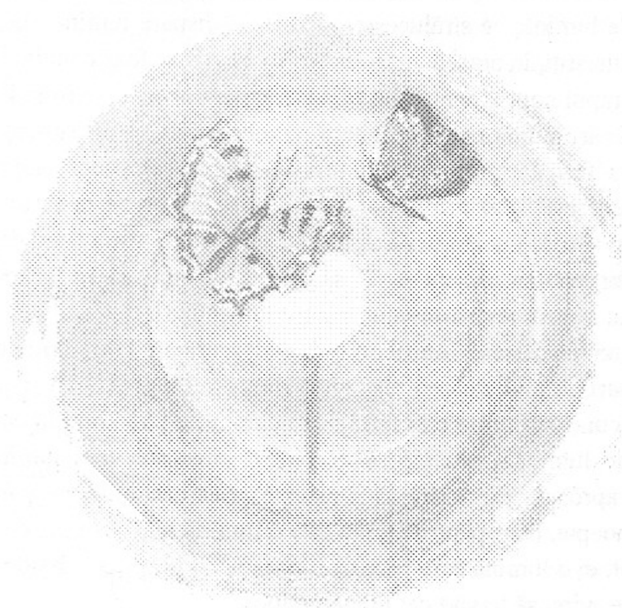
Ar fi vrut să îi spună că el, Tiwakan, va putea să se gândească mereu la tatăl lui, să păstreze amintirea tuturor lucrurilor bune pe care le trăiseră împreună, a iubirii pe care o primise. Va putea să îşi amintească certurile pe care le-au avut, să acorde mai puţină importanţă neînţelegerilor care puteau exista uneori între un tată şi fiul lui...

Dar, cred că cel mai greu, pentru o femeie care "şi-a pierdut" fostul soţ şi tatăl copilului ei, este să îndrăznească să spună că, de fapt nu se ştie ce înseamnă moartea. Oare este doar sfârşitul vieţii? Este sfârşitul existenţei? Oare doar inima încetează să mai bată şi să trimită sângele în creier şi în restul corpului?oare înseamnă începutul unei alte vieţi, a unei alte existenţe, care se petrece în altă parte? În rai, de exemplu? Sau există posibilitatea de a ne reîncarna într-un alt corp, dacă credem în reîncarnare?

În lumea elanilor, la fel ca şi în lumea oamenilor, moartea nu doar stârneşte o mulţime de întrebări ci, ne confruntă şi cu vulnerabilitatea noastră, cu neputinţa noastră.

Poate acea mamă va şti să găsească cuvintele, gesturile, privirile, va şti să asculte, pentru a putea să îi transmită copilului acest mesaj important: "Da, tatăl tău a murit, acest lucru înseamnă că nu îl vei mai putea vedea, nimeni nu îl va mai putea vedea. Vei putea să te

gândeşti mereu la el, să îi vorbeşti, să îl iubeşti." Şi oare va îndrăzni să îi spună: "Cei pe care i-am iubit continuă să existe atunci când putem vorbi despre ei cu dragoste" ?

Povestea fluturelui care avea să descopere diferenţa dintre o dorinţă şi o nevoie

Uneori dorinţele noastre sunt capabile să înfrunte sau chiar să ne maltrateze nevoile, însă nevoile sunt cele care au ultimul cuvânt de spus.

După cum bine știe toată lumea, fluturii de noapte sunt foarte atrași de lumină. Cea mai mică flacără a unei lumânări, cel mai mic bec, aprins în întuneric, îi atrage imediat.

Uneori, seara, îi putem vedea agitându-se bezmetici în jurul unei surse de lumină, ce strălucește imediat ce dispare lumina zilei. Și, după cum știți, în orașele mari, astăzi sunt aprinse foarte multe lumini, în timpul nopții, pentru a lumina străzile, vitrinele, existând chiar și lumânări atunci când se face o petrecere sau se sărbătorește un moment fericit în familie. Fluturii de noapte se aruncă uneori cu atâta fervoare încât aripile lor se ard și se lipesc de becurile prea fierbinți sau de flacăra lumânării. Este ca și cum, orbiți fiind de propriul lor entuziasm, nu ezită să își riște viața, să își grăbească moartea sau să devină invalizi pentru totdeauna.

Cu toate acestea, fluturii nu se lasă descurajați. Unii dintre ei vin de departe, atrași de cea mai mică dintre lumini. Atunci îi putem vedea cum își fâlfâie cu viteză aripile, pentru a se apropia cât mai mult de lumină. Încearcă să descifreze misterul unei lumini, de foarte aproape, care pare să îi aștepte și care strălucește parcă în plină noapte, doar pentru ei. Nu este o lumină inaccesibilă, ca cea a stelelor, ci o lumină care pare că îi cheamă și le spune: "haide, vino la mine, vino să te văd cât mai aproape..."

Astfel, fluturii de diverse specii se pot aduna în fiecare noapte, fără să se cunoască între ei și să se învârtă în jurul unei flăcări, să se zbată în jurul becurilor felinarelor sau de la intrare în case, să intre într-o cameră, dacă fereastra a rămas deschisă și să se învârtă fără pauză, într-un zbor plin de beție.

Micul fluture de noapte despre care aș vrea să vă vorbesc, se numea Compostelle, ceea ce înseamnă "câmp de stele". Îi auzise clar pe părinții lui când îi spuneau: "Noaptea, când te vei lăsat purtat de mirosuri și parfumuri, pentru a găsi plantele care îți plac, să fii foarte atent dacă vezi o lumină, o flacără care se mișcă, lumina unui bec, strălucirea unui foc, deoarece aripile tale sunt foarte frag-

ile, pot fi rănite, distruse, arse dacă se apropie prea mult de căldură...

Însă, cred că știți și voi la fel ca mine, neliniștea părinților, cel puțin, în cazul fluturilor, acționează ca un stimulent pentru copii. Începând din momentul în care li s-a atras atenția asupra unui pericol oarecare sau asupra unui lucru pe care nu ar trebui să îl facă, li se stârnește curiozitatea, dorința și vor să facă imediat exact acel lucru care le-a fost interzis sau despre care li s-a spus că este periculos!

Astfel, în acea seară, Compostelle, de îndată ce a văzut de departe o flacără, a zburat spre ea, foarte hotărât să verifice el singur dacă acea strălucire era periculoasă sau prietenoasă, dacă se putea juca cu ea, dacă avea să descopere ceva nou acolo. Devenea cu atât mai interesant cu cât părinții lui nu voiau ca el să se apropie de lumină. Dorința lui era atât de puternică, încât uitase cu desăvârșire sfaturile acestora. Când a ajuns foarte aproape, a văzut că acea lumină era rotundă, cu mai multe cercuri concentrice, dintre care cele mai strălucitoare erau în centru, ieșind dintr-un cerc alb, suspendat pe un stâlp. Cercul de lumină strălucea, imobil și în jurul lui erau deja fluturi care băteau din aripi frenetic. Compostelle a încercat să nu se izbească de ceilalți, de cei care se învârteau amețiți în preajma lui, într-o mare dezordine. "O să mă dea peste cap, se gândea el, o să îmi rup un piciorуș sau o să-mi șifonez o aripioară." Cu toate acestea, nu se putea abține să nu se apropie, ar fi vrut să se așeze pe becul acela mare și alb, în centrul luminii. Avea senzația că cerculețele de lumină îl atrăgeau și îl respingeau în același timp. Că era prins într-un curent care îl făcea să se arunce, să se retragă, să sară, să zboare fără încetare. Câteva minute mai târziu, puțin obosit, dar fără să se descurajeze, fluturașul s-a îndepărtat de cerc și s-a hotărât să zboare drept, în linie dreaptă spre becul din mijloc și să se așeze pe el. În jurul lui, ceilalți fluturi, unii mai nebuni decât alții, îl încurajau: "haide, curaj du-te acolo sus, parcă ți-e frică, ia uite cum se apropie fluturele acela, hai, urcă și tu, arată-ne ce ești capabil să faci!"

Ştiţi cu toţii că, pentru fluturi este foarte greu să reziste la astfel de tentaţii: le este frică să nu fie consideraţi laşi, fără curaj, slabi, dacă nu fac şi ei ca ceilalţi. Înainte, câţiva prieteni sau aşa-zişi prieteni, îi spuseseră la ieşirea din şcoală: "Ar trebui să faci şi tu ca noi, să fumezi, să chiuleşti de la ore..." Însă lui nu îi plăcea să fumeze, deşi încercase, pentru a evita ca ceilalţi să râdă de el, pentru a nu fi respins, iar apoi a renunţat foarte repede. În acel moment nu ştia că astfel s-a respectat pe sine, că a ales, în loc să "facă precum ceilalţi". Dar, în seara aceea, i se părea greu să reziste, deoarece îşi dorea şi el să facă acel lucru, cel puţin aşa credea el...

Astfel încât, şi-a luat elan, a urcat spre cer, şi-a înclinat aripile şi s-a pregătit să coboare cu toată viteza pe becul acela enorm al felinarului, pe care el îl vedea ca pe o minge mare de lumină. Dintr-o dată, a auzit foarte aproape de el, vocea unui fluturaş mic, o tânără fată, care îi spunea: "Şi tu vrei să te apropii prea mult, şi tu vrei să rişti să te arzi aşa cum a păţit cel mai bun prieten al meu care ieri încă trăia, dar azi zace pe pământ, mort, carbonizat!"

Compostelle s-a oprit brusc şi i-a răspuns:

"Dar eu nu vreau să mor, vreau doar să mă aşez puţin pe mingea aceea mare de lumină.

- Văd că tu nu ştii încă diferenţa dintre o nevoie şi o dorinţă, îi răspunse fluturaşul.

- Cum adică? Ce vrei să spui? Ştiu foarte bine ce înseamnă o dorinţă! E atunci când vrei să faci ceva care îţi place mult şi o nevoie, e practic acelaşi lucru!

- Aşa crezi tu, de altfel aşa credeam şi eu înainte cu câteva ore. Acum ştiu însă că nu toate dorinţele se pot realiza. Există dorinţe ce pot rămâne în stare de dorinţă, în sufletul nostru, în mintea noastră. Ştiu, de asemenea, că nevoile sunt cele care menţin viaţa, cele care ne permit să existăm şi să rămânem în viaţă!"

Nu ştiu dacă vă puteţi imagina această discuţie, foarte serioasă, între doi fluturi, care zburau foarte sus, deasupra unui felinar, în

plină noapte, având în jurul lor o mulţime de alţi fluturi care se învârteau în cerc, se aruncau, se apropiau apoi se îndepărtau, se apropiau din nou cu viteză şi se sfărmau de lumina aceea tot mai arzătoare.

După un moment de gândire, Compostelle a întrebat din nou: "Aşadar nu putem face mereu ceea ce vrem să facem?

- Nu, nu întotdeauna. Putem face multe lucruri, pentru a ne realiza unele dintre dorinţe, bineînţeles, dacă nu sunt în opoziţie cu nevoile noastre. Tu ştii, de exemplu, care sunt nevoile tale de bază?

- Cred că ştiu, nu sunt prea numeroase: să adulmec, să mă hrănesc, să dorm, să mă odihnesc, să am aripile sănătoase pentru a zbura unde vreau eu".

Se mai gândi puţin apoi adăugă, roşind:

" De asemenea, am nevoie să fiu iubit şi să iubesc şi nu doar de către părinţii mei. Am o mulţime de dorinţe, să călătoresc, să stau pe apă şi, mai ales, să mă apropii de lumina aceea mare, exact ceea ce voiam să fac înainte ca tu să mă întrerupi!

- Şi eu, şopti fluturaşul, şi eu am dorinţe, însă am descoperit faptul că este foarte important ca acestea să fie în acord cu nevoile mele relaţionale.

- Ce înseamnă, o nevoie relaţională?

- Există mai multe, pentru mine, şase sunt cele mai importante şi încerc să le respect în viaţa mea. De exemplu, nevoia de a vorbi, de a mă exprima, de a spune ceea ce simt, ceea ce trăiesc sau care sunt sentimentele mele. Acum, când îţi vorbesc ţie, mă simt ascultată, lucru care nu înseamnă însă că tu trebuie să fii de acord cu mine sau să ai acelaşi punct de vedere, ci, că, în comunicare, am nevoie să simt că ceea ce am spus ajunge la celălalt. Am de asemenea nevoie să am o intimitate, o grădină secretă doar pentru mine şi am nevoie să visez. Să visez că mâine va fi mai bine decât astăzi, iar poimâine mai frumos decât mâine."

Compostelle se simţea dintr-o dată foarte mândru, avea senzaţia că era pentru prima oară când cineva îi mulţumea pentru simplul fapt că îl ascultase, fără să îl întrerupă. Îl întrebă mai departe pe fluturaş:

- Care sunt celelalte nevoi relaţionale pe care le avem?

- Există şi nevoia de a fi recunoscut. Dar atenţie, să fii recunoscut aşa cum eşti, aşa cum te simţi şi nu aşa cum cred ceilalţi că ar trebui să fii! Uneori am senzaţia că părinţii mei văd doar o parte din mine, mai ales atunci când fac ceva ce nu le convine lor. O altă nevoie, importantă pentru mine, este aceea de a fi valorizat. Adică, am nevoie ca cei pe care îi iubesc să îmi vadă părţile pozitive, să îmi confere sentimentul că am o valoare în ochii lor, contez pentru ei şi că şi ei, la rândul lor, pot conta pe mine...

- Da, şi pentru mine reprezintă o nevoie importantă, şopti Compostelle. Pentru că am constatat faptul că tatăl meu nu are destulă încredere în mine, se îndoieşte de mine, iar unii dintre prietenii mei au mai multă valoare în ochii lui decât mine!

- Există de asemenea şi nevoia de intimitate. Ştii, atunci când vrei să fii singur, să te închizi în camera ta, să nu fii deranjat sau să trebuiască să răspunzi mereu la întrebările mamei : "Ce ai făcut? Ce vei face? Unde ai fost? La ce te gândeşti? Cine te-a sunat?"

- Eu detest acest lucru şi când mama îmi pune astfel de întrebări, nu îi răspund sau încerc să scap, să plec de acasă. Ea crede că nu o iubesc, dar nu e adevărat: o iubesc mult, este importantă pentru mine, însă am nevoie să mi se respecte intimitatea. Părinţii vor mereu să ştie ce gândim, dacă avem note bune la şcoală, dacă suntem nefericiţi, cu cine ne întâlnim, să ştie dacă îi minţim. Este groaznic! Eu chiar am pus un bilet pe uşa camerei mele: "E interzis să intraţi fără să cereţi permisiunea."

- Şi, îi spuse fluturaşul, mai există încă o nevoie importantă, este cea de a exercita puţină putere asupra celorlalţi. Mai ales asupra celor care pretind că ne iubesc, părinţii, prietenii noştri. Nevoia ca din când în când să ne accepte punctul de vedere, să nu încerce să

aibă întotdeauna dreptate sau să ne convingă de faptul că punctul lor de vedere este mai bun decât al nostru!

- Nu ştiam că avem atât de multe nevoi! Şi toate acestea se numesc "nevoi relaţionale"?

- Sunt nevoi importante pentru că ele stau la baza tuturor relaţiilor noastre. Atunci când sunt împlinite, într-o relaţie, ne dinamizează, ne dau multă energie, încredere şi respect pentru noi înşine. Când aceste nevoi sunt acoperite avem sentimentul că ne putem iubi mai mult pe noi înşine."

Compostelle rămase mult pe gânduri auzind toate aceste lucruri. Nu mai voia acum să meargă să stea pe lumina aceea mare şi rotundă, a unui bec artificial, nici să mai rişte să îşi ardă ariile la flacăra unei lumânări. Ar fi vrut să continue să vorbească cu fluturaşul acela, care i se părea foarte simpatic. Şi în seara aceea, înainte să se despartă, şi-au promis că se vor revedea.

Când şi-au luat rămas bun, aşa cum fac fluturii, mişcându-şi uşor antenele din faţă, el i-a spus: "Îmi doresc să te revăd." Iar ea l-a întrebat zâmbind: "este o dorinţă sau o nevoie?"

Iar Compostelle ia răspuns foarte serios: "Cred că este o dorinţă care se va transforma în nevoie!"

Şi cred că începând din acea seara, Compostelle a renunţat la genul acela de drog de care au nevoie unii fluturi. La acea dorinţă falsă de a merge spre luminile din exterior, pentru a se apropia mai mult de un alt fel de lumină, foarte vie, care exista în el şi care se numea dragoste.

Povestea leului care nu ştia faptul că trăia mereu cu un autosabotor

Avem o mulţime de autosabotori care ne însoţesc de-a lungul existenţei noastre, care ne pot steriliza viaţa dacă îi lăsăm să ocupe prea mult loc în noi.

Era odată un leu, aflat în floarea vârstei, pe care îl chema Cire. Leul acela nu ştia faptul că trăia având mereu un autosabotor, un fel de dublură a lui, care se instalase confortabil şi pentru mult timp în el. În regatul leilor, este un fenomen foarte des întâlnit, mai des decât credeţi. Unii dintre lei sunt conştienţi de acest lucru, alţii nu. Cei care sunt lucizi, pot recunoaşte această parte din ei, care nu este un simplu efect sau o reflectare în oglindă, ci echivalentul unei clone, a unui geamăn, ca un soi de al doilea eu, închis în ei. De atfel, acestora le spun să dea un nume autosabotorului lor preferat, pentru a se diferenţia mai bine de el, pentru a nu fi confundaţi cu el şi pentru a putea repera acţiunile acelui intrus.

Şi eu, la rândul meu, am coabitat cu un astfel de dublu, pe care îl numisem Arthur. Un nume care rezonează ca o fanfară. Arthur era un sabotor redutabil, foarte conştiincios, care veghea mereu asupra relaţiilor şi a activităţilor mele.

La început, se manifesta într-un mod subtil, prin îndoieli şi nelinişti, apoi, mai repede, prin întrebări poluante, prin autodescalificări, culpabilizări, ezitări sau prin presiunea unei angoase care apărea des şi care mă împingea fie să renunţ, fie să fug în fapte, în diverse activităţi, să trec în reacţional, lucru care de obicei nu rezolva nimic. Arthur mă invita să gândesc în locul celuilalt, să îmi imaginez în locul lui ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă făceam cutare sau cutare lucru, prevedea consecinţele (întotdeauna negative şi catastrofice) intenţiilor mele. Lucru care avea ca efect faptul că mă blocam, mă simţeam paralizat, renunţam la majoritatea întâlnirilor pe care le puteam trăi, să las la o parte proiecte pe care le-aş fi putut realiza şi chiar reuşi. Sau mă făcea să merg într-un sens sau într-o direcţie care nu erau deloc ale mele, dar pe care le alegeam, pentru a nu produce suferinţă, pentru ca celălalt să nu creadă că eram egoist sau eram aşa şi pe dincolo! Astfel, Arthur era originea unei adevărate represii imaginare, care îmi contamina mereu viaţa şi mai ales momentele în care aş fi putut fi fericit, împlinit. Apărea în

cele mai neaşteptate momente, lăsându-mă să cred că avea grijă de mine, că voia să mă protejeze, însă, în realitate mă nega, nu mă lăsa să mă manifest şi alimenta acel autosabotor subtil. Fără să vreau, avea din ce în ce mai multă putere asupra mea.

Dublura pe care o purtăm în noi, nu este întotdeauna negativă, ca cea despre care vă vorbeam. Poate fi complementară sau de un antagonism simultan, poate de asemenea fi un aliat fidel, care ne susţine în momentele dificile.

Însă, în cazul lui Cire, acea dublură era într-adevăr nociv, în sensul în care făcea totul pentru a-i sabota deciziile, proiectele, angajamentele în relaţii, eventualele reuşite. O dublură care nu îl ajuta deloc, care trăia într-un mod parazitar, aproape automatic, pentru a anula tot ceea ce ar fi putut asigura împlinirea lui Cire.

La început, autosabotorul lui folosea un mijloc foarte simplu: îi inducea o stare de libertate, o senzaţie de cunoaştere, deloc neplăcută, care apoi, subtil, se transforma în pasivitate. O pasivitate care ar fi putut trece drept seninătate, calm, meditaţie, detaşare: "necesară pentru a nu te lăsa implicat prea mult în solicitările urgente ale vieţii". O pasivitate care îl făcea să amâne lucrurile, să lase pentru un alt moment, nedeterminat o decizie importantă, un telefon, angajamentul de a se lăsa de fumat, de a-şi supraveghea alimentaţia, de a avea grijă de corpul lui, de a face duş, de a-şi tăia unghiile, de a se îngriji de garderoba lui. Pasivitate care îl făcea să împingă până la limita extremă alegerile pe care le avea de făcut, iar acestea se retrăgeau până când nu îi mai rămânea decât o singură alternativă (care nu era neapărat şi cea mai bună). De altfel, toate acele decizii amânate, care se adunau în viaţa lui Cire, se adăugau unele la altele, se amestecau, concurau unele cu altele, îi îngreunau spiritul şi îi consumau o energie foarte mare, ceea ce îi înfrâna disponibilitatea, îl făcea să fie mai puţin deschis şi receptiv la tot ceea ce ar fi putut trăi bun şi, mai ales, la posibilitatea de a savura prezentul.

Autosabotorul lui Cire era foarte activ, mai ales în trei mari domenii ale vieţii lui.

Pe de o parte, în relaţiile amoroase, autosabotorul lui Cire făcea în aşa fel încât acesta să aleagă şi să se ataşeze de leoaice nesociabile, insuportabile, cu care aproape nu se putea trăi, care la început păreau plin de atenţie, tandre, apoi se dovedeau a fi adevărate scorpii, exigente, frustrante, care îl exploatau fără ruşine sau se închideau în refuzuri, în tăceri culpabilizatoare şi obositoare pentru el. Viaţa lui afectivă, amoroasă şi sexuală era astfel un mare câmp de luptă pe care, tot potenţialul lui Cire, care oricum era plin de viaţă şi dinamic, se ofilea, se stingea.

Pe de altă parte, autosabotorul lui Cire se manifesta în viaţa profesională, împingându-l, încurajându-l să facă anumite activităţi pentru care el nu avea competenţele necesare sau avea prea puţine abilităţi, precum gestiunea, organizarea, conducerea unei echipe. În timp ce Cire era mai degrabă un individualist creativ, un visător genial, un creator de proiecte. De aceea ar fi avut nevoie, pentru a reuşi, de o structură exterioară stabilă, solidă, coerentă, pentru a-şi susţine proiectele. În schimb, autosabotorul lui îl împingea să rezolve totul singur.

De asemenea, în domeniul social şi cultural, Cire avea o mare sensibilitate muzicală, era un cititor avizat, avea gustul format pentru frumos şi estetică. Dar viaţa lui socială era redusă la zero, sabotorul lui găsea mereu pretexte pentru a-l face să întârzie, să nu ajungă la timp, să nu se pregătească atunci când trebuia, să nu se îmbrace cum trebuia pentru a merge la o întâlnire. Se lăsa foarte uşor definit de părerile partenerei lui, crezând că acceptarea lui va aranja lucrurile, în timp ce acest lucru era văzut ca o slăbiciune, o lipsă de maturitate.

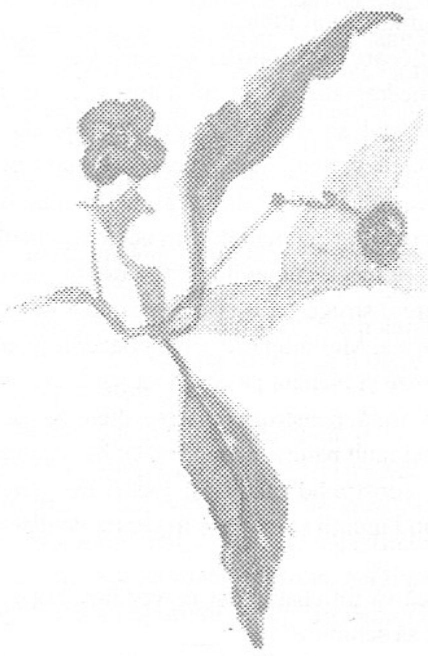
Trebuie să vă mai spun faptul că Cire avea, încă din copilărie, un

model care nu l-a ajutat prea mult. A trăit nenorocul, am putea spune, de a avea un tată puternic. Era un leu originar dintr-un mediu popular. Plecase de foarte jos şi reuşise în tot ceea ce a făcut. Nu pentru că era el însuşi extraordinar sau genial, ci pentru că avea o ambiţie, o încredere în el şi un entuziasm în ceea ce făcea care îl ajutau să depăşească orice obstacol, să treacă peste orice dificultate, să învingă toate opoziţiile. Acel leu avea o putere de concentrare care îl făcea foarte performant, capabil să conducă mai multe acţiuni în acelaşi timp, să elaboreze şi să construiască mai multe proiecte de viaţă în acelaşi timp.

Poate Cire ar trebui să se întrebe despre legătura, despre fidelitatea lui faţă de tatăl său. Poate autosabotorul lui îl face să evite să se măsoare cu tatăl lui, închizându-l în convingerea că ar fi prea periculos să reuşească, să se împlinească, să îl depăşească pe tatăl lui.

Povestea lui Cire mă face să mă gândesc la bunica mea, care le spunea celor care făceau mereu ceva pentru a nu reuşi: "pe cine credeţi că veţi face să sufere dac veţi reuşi? Dacă acceptaţi să fiţi fericiţi? Dacă vă împliniţi în tot ceea ce aveţi voi mai bun, care dintre apropiaţii voştri sau dintre cunoştinţele voastre va fi cel mai nefericit, aflând că voi aţi reuşit?"

În ţara leilor, la fel ca în ţara oamenilor uneori, trebuie să ştii să renunţi la autosabotorul tău preferat, pentru a accepta să fii mai mult tu însuţi şi să te împlineşti cât mai mult.

Povestea grădinarului iubirii

În fiecare dintre noi există forțe ale iubirii și forțe destructive. Este foarte important să ajutăm forțele iubirii, nu doar să le găsim locul, ci și să le împlinim în fiecare moment din viața noastră.

Puţini oameni ştiu faptul că, în ţările în care începe un război, o perioadă de foamete sau se întâmplă o catastrofă, în care se desfăşoară evenimente îngrozitoare care agresează, rănesc, schimbă viaţa a mii, a sute de mii de oameni, există femei, bărbaţi şi copii care se trezesc la luptă şi care devin astfel grădinarii iubirii. Nu ştiu exact cum se întâmplă acest lucru, însă aşa este, în momentele de criză apar aceşti grădinari ai iubirii.

Pentru că, de fiecare dată când se răspândeşte răul, iar suferinţa creşte, sărăcia şi nedreptatea se extind, iubirea este de asemenea în suferinţă şi în pericol să dispară pentru totdeauna. În astfel de perioade de război, de violenţă iubirea este cea mai respinsă, uitată, călcată în picioare, atunci pare cel mai greu să schimbi cursul istoriei, să modifici cursul evenimentelor. În acele momente când haosul se dezlănţuie, raţiunea oamenilor este purtată într-o tornadă de nebunie oarbă care distruge totul în calea ei, atât în exterior, cât şi în interiorul fiecăruia. Mai mult, de câteva decenii încoace, omul s-a hotărât să agreseze şi planeta pe care locuieşte, cea care l-a primit cu mult timp în urmă, construind printre altele, oraşe imense care îndepărtează şi mai mult natura, acoperind cu beton coastele mărilor şi ale oceanelor, construind clădiri şi locuri de parcare, poluând apele, transformând munţii şi insulele în centre de distracţii zgomotoase şi oribile.

Cu siguranţă că vă întrebaţi: "dar ce vor face aceşti grădinari ai iubirii? Ce pot ei să schimbe?"

O să vă povestesc povestea unuia dintre ei.

Acel om, care în prima parte a vieţii lui nu fusese preocupat de dezordinea care acapara lumea şi care era transmisă mereu la televizor şi în ziare, s-a trezit într-o dimineaţă cu sentimentul că trebuia să facă ceva. Ce să facă? Nu ştia încă despre ce era vorba. Însă, undeva în interiorul lui se declanşase un semnal, o chemare care îl făcea să înţeleagă că trebuia să adauge ceva în viaţa lui. Acest sentiment că trebuia să facă ceva urgent, s-a amplificat atunci când a

văzut, într-o dimineaţă, în timp ce îşi lua ziarul, faptul că cei patru plopi frumoşi şi vechi din satul lui, au fost tăiaţi, iar a doua zi de dimineaţă nişte buldozere imense curăţau deja drumul, scoteau rădăcinile copacilor şi, opt zile mai târziu, întreg locul era acoperit cu o smoală neagră, întinsă, apoi cu asfalt marcat de linii albe care delimitau locurile de parcare. În urma acelei descoperiri, s-a hotărât să planteze patru pomi, într-un colţ de pământ rămas liber, nu foarte departe de casa lui şi apoi a mai plantat unul lângă cei patru. Timp de luni de zile, în timp ce îi uda, îşi imagina că va face ceva în viaţa lui, un gest, o acţiune, un comportament plin de iubire, de tandreţe sau de bunăvoinţă, de fiecare dată când va afla că s-a comis un abuz, o nedreptate, o violenţă, îndreptată împotriva oricărei forme de viaţă.

Încă de a doua zi, angajamentul lui a fost pus la încercare. Foarte aproape de el, în oraşul vecin, o doamnă în vârstă fusese agresată de către un necunoscut. De îndată ce a aflat, s-a hotărât să meargă să o vadă pe acea femeie, să o asculte şi apoi să îi ofere o carte, dacă ea îi va spune că îi plac mult cărţile.

Astfel, în fiecare zi se ivea ceva de făcut, o nouă misiune pentru el, un act pentru a contracara excesele şi rătăcirile omenirii: de exemplu, să prepare o cină pentru un bărbat care tocmai îşi pierduse soţia, să scrie o scrisoare unui critic care a desfiinţat nu doar cartea unui tânăr debutant, ci şi persoana acestuia, defăimându-l în public, să participe la un marş împotriva deversării deşeurilor toxice...

O să îmi spuneţi probabil că genul acesta de acţiuni - a planta pomi, a oferi o carte, a pregăti o farfurie de supă - nu reprezintă neapărat un act de iubire. O să spuneţi că este uşor să fii indignat, să te revolţi, să te manifeşti pentru a aduce mai multă iubire pe lume. Aveţi dreptate, pentru că nu vă povestesc acum decât începutul unei aventuri, începutul unui proces al găsirii iubirii. Există o mare varietate de seminţe, care pot, dacă le lăsăm să încolţească, să devină premisele unei iubiri universale. O iubire care depăşeşte individu-

alitățile, personalul și intimitatea, iubirea pe care o putem simți față de o persoană anume, pentru a ne deschide generos în fața celorlalți și uneori în fața întregii umanități.

Astfel, încercând să presare în jurul lui câteva semințe de bunăvoință, de respect, de solidaritate, de atenție, de bunătate, de zâmbete, cel care avea să devină un grădinar al iubirii, prepara astfel terenul. Știa că trebuie să stropească pământul, să-l plivească, să-l îngrijească, pentru ca mica sămânță, la început atât de fragilă, să poată încolți, să crească, să înflorească, pentru a face apoi la rândul ei alte semințe, apoi pentru a se răspândi și a însenina inimile celor care dintr-o dată se simțeau atinși, transformați, transportați, având unii dintre ei dorința de a deveni la rândul lor, grădinari ai iubirii.

Pot să îmi imaginez că unii dintre voi, citind aceste rânduri, vor simți că pot deveni și ei grădinari ai iubirii și că pot, încă începând de astăzi să planteze o sămânță de tandrețe, de atenție sau de bunătate la cei din jurul lor.

Povestea bărbatului care nu învăţase ce înseamnă politeţea

Există multă plăcere în a cultiva politeţea. E vorba despre o plăcere dublă: pe de o parte, a celui care o primeşte, pe de altă parte, a celui care o propune.

Pe planeta numită Pământ, o mică planetă, în imensitatea universului, care, după cum știți, conține o infinitate de galaxii, constituite din miliarde de stele și de planete, pe această planetă, trăiesc oamenii. Pe această planetă se reproduce specia umană. O specie pe care nu o regăsim nicăieri altundeva, lucru ce poate părea curios (dacă ne gândim la dimensiunile universului) sau poate fi un lucru bun (dacă ne gândim că această specie este formată din niște prădători redutabili). Este într-adevăr o specie aparte pentru că, fiind dotată cu multă inteligență, care ar merita să fi protejată mai întâi față de ea însăși sau suprimată definitiv, deoarece se află la originea atâtor războaie, violențe și abuzuri de toate felurile. De fapt, oamenii sunt la ora actuală, cei mai mari prădători cunoscuți în univers. Sunt capabili de distrugeri inimaginabile, catastrofice, atât asupra altor specii cât și asupra lor. Creativitatea lor în acest domeniu este uimitoare, sunt capabili de invenții magnifice destinate să le îmbunătățească existența, însă acestea pot fi foarte repede deturnate, modificate sau folosite pentru a face cât mai mult rău posibil, cu o eficiență redutabilă.

Oamenii au o îndelungată istorie presărată cu lupte pentru supraviețuire, față de alte specii, pentru dobândirea unor noi teritorii, a unor noi bogății. Au avut nevoie de mii de ani pentru a învăța să trăiască împreună, în ciuda tentației de a se distruge, de fiecare dată când aveau ocazia. S-au înmulțit, au adorat zei foarte diferiți, fiecare dintre ei fiind convins că cel în care crede el este cel adevărat și e cel mai bun. S-au înmulțit, iar astăzi sunt în jur de șase miliarde de bărbați și de femei, care populează Pământul, fără însă să poată trăi în pace, deoarece în fiecare moment, chiar și acum, în momentul în care scriu această poveste, oamenii se luptă unii împotriva celorlalți, se omoară, se torturează, există copii care mor de foame, femei care sunt agresate, familii întregi sunt decimate, teroriștii aruncă în aer locuri publice, savanții inventează arme noi și alte moduri de a-i face să dispară pe semenii lor, cât mai repede posibil.

Chiar dacă, în același timp, alți oameni de știință încearcă să

găsească metode pentru a le permite copiilor de toate culorile să vină pe lume în cele mai bune condiții, să găsească noi medicamente, să repare, să înlocuiască organele bolnave din corp, să inventeze noi alimente, să caute surse de energie noi, pentru a se putea avânta în spațiu.

Trebuie să spunem că, de-a lungul secolelor, oamenii s-au organizat în comunități, în națiuni și diferite țări, având obiceiuri și tradiții care favorizau, atât la nivelul familiilor cât și cel al satelor sau al orașelor, o viață comună acceptabilă pentru majoritatea dintre ei.

Chiar dacă toate acestea erau foarte fragile, existau. Unii și alții adoptaseră comportamente și obiceiuri care să îi ajute să trăiască mai bine împreună. Aceste reguli de viață, minime, erau învățate în familie, transmise de la părinți la copii. Și aceste reguli s-au răspândit suficient de mult pentru a îi permite fiecăruia să-și frecventeze semenii, fără să sufere prea multe neînțelegeri sau conflicte. Era vorba despre gesturi, atitudini și semne, uneori foarte diferite de la o țară la alta, dar suficient de ușor de recunoscut pentru a fi înțelese ca fiind invitații la pace, la bunăvoință și înțelegere.

Astfel, în urmă cu câțiva ani mai existau o mulțime de semne recunoscute de către unii oameni, acele semne de politețe, de recunoaștere, care fac posibil ca bărbați și femei, provenind din medii diferite, din culturi îndepărtate, să poată coabita, să se poată vizita, invita, cunoaște și uneori, de ce nu, să se bucure că sunt împreună.

În multe dintre familii, mama era cea care avea sarcina de a transmite copiilor regulile de politețe. Cum să te prezinți unei persoane mai în vârstă, unei doamne, cum să îi oferi locul, să te înclini, să aștepți să ți se întindă mâna, cum să strângi mâna cuiva, în funcție de circumstanțele în care cunoști acea persoană. Cum să te comporți în fața unor necunoscuți, cum să începi o conversație. Cum să te comporți la masă, când să te așezi, cum să ții tacâmurile,

cum să bei, să mănânci, să foloseşti furculiţa sau cuţitul, cum să te ştergi pe gură, să rupi pâinea etc. Şi multe alte recomandări foarte utile, pentru diferite momente din viaţa noastră.

Bărbatul despre care aş vrea să vă vorbesc probabil că nu primise o educaţie în acest sens sau a uitat (poate lui i se păreau lipsite de importanţă acele gesturi importante cu care noi suntem obişnuiţi, pe care le facem aproape automat, atât sunt de familiare pentru noi.) aceste gesturi simple şi necesare pentru care, femeile mai ales au o mare sensibilitate şi la care sunt adeseori foarte atente.

De exemplu, la masă, în prezenţa soţiei, bărbatul acela se servea primul, uitând chiar şi să îi întindă farfuria pentru a se servi apoi şi ea. Într-o zi, în timp ce lua masa cu o tânără de care se simţea atras, uitând sau ignorând cât de jignitoare puteau fi unele dintre atitudinile lui pentru acea femeie, aceasta s-a ridicat şi a plecat, lăsându-l singur, în faţa farfuriei cu mâncarea pe care începuse deja să o înfulece, fără ca măcar să aştepte ca ea să se aşeze bine pe scaun. Ea se scuză, spunând că se simţea rău într-o astfel de situaţie şi ar prefera să stea singură.

Iar bărbatul a fost foarte surprins, chiar şocat. Nu îşi amintea ca cineva din familia lui, mama lui sau o altă persoană, să îl fi învăţat să mănânce cu gura închisă, să mestece fără să facă zgomot, să nu bea până nu a înghiţit mâncarea. Sau să nu îşi cureţe unghiile în public, fie că o făcea cu pila de unghii, fie că o făcea cu cuţitul de tăiat brânză...

Nu îşi dădea seama că era nepotrivit să se scobească în nas, cu insistenţă, în prezenţa cuiva apropiat sau mai puţin apropiat, ocupaţie care lui îi lua uneori mai multe minute, atât de încărcat i se părea nasul lui.... Era greu pentru el să i se spună că putea să se scarpine pe burtă (a lui era proeminentă), dar nu în public, într-un loc mai discret, decât în biblioteca sau în sufrageria, unde era primit...

Acel bărbat, care uitase şi cele mai elementare norme de politeţe,

ajunsese să creeze un soi de gol în jurul lui. Inclusiv în familia lui. Soţia lui observase că el nu se spăla pe mâini după ce mergea la toaletă, că nu respecta nici măcar o regulă de bază de politeţe, pe care ar fi trebuit să o aibă faţă de el însuşi, să se respecte, să aibă grijă de corpul lui. Nu mai vorbesc de mirosul oribil de tutun care se simţea în jurul lui şi pe care nici un parfum, nici o pastă de dinţi nu reuşea să-l risipească şi nici despre starea de curăţenie îndoielnică a hainelor lui. Într-o zi, una dintre fiicele lui i-a spus: "Nu ştiu dacă ţi s-a mai spus, tată, dar ai putea să te mai speli pe picioare, mai des decât o dată pe săptămână."

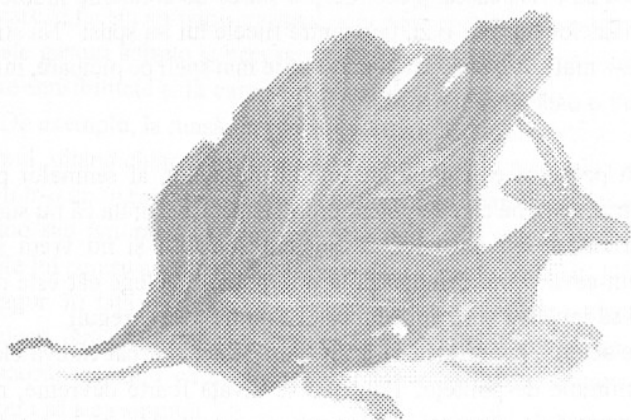
Dacă politeţea constituie ansamblul mesajelor, al semnelor pe care le trimitem, pe care le putem propune pentru a arăta că nu suntem periculoşi sau intruzivi, că suntem sociabili şi nu vrem să impunem ceva ce ne deranjează la noi, putem înţelege cât este de necesar să învăţăm şi să aplicăm câteva dintre aceste reguli.

Oare acum e prea târziu să îl învăţăm pe acel bărbat câteva elemente minime de politeţe? Politeţea se învaţă foarte devreme, ne este transmisă de către cei care ne iubesc, este practicată în cotidian, prin actele cele mai banale din viaţă. Se învaţă de la cei care ne vor binele.

Dacă politeţea ar dispărea cu desăvârşire, mi-e teamă că viaţa în comun ar fi din ce în ce mai dificilă, tot mai riscantă, periculoasă sau aproape imposibilă. Până atunci însă, cine dintre noi ar putea să îl înveţe pe acel bărbat bazele politeţii?

Un copil, căruia i-am adresat această întrebare, mi-a răspuns, fără să ezite: "Cineva care îl iubeşte". Îi doresc acelui bărbat să găsească pe cineva (bărbat sau femeie) care să îl iubească suficient de mult pentru a-l stimula să înveţe câteva gesturi, câteva comportamente, care îl vor face mai agreat de către ceilalţi.

Bunica mea spunea: "Politeţea ne permite să fim în acord cu ceea ce este mai bun în noi, iar acea pace interioară stă la baza păcii universale." Cred că avea dreptate.

Povestea antilopei care se simţea exclusă

Într-un cuplu recompus, independent de sentimentele pozitive (sau mai puţin pozitive) care circulă, între adulţi şi copii, vor exista două niveluri ale relaţiilor: relaţiile alese sau dorite şi relaţiile impuse, care nu sunt neapărat şi dorite.

Trebuie să vă spun mai întâi că acea antilopă, pe nume Any, se recăsătorise după ce divorţase, lucru care se întâmplă destul de des la antilope, cărora nu le place să stea prea mult timp singure. Pe noul ei soţ îl chema Anton. Anton, care şi el divorţase, avea doi copii din prima lui căsătorie (şi acest lucru se întâmplă des) şi o iubea foarte tare pe Any. Ea însemna mult pentru el, chiar dacă nu ştia mereu să îi spună sau să îi arate acest lucru. Deoarece antilopelor masculi, le este foarte greu să îşi exprime sentimentele. Cred că este suficient să iubească şi astfel nu mai e nevoie să vorbească despre sentimentele lor!

Asemenea altor taţi despărţiţi de copiii lor, deoarece aceştia trăiau cu mama lor (aşa cum se întâmplă frecvent în cazul antilopelor), Anton era foarte ataşat de ei şi încerca să le arate dragostea lui, prin multe atenţii, de fiecare dată când copiii veneau la el, de două ori pe lună, la sfârşitul săptămânii şi la sfârşitul vacanţelor. Poate se simţea vinovat pentru că divorţase, o părăsise pe prima lui soţie, mama copiilor lui. În mintea lui, îşi reproşa faptul că nu era destul de prezent în viaţa lor, nu participa la jocurile lor, nu putea să îi supravegheze la lecţii, să trăiască cu iar ei.

Acum avea cu ei o relaţie întreruptă, fragmentată, în timp ce, cu câţiva ani în urmă erau o familie.

În noul lui cuplu, după câteva luni, lui Any nu i-a fost prea bine. Nu avusese copii în prima căsătorie şi ar fi vrut mult să aibă un copil cu Anton, soţul ei actual, care însă nu se simţea pregătit. Iar lui Any îi era foarte greu să primească vizitele copiilor soţului ei, din prima căsătorie. Imediat ce aceştia ajungeau la tatăl lor, invadau casa, îşi lăsau lucrurile aruncate peste tot, ţipau, pe scurt, erau ca acasă.

Pentru Any, ceea ce ea numea "acasă" semăna mai degrabă cu un infern! Nu mai era acasă la ea, era "acasă la ei". Se plângea prietenilor ei: "Când ei sunt la noi, eu nici nu mă mai simt acasă, nu mai ştiu unde să îmi găsesc un colţ liniştit, vin peste tine în baie, fără să spună, intră în cameră şi scotocesc după lucruri care nu există acolo.

Îşi lasă hainele peste tot, jucăriile sau resturi de mere, nu trag niciodată ap la baie, mănâncă orice, oricând, dar mai ales nu ceea ce le pregătesc eu, nu sunt niciodată mulţumiţi de hainele lor, cer lucruri imposibile, ca şi cum tatăl lor ar fi în serviciul tuturor dorinţelor lor, care mai de care mai trăsnite. Iar el, nu vede nimic, i se pare totul normal, nu ştie să spună nu, îi lasă să facă ce vor ei..." Toate acestea şi încă multe alte lucruri se precipitau în mintea lui Any.

Any începea să se neliniştească cu câteva zile înainte de venirea copiilor (în week-end sau în vacanţele şcolare). Ar fi vrut atât de mult să le facă pe plac, să o iubească, după cum spunea cu disperare: "Aş vrea să fiu de folos, să fac ceva util, să îi învăţ să fie politicoşi, să îi învăţ bunele maniere, să le dau o mâncare sănătoasă, să am cu ei discuţii serioase..." Şi cu toate acestea, în mintea ei se acumulau reproşurile, începea să se simtă persecutată şi avea sentimentul că nu mai are timp să-şi trăiască viaţa ei de femeie şi de soţie.

Pentru Any, de fiecare dată când veneau copiii soţului ei, la ei acasă şi îl vedea pe acesta transformându-se în tată (nu prea mult) şi în tătic (mai ales), când îl vedea cum îşi face timp pentru ei, îi ascultă, îi lasă să se joace şi să se agite în casă (antilopele se mişcă tot timpul), cum îi alintă şi îi răsfaţă, era foarte greu pentru ea. Dintr-o dată, se simţea respinsă, fără iubire, se simţea ca şi nu mai exista acolo. Se simţea exclusă, lipsită de dragostea lor (lucru care se întâmplă des dacă nu a fost stabilită o relaţie vie) şi de cea a soţului ei (fiindcă ar fi vrut să fie mai atent cu ea).

Şi, chiar dacă îi era greu să recunoască, simţea uneori furie şi chiar şi ură. Simţea o agresiune faţă de copii şi faţă de soţul ei, deşi şi-ar fi dat viaţa pentru el! Ar fi vrut ca băieţii să rămână la mama lor sau chiar să dispară pentru totdeauna (îi treceau astfel de gânduri prin cap, nu întotdeauna, doar uneori şi atunci îi era ruşine).

Cu toate acestea, nu se putea împiedica să nu intervină, să facă observaţii. Nu suporta să rămână pasivă şi critica, în faţa copiilor, comportamentului soţului ei: "Ştiu că nu sunt mama lor, dar totuşi

merit şi eu atenţie, sunt totuşi soţia ta, ar trebui să..." şi tot felul de exprimări de genul: "Ar trebui, ar fi trebuit, nu ai făcut...". reproşurile se legau şi de viaţa conjugală. Injuncţiile se transformau în critici, iar criticile în acuzaţii, legate de slăbiciunea lui: "Îi laşi să facă orice, pot să facă tot ce le trece prin cap, în casa asta. Dacă n-aş interveni eu, ar fi o nebunie aici. Uite cum arată camera lor, e o adevărată cocină şi, în plus nici nu mă respectă, mă ignoră, ca şi cum nu aş fi acolo! ar trebui să intervii imediat, să le arăţi că ţii la mine, că suntem acasă la noi aici! Ar trebui să le spui că sunt importantă pentru tine, la fel ca şi ei şi că nu trebuie să le împlinesc toate poftele!"

Vă puteţi imagina că soţul ei, care o iubea atât cât putea un soţ să îşi iubească soţia, se simţea împărţit între două sentimente contradictorii. Voia să le facă pe plac copiilor, să fie un tătic, bun, generos, disponibil, deschis la orice şi, mai ales, să nu fie prea mult tată, să nu fie obligat să intervină şi să fie frustrant pentru copii, în scurtul timp pe care îl petrecea cu ei. În acelaşi timp, ar fi vrut să o liniştească pe soţia lui, să îi acorde atenţie, să îi confirme cât de importantă era pentru el, dar, pentru că se simţea acuzat de ea, agresat de observaţiile şi criticile ei, atunci simţea că, în ciuda voinţei lui, se îndepărta de ea şi fugea în garaj sau în grădină. Ceea ce îi confirma lui Any că, nu era doar neînţeleasă, ci şi exclusă în acele momente.

Poate aţi ghicit, de asemenea, că, atunci când copiii erau acolo, în casă, Any şi soţul ei nici măcar nu făceau dragoste, deşi antilopelor le place mult să facă dragoste, cât mai des posibil. Adormea fiecare în partea lui, fără să se ia în braţe, fără nici un gest de tandreţe, atât de rău se simţeau amândoi.

Any, care, după cum spuneam nu avea un copil al ei, ar fi vrut să fie o mamă pentru copiii soţului ei. Le-ar fi pregătit lucrurile, le-ar fi făcut de mâncare, ar fi aranjat camera, i-ar fi plăcut mult să stea de vorbă cu ei. Dar, ceea ce îşi dorea cel mai mult era să fie cu toţii relaxaţi, să râdă împreună, soţul ei, copiii şi ea! Ar fi vrut ca ei să îi

confirme o imagine bună a ei. Nu ştia că nu ne putem face iubiţi, aşa, la comandă.

Ceea ce era cel mai greu pentru ea, era faptul că începea să semene cu mama ei, când aceasta îi reproşa tatălui ei că se ocupa prea mult de unica lor fiică. Acea mamă fusese geloasă pe Any, pe iubirea pe care i-o arăta tatăl ei când era foarte mică (lucru care se întâmplă des în lumea animalelor). Any şi-a jurat să nu fie niciodată ca mama ei. "Orice, dar să nu ajung ca ea!" Şi astăzi, devenită adult, reproducea, fără să vrea, comportamentul mamei ei. Se auzea cum îi vorbea soţului ei aşa cum făcea mama ei cu tatăl ei! Îi spunea tot felul de lucruri îngrozitoare, iar cu copii făcea mult exces de zel, mai mult decât trăise ea însăşi în copilărie!

Situaţia părea fără ieşire, deoarece se agrava la fiecare vizită a copiilor. Any îşi imagina uneori că îl va părăsi pe soţul ei, va fugi de acasă, va divorţa a doua oară, pentru a încerca să îşi salveze restul de raţiune care îi rămăsese.

Dar, în acele momente simţea că ar fi făcut ca tatăl ei, care, la un moment dat a părăsit domiciliul conjugal, a dispărut şi a lăsat-o singură cu mama ei! Şi astfel, mama ei şi-a petrecut tot restul vieţii reproşându-i lui Any că este responsabilă pentru singurătatea ei. Ştiu că toate acestea par destul de complicate sau nu sunt eu foarte clar, pentru a vă arăta repetiţiile subtile ce pot apărea în familiile antilopelor. Familii în care se joacă uneori, timp de mai multe generaţii, mize ce vor polua orice existenţă ... dacă le lăsăm să acţioneze!

O să mă întrebaţi acum: "Dar ce poate face Any pentru a ieşi din acea situaţie care i se părea insuportabilă?"

Ceea ce poate face este simplu şi în acelaşi timp complex. Ar însemna să înveţe să diferenţieze mai bine viaţa conjugală de viaţa de familie, cu soţul ei. Când copiii soţului ei nu sunt acolo, ar putea să îşi trăiască viaţa conjugală din plin, cu tot ceea ce este mai bun în

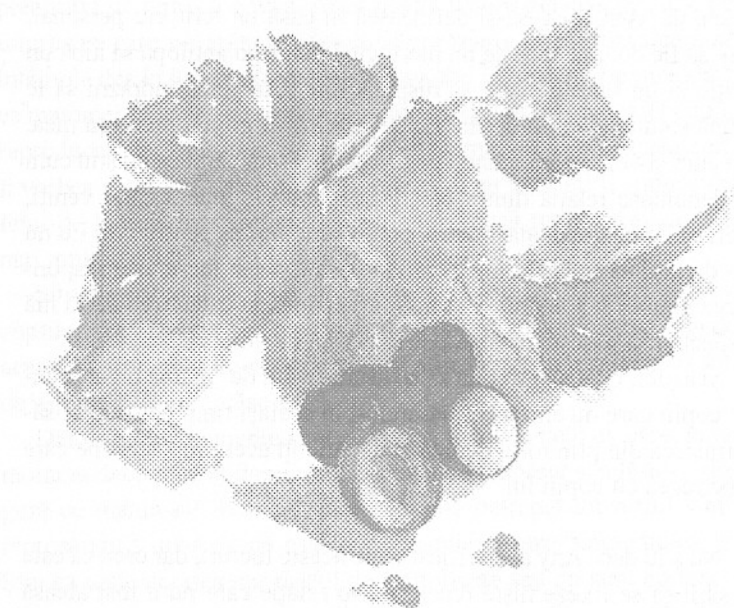
ea şi în soţul ei. Când copiii sosesc, ar putea să îşi acorde dreptul să plece de acasă, să călătorească, să îşi viziteze prietenii, să facă cursuri sau orice ar mai putea face o antilopă adultă, creativă şi plină de iniţiative. În tot acel timp ar putea să se îngrijească, să îşi facă pe plac, să evite să creeze o concurenţă între ea şi copiii soţului ei. Ar putea, de asemenea, să-şi definească în casă un teritoriu personal, care să fie doar al ei. Este un lucru vital pentru o antilopă să aibă un spaţiu şi un timp de care să dispună liber. Ar putea îndrăzni să le spună soţului şi copiilor ei: "E adevărat că vă impun prezenţa mea, aşa cum şi voi mi-o impuneţi pe a voastră. E adevărat că nu ştiu cum să denumesc relaţia dintre noi. E adevărat că, atunci când veniţi, vreţi să îl vedeţi pe tatăl vostru, iar eu sunt în plus pentru voi. Eu nu am dreptul să intervin în educaţia voastră, acest lucru este răspunderea mamei şi a tatălui vostru. Şi este adevărat că eu trebuie să mă respect şi să găsesc distanţa potrivită faţă de voi..."

Şi astfel, nu a mai trebuit să îşi asume rolul de "mamă bună" pentru copiii care nu erau ai ei, lăsându-l în acelaşi timp pe soţul ei să-şi trăiască din plin rolul de tată şi de tătic în acel timp scurt pe care îl petrecea cu copiii lui.

Nu ştiu dacă Any a clarificat toate aceste lucruri, dar cred că este posibil să se fixeze nişte repere într-o relaţie care nu a fost aleasă sau dorită de către fiecare dintre cei doi parteneri. Cât despre sentimentele negative care ne apasă uneori, am remarcat că acestea sunt efemere, dispar foarte repede atunci când putem vorbi despre ele, despre ceea ce ne deranjează, despre ceea ce ne dorim.

Ştiu că toate aceste lucruri ne pot părea nouă, oamenilor incredibile, dar cred că în ţara antilopelor este posibil aşa ceva.

Oricum, cred că aţi înţeles, Any ar trebui să accepte să iasă din rolul ei de victimă şi să înceteze acel ciclu al repetiţiilor în care s-a lăsat antrenată, în ciuda voinţei ei. Acest lucru presupune multă rigoare şi coerenţă în comportamentul din viaţa ei de femeie şi de soţie, dar este foarte posibil!

Povestea unei bătrâne femei care s-a împăcat cu trecutul ei

Corpul nostru păstrează memoria a tot ceea ce ni se întâmplă şi a lucrurilor care ne lipsesc. A restabili legătura cu această memorie ne ajută uneori să reconciliem trecutul cu prezentul.

Era odată o femeie bătrână, foarte bătrână, căreia i se spunea "Mamafoc". I se dăduse acest nume pentru că stătea toată ziua lângă foc. Povestea ei se petrecea cu mult timp în urmă. Într-o vreme în care oamenii găteau la foc cu lemne din pădure, în sobele mari ce se aflau în fiecare bucătărie din casele de la ţară, cu mult timp înainte ca satele să fie înghiţite de marile oraşe.

Imaginaţi-vă un ceaun mare, cu un capac de fontă, suspendat pe un suport ce cobora deasupra sobei de piatră. O puteţi vedea pe Mamafoc, într-un colţ, în dreapta. E o femeie foarte bătrână, îmbrăcată în negru, cu un batic ce îi acoperă părul alb, cu chipul trist şi mâinile brăzdate de riduri. Din când în când se ridică de pe scăunelul pe care se odihneşte, se apleacă şi înteţeşte focul cu o bucată de lemn, apoi ridică ţine capacul ceaunului şi amestecă supa cu o lingură lungă de lemn.

Mamafoc vorbea toată ziua, cu o voce foarte puternică, lucru care îi mira pe nepoţeii ei. Când aceştia o întrebau:

"Cu cine vorbeşti, Mamăfoc?

- Cu spiritul din trecutul meu, răspundea ea.

- Şi spiritul îţi răspunde?

- Bineînţeles, îmi răspunde mereu, punându-mi întrebări şi el.

- Şi îl poţi vedea?

- Nu, nu îl văd, dar îl aud bine, ştiu că e acolo şi că îmi vrea binele."

Copiii se întrebau mereu ce putea să îi spună spiritul bunicii lor, ce întrebări îi punea. Însă nu îndrăzneau să o întrebe mai multe pe bunica lor.

Într-o zi, când era singură, Mamafoc i-a spus pentru prima oară spiritului ei, un lucru pe care nu i-l spusese până atunci: "Mi-ar plăcea mult să te întâlnesc înainte să mor, să te cunosc pe tine, cel care mă cunoşti aşa de bine."

Şi de data aceasta, în loc să îi răspundă printr-o întrebare, spirit-

ul i-a spus: "Va fi destul de greu pentru că eu nu sunt o fantomă. Sunt doar o voce din mintea ta, sunt doar o parte din tine. de altfel, mă cunoşti mai bine decât mă pot cunoaşte eu pe mine!"

Bătrâna femeie insistă: "Pentru mine este important să te întâlnesc, deoarece faci parte din mine, eşti o parte din mine pe care poate am uitat-o şi pe care aş vrea să o cunosc mai bine înainte de a muri".

Atunci spiritul sau mai degrabă vocea din mintea ei, i-a răspuns: "Dacă vrei să mă întâlneşti, ar trebui să ieşi din casă, să accepţi poate să se ardă supa, să urmezi cursul pârâului care duce spre pădure. Mergând în sus, pe marginea pârâului, vei găsi izvorul lui. Şi foarte aproape de izvor o să vezi o peşteră. Intră în ea, iar eu voi fi acolo, înăuntru şi te voi aştepta."

A doua zi de dimineaţă, Mamafoc le-a atras atenţia celor din familie, tuşind foarte tare şi i-a anunţat că va rămâne în pat şi nu va avea grijă în acea zi de supă. Când toată lumea a plecat din casă, ea s-a ridicat încet, s-a îmbrăcat gros şi a plecat. La intrarea în pădure a găsit pârâul, a mers de-a lungul lui, i-a găsit izvorul şi, foarte aproape, intrarea în peşteră. A ezitat puţin: peştera i se părea foarte întunecoasă, neliniştitoare şi foarte adâncă. Însă, cum ea era cea care ceruse întâlnirea cu spiritul din trecutul ei, a intrat, a făcut câţiva paşi şi s-a trezit dintr-o dată într-o încăpere mică, rotundă. Acolo, pe jos a văzut imaginea corpului unui bebeluş. Un bebeluş mic, ghemuit, ca şi cum ar fi dormit. Lângă el, a văzut imaginea unei tinere care plângea în linişte.

Îşi aminti că, cu foarte mult timp în urmă, când ea era foarte mică, mama ei i-a spus într-o zi, plângând: "Nu am putut să păstrez primul copil, pe care l-am avut înaintea ta. A rămas în pântecele meu doar două luni apoi a plecat şi de atunci am rămas cu o mare tristeţe, în tot corpul."

Îşi amintea că în acel moment s-a gândit: "Nu te nelinişti, mamă, voi lua asupra mea, în inima mea o parte din tristeţea ta, aşa vei fi mai puţin tristă." Şi, începând din acea zi, fetiţa, care mai târziu va

deveni Mamafoc, era şi ea tristă. Nu mai râdea niciodată, nu se mai juca cu ceilalţi copii, se părea că nimic nu putea să o facă fericită. Făcea faţă cu curaj vieţii, dar fără nici o plăcere.

Şi acolo, în peşteră, văzând imaginile cu bebeluşul şi tânăra fată care plângea încet, şi-a adus aminte un lucru şi mai personal. Şi-a amintit că, la vârsta de şaptesprezece ani, fusese ea însăşi însărcinată şi nu a putut să păstreze sarcina. A făcut, ceea ce se numea atunci, un avort, sau ce numim azi, o întrerupere de sarcină, voluntară. La şaptesprezece ani nu se simţea pregătită să devină mamă, cu atât mai mult cu cât fusese părăsită de iubitul ei, cel cu care concepuse copilul pe care îl purta. Atunci, pe ascuns, fără să afle nimeni, mai ales părinţii ei, singură, a mers la o femeie, despre care se spunea că ştia să "te scape de copil." Femeia i-a dat nişte prafuri pe care să le ia timp de trei zile. Fata a sângerat, iar micul embrion, minuscul, de câţiva milimetri, a plecat. Nu a vorbit cu nimeni niciodată despre toate acestea. Mai târziu, s-a căsătorit, a avut copii şi nepoţi, după cum ştiţi.

Acum, în acea peşteră, se confrunta cu trecutul ei. A simţit o mare emoţie, care o sufoca. A rămas mult timp în tăcere, observând bebeluşul şi tânăra fată. S-a apropiat mai mult şi a observat că fata, semăna cu o fotografie pe care o avea de la mama ei, apoi, în alte momente, cu ea însăşi, când avea şaptesprezece ani. Apoi cuvintele s-au năpustit în gura ei. La început, i-a spus mamei sale: "Mamă, aş vrea să îţi dau înapoi toată tristeţea pe care ai simţit-o când ai pierdut bebeluşul. Credeam că vei fi mai liniştită dacă voi lua asupra mea o parte din ea, dar astfel doar mi-am chinuit propria mea viaţă. Este tristeţea ta, îţi aparţine şi ţi-o dau înapoi." Şi, spunând aceste lucruri, a desfăcut o eşarfă neagră, pe care o purta mereu la gât şi a lăsat-o acolo. Ca pe un simbol al acelei tristeţi pe care o purtase asupra ei atât de mult timp.

Făcând acest lucru a simţit o mare eliberare, o mare uşurare. S-a ridicat şi i-a spus apoi bebeluşului: "Astăzi cred că pot să îţi spun că

nu pe tine te respingeam, ci pe mine însămi. Când erai în pântecele meu, nu mă simţeam deloc în stare să fiu mamă. Am reuşit să îţi fiu alături doar două luni de zile, fără să pot să te las că creşti suficient de mare pentru a te naşte apoi. Nu mă simţeam pregătită să continui să te port, deoarece şi eu mă simţeam atunci ca un copil care căuta mai ales iubire, fără să fie în stare să o ofere. Astfel, viaţa aceea pe care nu am putut să ţi-o dau atunci, o voi simboliza azi, sub forma unui arbore, pe care îl voi planta pentru tine."

Şi, câteva zile mai târziu, nepoţeii lui Mameifoc au văzut-o pe aceasta făcând o gaură în pământul din grădină şi plantând acolo un măr care apoi a crescut mare şi s-a transformat într-un pom foarte frumos, admirat de toată lumea.

Începând din acea zi, nimeni nu a mai auzit-o pe Mamafoc vorbind despre spiritul din trecutul ei. Cei apropiaţi, mai alea nepoţeii ei, considerau chiar că întinerise, ieşea mai des în lume. Stropea pomul pe care îl plantase, pe care îl numea "pomul-copilului-care-nu-s-a-născut". Unul dintre nepoţeii ei a întrebat-o:

"Cine era bebeluşul care nu s-a născut?"

- Era un bebeluş, care nu avea un nume, un bebeluş care azi ar fi fost mai mare decât părinţii tăi, un copil pe care nu am ştiut cum să îl aduc pe lume, dar care avea totuşi nevoie să aibă o viaţă. Aşa încât, i-am dat viaţa unui pom. Pomul îşi va trăi viaţa lui de arbore şi sunt sigură că va trăi mult timp..."

Un alt nepoţel, care observase că Mamafoc nu mai vorbea despre spiritul trecutului ei, a întrebat-o:

"Mamăfoc, spiritul trecutului tău a murit?

- Nu, nu a murit, dar, pentru că mi-a spus ce era mai important de zis, s-a întors în tăcere, în lumea lui..."

De atunci fiecare dintre nepoţeii ei se întreba dacă trebuie să fii bătrân şi să mesteci supa pe foc, pentru ca spiritul trecutului să vină la tine. Nu ştiau încă faptul că, spiritul propriului lor trecut va veni într-o zi, pentru a-i împăca cu trecutul uitat din viaţa lor.

Povestea fetiței care se întreba cum pot merge sirenele

Când realitatea se izbește de imaginarul nostru, avem nevoie să găsim cuvinte și uneori de comunicare pentru a reuși să umplem golurile și plinurile întrebărilor noastr

Era odată o fetiță, pe care o chema Maeva, care se întreba cum pot merge sirenele, atunci când ies din apă. Văzuse un desen într-o carte de povești pe care i-o citea bunica ei. După cum știți, conform legendei, sirenele nu au picioare, iar corpul lor se termină printr-o coadă de pește, care le ajută să înoate în mare. În trecut, când voiau să îi seducă pe marinari, se apropiau de corabia lor, își arătau doar prima jumătate a corpului și încercau să îi atragă în apă.

Și chiar dacă a trecut mult timp de când a văzut cineva o sirenă în realitate, Maeva, curioasă din fire, se întreba cum de poate o sirenă să trăiască într-o casă din ziua de azi, cu scări și ascensoare, cum se poate duce la cumpărături, cum poate ține un copil pe genunchi. Și chiar cum ar putea să aibă copii și să îi crească.

Apoi, într-o zi, bunica lui Sylvie, prietena ei cea mai bună, care era la grădiniță cu ea, a avut o boală foarte gravă, iar chirurgul care voia să îi salveze viața, s-a hotărât să îi taie picioarele pentru a nu lăsa infecția să avanseze în tot corpul.

Da, picioarele, ați citit bine. Și bătrâna doamnă, care înainte mergea normal (se spune că și dansa foarte bine) s-a trezit într-un pat mare, cu pansamente și bandaje la picioare, care o făceau să semene cu o sirenă! Chiar dacă i se spunea că, mai târziu, va putea merge în scaun cu rotile, nepoțica ei, Sylvie, prietena lui Maeva, era foarte tristă, ar fi vrut să știe cum de bunica ei, care nu avea o coadă de pește asemenea sirenelor și care nu putea înota în apă, va putea totuși să trăiască pe pământ. Era și foarte neliniștită. Se întreba adeseori, fără să spună însă nimănui, ce va face ea mai departe. Oare și ei, când va deveni bătrână, i se vor tăia picioarele? Într-o seară, când părinții ei dormeau și-a luat păpușa, i-a scos picioarele și s-a uitat să vadă cum arată o păpușă fără picioare. A doua zi, i-a împărtășit prietenei ei, Maeva toate gândurile și interogațiile care o frământau.

Maeva o iubea mult pe prietena ei și nu voia să o vadă tristă. Într-o zi, i-a spus: "Și eu m-am gândit mult. E adevărat că avem nevoie

de picioare, pentru a sta drept şi pentru a merge, pentru a alerga, pentru a înota, pentru a ne căţăra, pentru a dansa... Ai putea, în fiecare dimineaţă, să le mulţumeşti picioarelor tale, gleznelor, mâinilor tale şi să le spui că le iubeşti mult şi vrei să le păstrezi cu tine, toată viaţa..."

Sylvie părea foarte mulţumită şi, de altfel, i-a dat acelaşi sfat şi păpuşii ei. Într-o seară i-a pus înapoi picioarele, spunându-i să aibă grijă de ele şi să le iubească.

Nu ştiu dacă v-am mai spus înainte, dar fetiţele sunt pline de resurse pentru a înfrunta dificultăţile vieţii.

Povestea fetiţei care credea că nu fusese dorită

Suntem concepuţi într-un joc al dorinţelor conştiente şi inconştiente, care se conturează în labirintul imaginarului părinţilor noştri şi astfel se ajunge uneori la venirea pe lume, la naştere.

Copiii, după cum bine ştiţi, au o capacitate extraordinară de a se face să sufere şi, mai ales, de a se devaloriza atunci când sunt roşi de îndoială şi de lipsă de încredere. Astfel, pot capta din jurul lor tot ceea ce îi răneşte în nevoia lor relaţională cea mai puternică: nevoia de a fi recunoscuţi.

Probabil o să mă întrebaţi: dar cum au captat acea otravă a îndoielii şi a lipsei de încredere?

Este greu să răspunzi la o astfel de întrebare. Uneori poate fi vorba de o frază oarecare, pronunţată de părinţii lor, de faţă cu ei. O frază precum: "Vai şi copilul acesta, parcă nu ştii de unde vine." Sau "Dar oare de unde are caracterul acesta aşa de urât?" sau " Dar ce am făcut oare să merit aşa un copil, care nu ascultă niciodată, care se plânge tot timpul sau nu e niciodată mulţumit!"

Copiii sunt foarte sensibili la părerile celor pe care îi iubesc, din partea cărora aşteaptă dragoste şi recunoaştere. Dacă tatăl este foarte important pentru copil, tot ceea ce vine din partea lui are o importanţă covârşitoare.

Astfel, de exemplu, o fetiţă care, văzându-l pe tatăl ei cum mângâia câinele de sub masă, îi vorbea cu cuvinte blânde, era plin de atenţie şi generozitate, dându-i bucăţele din mâncare, ar fi vrut ca tatăl ei să o mângâie pe ea, să îi ofere o bucăţică din prăjitura lui. Într-o zi chiar s-a ascuns sub masă, a împins câinele, sperând că va fi mângâiată. Dar tatăl ei, pe care îl deranja prezenţa aceea necunoscută, de lângă câine, a lovit-o cu piciorul pentru a da la o parte ceea ce îl deranja... Probabil credeţi că astfel de experienţe îl pot face pe un copil să îşi piardă încrederea în el însuşi. Dar nu despre fetiţa aceasta aş vrea să vă vorbesc în această poveste.

Aş vrea să vă povestesc despre o altă fetiţă, Nenija, care suferea inutil crezând că nu a fost dorită de părinţii ei şi, mai ales, de mama ei. O auzise pe mama ei spunându-le unor prieteni, în timpul unei cine, la care fetiţa nu era prezentă (acum înţelegeţi de vor copiii să li se lase uşa de la cameră deschisă...): "Când am avut-o nu eram

deloc pregătită. Voiam să am un copil, dar mai târziu..." Nenija a înţeles imediat că era vorba despre ea. "Aşa deci, mama nu m-a dorit, se gândea ea. Venirea mea pe lume a deranjat-o foarte mult. Iar când se ceartă cu tata, poate e din cauza mea. Dacă eu nu eram , probabil că s-ar fi certat mai puţin..."

Acum înţelegeţi de ce se simţea Nenija nefericită, tristă, îngrijorată pentru că nu simţea că avea un loc doar al ei pe lume.

Ea nu ştia că nu e suficient, pentru a concepe un copil, doar ca părinţii să facă dragoste şi că mai e nevoie şi de altceva decât întâlnirea dintre un spermatozoid şi un ovul pentru a crea o primă celulă, apoi un fetus şi apoi un bebeluş, care va ieşi, nouă luni mai târziu din burta mamei şi va începe frumoasa aventură a unei vieţi care uneori poate dura o sută de ani! (dacă am mers prea repede, puteţi să îi întrebaţi pe părinţii voştri, să vă spună cum este exact acest proces.)

Vă spuneam aşadar că un bebeluş este conceput şi prin intermediul dorinţelor. Şi acest lucru este mai greu de înţeles. Pentru că uneori există dorinţe care se vor completa, se vor acorda iar altele sunt contradictorii, sunt rivale se confruntă unele cu altele.

De exemplu, să luăm o situaţie care pare simplă.

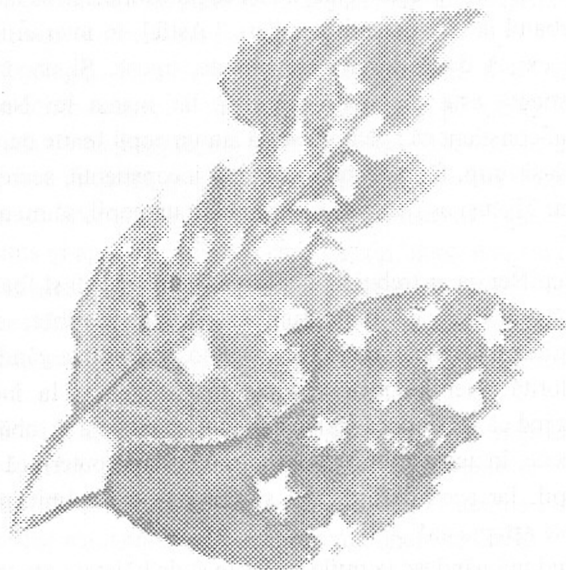
O femeie de douăzeci şi cinci de ani, căsătorită, îi spune soţului ei că nu vrea imediat copii, că aşteaptă să fie mai învârstă, să aibă treizeci de ani. Şi astfel, timp de cinci ani, pentru a nu rămâne însărcinată, decide să ia, ceea ce se numeşte pilula contraceptivă. O pilulă pe care o ia în ficare zi, care o împiedică să aibă copii atunci când face dragoste cu soţul ei, în perioada fertilă. Şi, cu toate acestea, femeia rămâne însărcinată! Nu pentru că a uitat să îşi ia pilula, îşi doreşte în continuare să nu aibă acum un copil. Şi cu toate astea, în pântecele ei apare un ovul, care va deveni un embrion, apoi un fetus, apoi un bebeluş care, va deveni, de exemplu, Nenija, a cărei poveste v-o spun acum.

Toate acestea pot părea de neînţeles. Dar nu, putem să înţelegem,

în spatele unei dorinţe conştiente, afirmată cu tărie "Nu vreau să am un copil", există uneori o altă dorinţă, inconştientă, ascunsă, secretă care este total opusă dorinţei conştiente şi ar putea fi formulată astfel:"Nu mă simt pregătită dar totuşi aş putea încerca să am un copil cu bărbatul acesta pe care îl iubesc." Astfel, în interiorul viitoarei mame există două dorinţe concurente, opuse. Şi uneori, dorinţa inconştientă este cea mai puternică. Iar mama lui Nenija, care spunea, conştient că : "Nu vreau să am un copil foarte curând" avea în acelaşi timp, fără să ştie, o dorinţă inconştientă, secretă, care îi spunea: "Totuşi aş putea să încerc să am un copil, să nu aştept prea mult."

Mica Nenija ar trebui să înţeleagă faptul că a fost foarte dorită, s-a născut din cea mai frumoasă dintre dorinţe: o dorinţă inconştientă. Dacă nu, nu ar fi fost acolo, suferind la gândul că nu a fost dorită! Nenija poate renunţa la tristeţea şi la îndoiala ei, înţelegând că, chiar dacă mama ei a spus că nu voia să aibă copii atât de repede, în acelaşi timp avea o dorinţă foarte puternică de a avea un copil. Iar acea dorinţă, pur şi simplu s-a împlinit mai repede decât se aştepta ea!

Când mă gândesc la miile de fetiţe şi de băieţei care suferă pentru că cred că nu au fost aşteptaţi, doriţi de unul dintre părinţi! Mă gândesc la toţi foştii copii, deveniţi adulţi care păstrează în ei amărăciunea şi tristeţea crezând că mama lor sau tatăl lor nu îi voia, pentru că l-a auzit pe unul dintre părinţi spunând că ei, copii, au sosit ca "musca în lapte"! Mă gândesc că poate le va citi cineva şi lor povestea aceasta şi poate vor înţelege că suferinţa lor poate înceta şi că ar putea regăsi în ei bucuria de a trăi, de a fi pe lume, ar putea simţi viaţa cum renaşte în ei.

Povestea steluţei care voia să devină întreg universul

Uneori intrăm într-o dependenţă pentru a scăpa de un conflict interior din care nu găsim nici o ieşire. Ca şi cum dependenţa ar fi mai puţin dureroasă decât ruptura interioară, chiar dacă suferinţa noastră este mai mare.

Era odată o steluţă foarte talentată, în care se adunaseră toate darurile din univers. Ai fi putut spune că a fost creată de zei. Dar, după cum poate ştiţi, zeii sunt uneori nedrepţi faţă de stele şi adeseori, faţă de oameni. Sunt în stare să ofere toate resursele, toate calităţile din univers unei singure fiinţe, dar fără nici un sfat despre cum ar putea să le folosească. Oferă toată această abundenţă de daruri în mod dezordonat şi chiar haotic. Frumuseţe, inteligenţă, sensibilitate, senzualitate, creativitate erau câteva dintre cadourile cu care o înzestraseră pe steluţa despre care vă vorbeam. Adăugaseră, fără nici o reţinere pasiunea şi entuziasmul, curiozitatea, gustul pentru o mulţime de lucruri şi acea calitate foarte rară, care se numeşte vitalitate.

Trebuie să vă spun că steluţa aceea fusese concepută în momentul în care cuplul părinţilor ei începuse să se destrame. Era ca şi cum, venind pe lume, misiunea ei secretă era o ultimă tentativă de a-i împăca, de a reconcilia cuplul părinţilor ei. Poate ştiţi că, în lumea stelelor există aşa numiţii copii ciment, care au ca misiune, în ciuda voinţei lor, de a-i reuni pe părinţii lor, adică pe cele două stele care în momentul în care îi concepeau, începuseră să se îndepărteze una de alta, cu viteza luminii.

După naşterea steluţei, părinţii acesteia rămăseseră împreună încă câţiva ani. Copilul steluţă simţise foarte devreme faptul că era o misiune imposibilă, aceea de a-ţi menţine împreună pe părinţii ei. Visase chiar să se întâlnească cu unul dintre zei, cel care credea ea că crease universul, pentru a-l întreba:" Ce aş putea să fac eu pentru ca tata să nu o părăsească pe mama? Cum trebuie să fiu pentru ca ei să rămână împreună?"

Suferinţa cea mai mare a început pentru steluţă în momentul în care părinţii ei s-au despărţit.

Trebuie să vă mai spun că avea o mare forţă şi o energie interioară incredibilă,precum şi o mare vitalitate, după cum spuneam. O să vă daţi seama de acest lucru când veţi descoperi ceea ce a făcut

pentru a se distruge, pentru a se sfărma în bucăţi. A început să îşi piardă culorile, intensitatea luminii ei a pălit, se adâncise chiar într-o gaură neagră, de genul care circulă prin univers, care absorb toată energia şi toată materia. Aceste găuri negre sunt echivalentul a ceea ce reprezintă drogurile pe Pământ. Acele droguri care îi fac pe oameni să fie dependenţi, îi alienează, le frâng voinţa, distruge respectul pentru corp, îi împinge spre acte care le sorb energia vitală şi le rănesc iubirea de sine. Acea energie şi acea iubire care le-au fost dăruite cadou în momentul conceperii lor.

Astfel, tânăra steluţă a navigat ani de zile la întâmplare prin zone de depresie şi de violenţe care ar fi prea greu de descris. A reuşit chiar să fie internată într-un spital specializat în tulburări profunde de personalitate.

Trebuie să vă spun că, de câteva luni încoace, încearcă să se regăsească, a trecut chiar şi examenul de bacalaureat.

Astăzi ar vrea să îi ajute pe ceilalţi, este în căutarea unei abordări

Povestea micii berze care nu se descuraja niciodată

Uneori putem avea o mulţime de motive pentru a ne pierde speranţa, dar este important să avem măcar un motiv pentru a nu ne descuraja niciodată

Era odată o tânără barză, care de fapt nu era chiar atât de tânără, însă avea acea tinereţe a spiritului şi a inimii, care îi conferea o strălucire rară, o calitate preţioasă, o însufleţire minunată, ce o transforma într-o prezenţă foarte căutată.

Trebuie să vă mai spun că această barza acumulase deja o experienţă bogată în viaţa ei de femeie, în relaţiile ei amoroase. Avusese o mulţime de întâlniri, diverse relaţii de cuplu, fiecare foarte intensă, mai mult sau mai puţin durabilă, dar toate la fel de importante, deoarece se angaja cu toată fiinţa ei, în fiecare dintre poveştile ei de dragoste.

Probabil vă daţi seama singuri, chiar înainte de a vă spune eu, că fusese adeseori dezamăgită, trădată, respinsă, abandonată sau că se îndepărtase, se detaşase de partenerii ei atunci când nu se mai simţea respectată de către aceştia. Dar continua ca şi cum toate acestea nu ar fi lăsat urme în ea (cel puţin aşa credea ea). Trăia cu o lejeritate, cu o spontaneitate şi o deschidere atât de impresionante, încât cel cu care avea o relaţie era emoţionat, era uimit de acel abandon, acel cadou nepreţuit pe care îl primea (cel puţin la început).

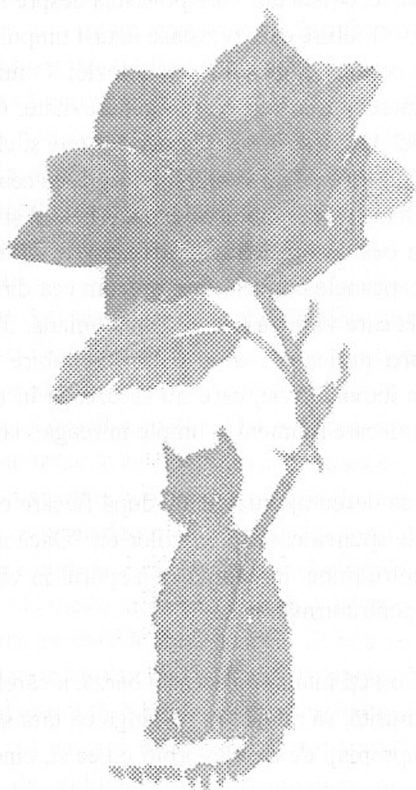
Dar, în ţara berzelor, masculii sunt mai călători (independent de lungile călătorii pe care le întreprind în fiecare an), mai imprevizibili, mai nestatornici (sau mai reticenţi) în angajamentele lor, decât femelele. Sunt capabili să fie deschişi, să se dăruiască în frumuseţea unei întâlniri, să îşi lase imaginarul să se dezvolte, dar sunt forte repede prinşi de realitate. În ţara oamenilor, am spune că sunt " conduşi de rătăcirea dorinţelor lor".

Catherine, barza despre care vă vorbesc, ştia toate aceste lucruri, la nivel raţional. Dar, în inima ei, totul se petrecea ca şi cum ea era convinsă că acea nouă întâlnire, iubirea aceea din prezent, cea pe care o trăia astăzi din plin, nu putea să se termine niciodată, va continua timp de ani de zile. Că acea nouă iubire, de fiecare dată neaşteptată, ce exista ca un miracol în ea, o va însoţi în toate călătoriile ei, se va îmbogăţi în fiecare ţară prin care va trece şi va

deveni astfel una dintre legendele care circulă în ţara berzelor. Printre acele legende, exista una care povestea despre iubirea eternă dintre doi oameni. O iubire care rezistase uzurii timpului, piedicilor şi neînţelegerilor cotidiene, greşelilor şi geloziei. O iubire care fusese trăită în reciprocitate şi respect, în generozitate. O iubire care devenise un model, un ideal în visele tinerelor fete şi chiar şi pentru tinerii bărbaţi. O iubire care nu se sfârşise tragic, ca cea a lui Romeo şi a Julietei, nici trist, precum iubirea dintre Abélard şi Héloïse, nici prematur precum cea dintre Petrarca şi Laura, o iubire care nu se lăsase prinsă în capcanele convenţiilor, precum cea dintre Tristan şi Isolda. O iubire la care visează fiecare fiinţă umană, fără însă să îşi acorde întotdeauna mijloacele de a o trăi. O iubire nemuritoare, unică, ce rămâne întreagă, vie, care nu se uzează în timp, ci dimpotrivă, creşte în fiecare moment şi umple întreaga viaţă a celor doi parteneri.

Catherine nu se descuraja niciodată, după fiecare eşec din viaţa ei sentimentală, le spunea chiar prietenilor ei: "Dacă acest iubit nu a fost cel bun pentru mine, înseamnă că a apărut în viaţa mea pentru a mă pregăti pentru următorul..."

Dacă într-o zi o veţi întâlni pe această barză, a cărei încredere în iubire este neţărmurită, să nu treceţi pe lângă ea fără să o priviţi un timp, fără să vă apropiaţi de ea, să vorbiţi cu ea şi, cine ştie....?

Povestea pisicuței care iubea fără să fie iubită

Îi atribuim iubirii o atotputernicie pe care nu o are, nici pe departe. Iar acest lucru ne determină uneori să vrem să ne impunem sentimentele, pentru a încerca să le găsim la celălalt, imaginându-ne că sunt sentimentele lui

Era odată o pisicuță care îl iubea foarte mult pe un motan. Avea pentru el o iubire unică. Poate părea ceva banal și asemănător cu povestea a milioane de pisici, doar că această iubire avea o particularitate: era o iubire enormă, intensă. Iar acea iubire foarte mare ocupa mult loc în ființa ei, nu doar în inima ei (acolo unde se află de obicei iubirea, în cazul pisicilor), ci și în mintea ei, în tot corpul ei, chiar și în mâini, adică în lăbuțe. Ocupa un spațiu imens, așa cum doar o iubire poate ocupa în corpul unei pisicuțe îndrăgostite.

Atunci când Midinette (așa o chema pe pisicuța noastră) își destăinui iubirea acelui motan (pe care îl chema Ugo) acesta (care voia să fie cinstit cu ea, lucru ce se întâmplă destul de rar în cazul oamenilor!) îi spuse că el nu o iubește. Pentru pisici, expresia aceasta "Nu te iubesc" este îngrozitoare, deoarece este interpretată de către cel care nu este iubit, ca o respingere, ca un refuz, ca o negare a propriei persoane. Când de fapt, a spune cuiva că nu îl iubești, înseamnă pur și simplu: "Eu nu am un sentiment de iubire pentru tine. Spre deosebire de tine, care îmi oferi iubirea ta, eu nu am ce iubire să îți ofer, nu există reciprocitate. Și, cum nu am nici o putere asupra sentimentelor tale, nici asupra sentimentelor mele, sunt în dificultate. Nu pot să îți ofer același lucru pe care mi-l oferi tu. Ugo ar fi putut să adauge (a făcu acest lucru mai târziu, dar nu a fost înțeles): "Sunt emoționat de iubirea ta, simt că este frumoasă și profundă, însă sentimentele mele pentru tine sunt diferite. Te admir foarte mult, simt multă tandrețe și un respect enorm, dar nu pot numi ceea ce simt "iubire". Ceea ce simt este bun pentru mine, însă nu cred că poate răspunde la așteptările tale față de cineva pe care îl iubești!"

Însă pisicuța de care vorbeam nu era doar îndrăgostită, ci voia să fie iubită de Ugo, doar de el și de nimeni altcineva. Sentimentele de tandrețe, de admirație, de respect pe care el le avea pentru ea i se părea lipsite de valoare. Ceea ce își dorea ea era să primească în schimbul iubirii ei o iubire la fel de mare și de intensă! Astfel, la

început, a descalificat, într-un mod foarte reacţional, sentimentele lui Ugo, considerându-le ridicole: "Nu mă interesează ceea ce simţi tu pentru mine, singurul lucru pe care îl vreau este să mă iubeşti!"

Am putea să o înţelegem totuşi. Dacă cineva cere apă şi altcineva îi oferă haine, cel care vrea apă nu se va simţi înţeles, nici ascultat. Suferă pentru că cererea lui nu a fost împlinită de către celălalt, ca şi cum ar fi fost lipsită de valoare pentru acesta.

Cu toate acestea, pentru că era foarte îndrăgostită, nu se putea abţine să nu se gândească la Ugo, să îşi arate interesul pentru el, să caute să îl întâlnească să îi impună prezenţa ei, cu speranţa că sentimentele acelui motan care nu o iubea... se vor putea schimba şi, poate, într-o zi, se vor transforma în iubire. Unii cred că astfel de lucruri de pot întâmpla în cazul oamenilor, însă în lumea pisicilor este un lucru foarte rar.

Midinette îşi purta pică şi redirecţiona toată furia pe care o simţea, înspre Ugo, furie pe care de fapt o simţea pentru ea însăşi! Uneori era furioasă pentru că se simţea neputincioasă să schimbe sentimentele lui Ugo. De fiecare dată când se întâlneau, ea îl provoca, îi reproşa în tăcere faptul că nu avea aceleaşi sentimente ca şi ea, lucru care crea foarte multă tensiune între ei.

De fiecare dată când se vedeau, se întâmpla un lucru paradoxal. Pe de o parte, ea îşi dorea să îl vadă, îi plăcea să îi simtă parfumul, să îl audă vorbind, însă, pe de altă parte, nu suporta faptul că el nu o iubea. Avea o mulţime de resentimente faţă de ea însăşi pentru că iubea un motan care nici măcar nu era capabil să simtă pentru ea o iubire cel puţin egală cu cea pe care o simţea ea! Însă nu reuşea să renunţe să vrea să îl vadă pe Ugo, lucru care o enerva şi mai tare!

Astfel, timp de ani de zile, a trăit foarte multe decepţii, insatisfacţii, furie, trecând mereu de la decizia de a nu-l mai vedea la decizia de a-l uita pentru totdeauna. Cu rezultatul pe care îl ştiţi: nu înceta să se gândească la el, să viseze, să îşi imagineze că, poate, într-o zi el va pute totuşi să ... o iubească!

Exista ceva mai puternic decât propria voinţă, care o împingea

pe Midinette să nu se descurajeze, să spere într-un miracol, într-o schimbare la Ugo. Găsea o mulţime de pretexte pentru a merge la el, ca şi cum inima ei o împingea spre acel motan care nu o iubea. Uneori îi putea primi atenţia, tandreţea, bunătatea, însă în acele momente, era furioasă pe ea însăşi. Atunci se îndepărta, având un sentiment de furie împotriva întregii lumi. De fiecare dată era apoi mai tristă, mai descurajată, trăind sentimente foarte negative faţă de cel care, în ciuda oricărei raţiuni, credea ea, ar fi trebuit să o iubească!

Nu înţelegea faptul că era prizoniera unei duble neînţelegeri.

Prima neînţelegere era aceea că nu voia să accepte faptul că, cel care nu o iubea, nu o respingea nici pe ea, nici iubirea ei (aşa cum credea ea), doar că nu putea să îi răspundă la fel, pentru că nu simţea acelaşi lucru ca şi ea. Trebuie să ştiţi că, în ţara pisicilor, iubirea nu se comandă. Nu poţi să îţi dictezi să iubeşti, dacă nu iubeşti şi de asemenea, nu poţi să îţi comanzi să nu mai iubeşti, atunci când iubeşti.

Cea de a doua neînţelegere provenea din faptul că nu acorda destulă încredere iubirii ei, că nu s sprijinea de ea, ca de o forţă, o energie care ar fi putut să o susţină şi să îi însufleţească viaţa.

Încă nu ştia faptul că, o iubire poate exista prin ea însăşi, o iubire adevărată nu are nevoie de o iubire în oglindă, are o forţă proprie, are o viaţă proprie, care nu are nevoie neapărat să se hrănească cu sentimentele celuilalt.

Midinette simţea clar (în cele câteva momente de calm pe care le putea trăi) că iubirea aceea pentru Ugo, o inspirase, o înfrumuseţase, o ajutase să crească în interior, îi oferise ocazia să stabilească legături importante cu trecutul ei. Însă, în alte momente, nu se putea împiedica să nu lupte împotriva acelei iubiri, încerca să o omoare, să o respingă ca pe ceva nociv pentru ea.

Alteori, se descuraja, crezând că a pierdut prea mult timp, iubind fără să aibă nimic în schimb, aşa cum spunea ea, că a trecut pe lângă

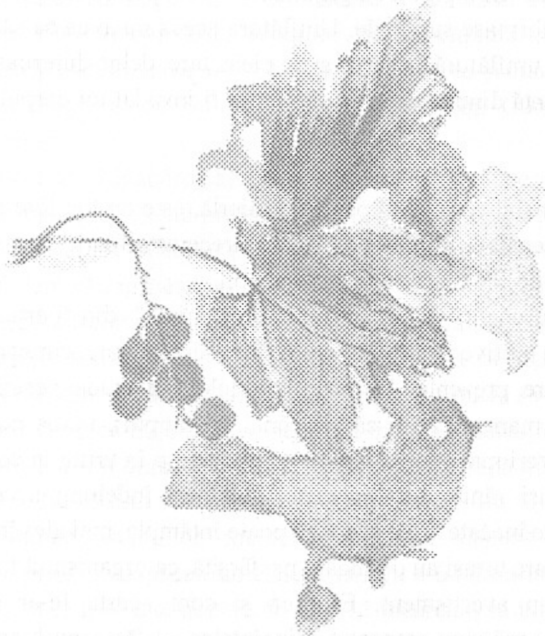
viața ei, că ar fi meritat mai mult, că ar fi trebuit sau nu ar fi trebuit să facă ceva...

În ultimii ani credea că își pierduse chiar și reperele interioare. Își imagina că nu va mai simți bucurie, plăcere iubind pe cineva, avea sentimentul dureros că rătăcea fără scop, că viața ei nu avea nici un sens.

Încă nu știa faptul că iubirea aceea mare pe care o simțea pentru Ugo era ca o ancoră, o bază în viața ei. Nu știa că ceea ce era mai important, nu era obiectul iubirii ei, adică Ugo, cel pe care îl iubea, motanul care ocupa cea mai mare parte din gândurile ei, ci acel sentiment puternic pe care îl trăia, iubirea ei, care o înfrumuseța și o umplea de energie. Iar acel sentiment unic trebuia să fie protejat, hrănit și amplificat, în loc să fie diminuat.

Avea un drum dificil de parcurs, acela de a accepta să iubească, fără să fie iubită. De a descoperi tot ceea ce era bun în ea, de a accepta să își iubească propriile ei sentimente, de a avea grijă de ele și de a le lăsa să trăiască, respectându-le în fiecare moment al vieții ei.

Atunci când o iubire nu este primită de către celălalt, în reciprocitate, când nu este primită, cu un sentiment asemănător, nu există o altă soluție decât să ai grijă de acea iubire. Iar acest demers înseamnă a-ți respecta propriile sentimente.

Povestea micii umflături care nu mai voia să rămână tăcută

Bolile noastre poartă un sens, chiar dacă ne este greu să îl recunoaştem şi să îl înţelegem, atunci când ne invadează corpul. Încercând să găsim, dincolo de cauză, sensul pe care încearcă să ni-l transmită maladiile noastre, putem elibera o mare parte din energie pentru a înfrunta mai bine consecinţele şi distrugerile somatizărilor noastre.

Era odată o mierlă care a descoperit într-o zi, sub aripioara ei, foarte aproape de sânul stâng, o umflătură care nu era acolo cu câteva zile înainte. Şi-a pipăit cu grijă zona aceea, pentru a simţi nodul acela ce se formase sub piele. Umflătura aceea nu avea ce să caute acolo. Era o umflătură de carne şi de piele, tare, deloc dureroasă, dar foarte prezentă dintr-o dată, ca şi cum ar fi invadat tot corpul micii mierle.

Ştiţi probabil că pieptul pentru o mierlă, este un loc foarte delicat, foarte sensibil, plin de emoţii, deoarece este foarte aproape de inimă. Este un loc foarte fragil şi sensibil.

Se spune uneori că "ai o greutate pe inimă", din foarte multe motive. Din motive cunoscute sau necunoscute, uitate, dar care sunt în continuare prezente. În cazul mierlelor, în ciuda veseliei lor aproape permanente (ştiţi că ele cântă tot timpul), inima poate să păstreze dureri mai vechi, depuse cu mult timp în urmă în colţurile tăcerii, iubiri rănite sau agresate, supuneri îndelung acceptate, resentimente înecate... Pe scurt, se poate întâmpla, mai ales în cazul mierlelor, care totuşi au o răbdare nesfârşită, ca organismul lor să le transmită un avertisment. Este ca şi cum acesta le-ar spune: "Atenţie, nu mă simt respectat. Bineînţeles, ai făcut mult sport, ai avut grijă de înfăţişarea ta exterioară, m-ai antrenat într-o mulţime de aventuri, în ţara în care te-ai născut. Te-am urmat mereu, fără reţinere, atunci când ai vrut să îl însoţeşti pe soţul tău în străinătate, în Africa. Apoi, mai târziu, în Asia, am acceptat multe sacrificii, chiar dacă nu mă simţeam mereu ascultat şi înţeles!" corpul ei ar mai fi putut să adauge: "Mi-au plăcut mult şederile la soare, am purtat trei copii, am suportat o muncă cât pentru trei oameni: cea de învăţătoare, de mamă şi de femeie. Am dăruit mult, am acceptat şi mai mult, iar astăzi vreau să îţi transmit un mesaj: ai grijă de tine, ascultă-mă..."

Cred că, în acea zi, mierla a înţeles mesajul transmis de corpul

ei. Mi-am imaginat chiar că a reuşit să găsească un simbol. Lucru pe care, de altfel nu a întârziat să îl facă. Avea printre lucrurile din casă, o bilă mică de lemn, pe care o primise de la bunica ei. Acea bilă o fascinase mult în copilărie, deoarece părea umplută cu lemn şi totuşi, dacă o scuturai, se auzea un zgomot uşor, ca şi cum în interiorul ei se afla un obiect minuscul care se agita liber. Cum era posibil aşa ceva?

S-a hotărât să îi acorde acelei bile de lemn multă atenţie, iubire, pentru a înţelege mesajul profund pe care i-l trimitea corpul ei, prin ceea ce medicii numeau, în ţara mierlelor, un cancer. Deoarece, nu este suficient să îngrijeşti simptomele unei boli sau chiar să le faci să dispară, ci trebuie să încerci să înţelegi mesajul transmis, pentru a recunoaşte sensul acelei boli. Pentru a încerca să înţelegi la ce anume vrea să ne facă atenţi acea boală, pentru a putea să exprimăm în cuvinte ceva ce nu s-a spus, pentru a încheia o situaţie neterminată, pentru a ieşi dintr-un conflict sau a repara o rană mai veche.

Astăzi, fie că este vorba despre ţara mierlelor, fie că este vorba despre lumea oamenilor, medicina modernă dispune de multe mijloace pentru a suprima un cancer, pentru a înlătura un chist sau un edem, însă mai este nevoie, în plus să încercăm să înţelegem ce anume ne transmite acea boală. Ce voia să ne spună despre noi înşine? Ceva ce, de altfel, ştim de mult, dar nu vrem să înţelegem. Amintirea unui eveniment, a unui sentiment, un simţământ pe care îl purtăm

demult în noi, fără să îndrăznim să îl numim sau să ne confruntăm cu el. pentru că, cel mai greu nu este să le spunem celorlalţi ce simţim sau ce ne preocupă, ci să îndrăznim să ne spunem acest lucru nouă înşine!

Povestea mămicii gărgăriţă care ştia să inventeze săruturi care vindecau

Tandreţea este limbajul cel mai direct pentru a ne atinge inima şi a ne ajuta să regăsim acea parte din noi înşine care ştie, dincolo e cuvinte şi de gesturi, să e apropie cât mai mult de ceea ce este mai bun în noi, de cele mai profunde aşteptări ale noastre.

Era odată o mămică gărgăriță care era foarte disperată de când fetița ei, în vârstă de trei ani, mergea la grădiniță. Fetița, încă din prima dimineață, începuse să țipe, să plângă, să se trântească pe jos, refuzând să se ridice, să iasă din casă. Când ajungeau în fața grădiniței, se agăța de mama ei, urlând disperată: "Mami, mami, nu pleca, nu mă părăsi!"

Acest lucru dura de mai multe zile, iar mama fetiței întrebase, se interesase cum ar putea să o facă pe fetiță să continue să meargă la grădiniță, fără să mai fie atât de disperată.

Astfel, într-o dimineață, în timp ce se machia în fața oglinzii și își dădea cu un ruj foarte aprins, a chemat-o pe fetiță și a sărutat-o exact în mijlocul pieptului. Mica gărgărița a privit îndelung urma de ruj de buze a mamei ei, care semăna cu o inimă frumoasă, roșie, alături de micile buline negre, rotunde, pe care le avea pe corpul ei de gărgăriță. Și, începând din acea zi, fetița a mers la grădiniță fără să mai plângă, cu ochii plini de bucurie. Totuși, din când în când, își punea mâna pe piept, pentru a verifica dacă urma sărutului mamei ei era încă acolo.

Începând din acea zi, mama ei își făcuse obiceiul de a o săruta în fiecare dimineață, pe fetița ei, în același loc, cu un sărut mare și roșu, în formă de inimă. Dar locul pe care aceasta îl prefera, iar acesta devenise un obicei mai apoi, era cotul ei stâng, de la prima lăbuță. Își întindea brațul, adică lăbuța și râdea în hohote atunci când mama ei o săruta cu acel sărut faimos, exact în pliul pe care îl făcea cotul ei.

Prima oară când a plecat în vacanța de iarnă, mama ei a lăsat un sărut pe trusa ei de toaletă. Și, la fel, în dimineața zilei în care fetița trebuia să treacă primul ei examen, după terminarea gimnaziului, mica gărgăriță a primit un sărut, pe un cartonaș pe care l-a strecurat între cartea ei de identitate și fotografia celei mai bune prietene a ei.

Purtând acel sărut, știa că mama ei se gândea la ea, avea încredere în ea, iar legătura dintre ele era mereu prezentă astfel. În cazul gărgărițelor, legătura dintre o mamă și o fiică este foarte

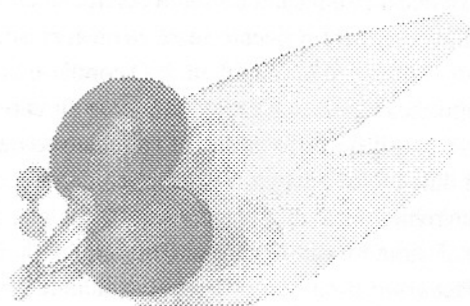
importantă. Fiecare dintre ele, mama sau fiica, verifică mereu acest lucru. Uneori chiar trag de acea legătură pentru a-i testa forța, cu riscul să o rupă! Din exterior poate părea că se ceartă, dar nu, se pun la încercare pentru a confirma faptul că acea legătură este foarte rezistentă!

În ziua în care mica gărgăriță a trecut examenul de bacalaureat, şi-a întins încheietura şi i-a spus mamei sale: "Poţi să aşterni aici sărutul tău care mă vindecă de toate fricile?"

Mama ei, atentă şi iubitoare, şi-a scos rujul de buze, un ruj pe care nu îl mai folosea demult, pe care îl păstra doar pentru aceste ocazii speciale: faimosul ei ruj căruia îi spuneau "rujul săruturilor". A desenat cu grijă buzele ei, pe încheietura fiicei ei şi a sărutat-o uşor, pe gât, cu un sărut care, din acea zi, a devenit sărutul care o vindeca de toate fricile!

Mult mai târziu, când mica gărgăriță era însărcinată, chiar înainte de a naşte, i-a cerut mamei ei două lucruri: "Mamă, aş vrea mult să îmi dai un ultim sărut, care să îmi alunge temerile pentru naştere, iar apoi să îmi dai rujul rău de buze. Cred că voi avea nevoie de el, în anii ce vor urma..."

Astfel, în acea familie de gărgărițe, generații întregi de mame vor putea ă îşi transmită, de la o femeie la alta, simbolul sărutului care vindecă. Un sărut care va aminti mereu de importanța legăturii, a transmiterii iubirii materne, permanența unui sentiment indestructibil care leagă o mamă iubitoare de copilul ei.

Povestea unei sticle de vin

Să îndrăznim să exprimăm cu ajutorul simbolurilor ceea ce este imposibil să exprimăm prin cuvinte. Să îndrăznim să arătăm prin obiecte pline de sens, ceea ce celălalt nu poate vedea. Să îndrăznim să exprimăm astfel ceea ce nu poate fi rostit.

Este o poveste care i s-a întâmplat unui băieţel, într-un moment al vieţii lui, în care suferea foarte mult, atât în corpul cât şi în inima lui. O suferinţă care, chiar şi după ce devenise adult, rămăsese în el, deoarece se gândea mereu la anumite episoade dureroase din copilăria lui, la o perioadă care durase mai mulţi ani.

Se numea François şi vă voi povesti ceea ce trăise în copilăria lui.

Avusese o copilărie foarte grea, dureroasă care părea că nu se mai termină. Acel gen de copilărie care parte nesfârşită: când vrei să creşti cât mai repede şi zilele ţi se par prea lungi. Când simţi nevoia să te măsori în fiecare zi, făcând un semn discret cu creionul, pe uşa camerei şi când descoperi în fiecare seară că nu ai crescut nici măcar cu jumătate de centimetru în timpul zilei! O copilărie în care te simţi prea mic, neputincios pentru a face faţă lucrurilor care ţi se întâmplă, în care te umpli de furie şi de ură, imediat ce deschizi ochii, deoarece ştii dinainte că ziua va fi grea, plină de violenţă.

Foarte devreme, încă din primii ani de şcoală, François îşi amintea de suferinţa lui din fiecare zi (în afară de duminica), când tatăl lui îi făcea semn cu mâna dreaptă, arătându-i patru degete. Acest gest însemna că trebuie să meargă să ia patru sticle de vin, de la magazinul din colţ. Un vin greu, roşu, nu prea scump, din care tatăl lui bea patru litri în fiecare zi. Era porţia lui din fiecare zi. Dar, ceea ce era cel mai greu pentru François, era faptul că trebuia să facă acest lucru fără ştirea mamei lui, pe ascuns, deoarece ea se enerva rău de fiecare dată când descoperea că soţul ei băuse. De unde ştia că a băut? După miros, mai întâi, vinul greu de digerat, miroase foarte tare, mai ales pentru cei apropiaţi sau atunci când îl vedea pe soţul ei clătinându-se între hol şi bucătărie, când i se împleticeau cuvintele în gură, când se enerva din nimic, când urla la pisica ce voia să se joace cu el, când se ridica brusc de la masă, refuzând să mănânce, urlând că "nu avea nevoie de toate mizeriile alea care îi făceau rău la stomac!" Şi, mai ales atunci când, fiul lui, sosind de la şcoală, nu ştia niciodată dacă, în faţa tatălui său va primi un sărut sau o palmă.

Poate nu ştiţi, însă persoanele care sunt sub influenţa alcoolului, care au băut prea mult, care sunt bete, cum se spune, au reacţii imprevizibile.

Nu se ştie niciodată ce sunt în stare să facă. Vă pot lua în braţe, într-un exces de afecţiune, sau vă pot respinge, vă pot agresa, pot să urle, să vă reproşeze orice, într-un mod total disproporţionat faţă de situaţia reală sau vă pot strânge tare în braţe, plângând: "Ştiu că îţi este ruşine cu mine, ştiu că ai vrea să mor!"

Ceea ce era cel mai dureros pentru François era faptul că simţea că îşi iubeşte tatăl şi nu reuşea să îi ofere toată dragostea pe care o avea pentru el. Era ca şi cum, între el şi tatăl lui exista un zid mare, alcătuit dintr-o imensă sticlă de vin. Vă imaginaţi cred că acea sticlă constituia un obstacol prea greu, iar braţele lui erau prea mici, pentru ca el să îl poată strânge la piept pe tatăl lui. Avea senzaţia că nu va putea rosti niciodată acele cuvinte, pe care le spunea seara, înainte de culcare, doar pentru el:"Tată, te iubesc". Avea impresia că, dacă ar îndrăzni să îi spună aceste cuvinte, din ochii, din urechile şi din gura tatălui lui ar ieşi un torent de vin, care l-ar îneca. Chiar credea că s-ar putea întâmpla aşa ceva. Vorbea despre asta cu prietenul lui cel mai bun, Marcel, venind de la şcoală. Acesta încerca să îl liniştească: "dar nu se poate aşa ceva, tot vinul pe care îl bea tatăl tău, îl dă afară a doua zi dimineaţă, la toaletă!" François nu îl credea pe prietenul lui. Ştia că, o mare parte din cei patru litri de vin pe care îi bea tatăl lui, rămânea în corpul acestuia şi îi îneca spiritul şi mintea.

Puteţi să înţelegeţi astfel, suferinţa pe care o trăia François, de fiecare dată când tatăl lui ridica patru degete. Se simţea foarte vinovat pentru că mergea să aducă acasă acea otravă care distrugea nu doar viaţa tatălui său, ci pe cea a întregii familii. Era un copil care, în loc să se simtă ocrotit şi liniştit, se simţea neliniştit, îngrijorat, de fiecare dată când intra în casă. Un copil disperat, care se simţea neputincios când voia să îţi exprime sentimentele reale faţă de tatăl lui.

Într-o zi, a avut o idee genială. A urcat în camera lui, a închis uşa cu cheia pentru a nu fi deranjat şi a scris pe o foaie de hârtie: "tată, sunt fiul tău şi te iubesc!" Apoi, a golit în chiuvetă una dintre cele patru sticle de vin, pe care le aducea în fiecare zi de la magazinul din colţ. A împăturit foaia de hârtie pe care scrisese masajul pentru tatăl lui, a lipit-o la un capăt cu scotch, pentru a face un soi de tub de hârtie, apoi a strecurat-o în sticla goală şi a pus la loc dopul, cu grijă, exact cum era înainte. Avusese grijă să nu rupă dopul atunci când deschisese sticla.

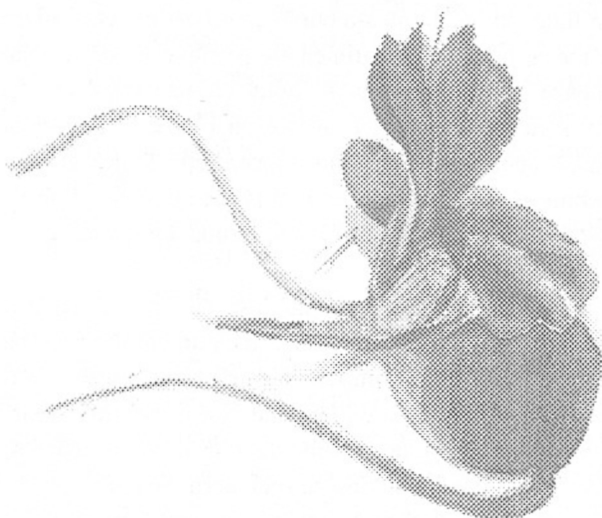
Sper că m-aţi urmărit cu atenţie, pentru că povestea continuă. Cu o săptămână înainte, François făcuse o etichetă, care semăna mult cu etichetele de pe sticlele de vin băute de tatăl lui, dar pe care o schimbase puţin. Scrisese, foarte atent, imitând literele de pe eticheta iniţială: "Alcoolismul tatălui meu".

În acea dimineaţă, a lăsat, ca de obicei, cele patru sticle pentru tatăl lui, care era în grădină, în spatele garajului, iar apoi a plecat spre şcoală.

Seara, când s-a întors acasă, era foarte tensionat, foarte îngrijorat, mai îngrijorat decât de obicei. A trecut încet pe culoar, a urcat în camera lui şi a început să îşi facă temele.

Poate voi nu credeţi în miracole, însă ceea ce s-a întâmplat apoi, pare a fi un adevărat miracol. Tatăl lui nu i-a vorbit niciodată despre ceea ce a găsit în sticlă, dar, începând din acea zi, nu a mai făcut acel gest cu mâna, ridicând patru degete. Nu i-a mai cerut niciodată fiului său să meargă la magazinul din colţ.

Şi oricât de incredibil ar putea părea, tatăl lui François nu a mai băut de atunci. Şi, mulţi ani mai târziu, chiar înainte de moartea tatălui său, François a găsit în portofelul acestuia o bucată de hârtie, mototolită, care fusese împăturită şi desfăcută de mii şi mii de ori, pe care, chiar dacă cerneala se ştersese în mare parte, se mai putea încă citi: "Tată, eu sunt fiul tău şi te iubesc!

Povestea micii nevăstuici care suferise o violenţă pe care o credea de nedescris în cuvinte

Putem să nu păstrăm în tăcere violenţele pe care le-am primit în copilărie. Putem să încercăm să exprimăm în cuvinte tăcerile impuse. Incestul ar trebui să fie recunoscut ca o crimă îngrozitoare. Poate într-o zi aşa va fi!

Trebuie să vă spun mai întâi că o violenţă nespusă este adeseori o violenţă dublă, pe care am primit-o prima dată în corp, care apoi se amplifică în minte, deoarece nu putem vorbi despre ea nimănui.

Violenţa pe care mica nevăstuică, pe care o chema Dana, o suferise, se numeşte, în lumea oamenilor, incest. Un incest înseamnă, pentru un copil, faptul că cineva din familia lui, tata, bunicul, un frate, un unchi, nu s-a purtat ca un părinte care îşi manifestă afecţiunea, tandreţea, sentimentele pozitive, ci ca un bărbat care acţionează ca şi cum a uitat faptul că acel copil era fiica, nepoata sau sora lui. Este vorba despre un bărbat care impune o relaţie sexuală anormală, încălcând o interdicţie foarte gravă: un adult nu trebuie să facă dragoste cu o fetiţă, un părinte nu trebuie să facă dragoste cu un copil din familia lui, o rudă apropiată.

Pentru Dana, acest lucru se întâmplase cu unchiul ei, fratele preferat al mamei ei, atunci când ea era încă un copil, când trecea din gimnaziu la liceu. Era în timpul vacanţei, când fusese lăsată de părinţi la unchiul şi la mătuşa ei. Unchiul ei a intrat într-o seară în camera ei, iar apoi a abuzat de ea, timp de o lună. Dana, ruşinată, nu putuse să vorbească cu nimeni despre acel lucru. Se simţea murdară şi vinovată, ca şi cum ar fi fost vina ei. De atunci nu a mai vrut niciodată să plece în vacanţă la unchiul ei.

În lumea nevăstuicilor, există o lege împotriva incestului, o lege inflexibilă, care nu se poate schimba, care trebuie să fie respectată de către toţi taţii, bunicii, fraţii sau unchii. O lege care interzice tatălui de a avea o relaţie sexuală cu fiica lui, bunicului cu nepoata lui, unchiului cu nepoata lui, fratelui cu sora lui. Faptul de a nu respecta această lege este grav şi este pedepsit cu o condamnare, cu închisoarea. Imediat ce fetiţa poate vorbi sau mai târziu, când se descoperă că acel bărbat a făcut acel lucru pe ascuns şi impunând tăcerea. El mai adesea atunci când mama nu este acasă, când bunica era plecată, când mătuşa sau părinţii erau departe. Atunci când, profitând de forţa pe care o au asupra unei mici nevăstuici, de influ-

enţa pe care o pot avea supra acesteia, îi impun o relaţie sexuală. Este ceva cu totul diferit de a face dragoste. În lumea nevăstuicilor, a impune o relaţie sexuală, se numeşte viol. Şi în acest caz nu există deloc dragoste.

În general, adulţii care violează copii lipsiţi de apărare o fac în absenţa altor adulţi. Cel mai adesea, nu ezită să ameninţe copilul, să îl facă să sufere şi mai tare, dacă va vorbi şi, pentru a-l speria şi mai tare, îi spun că o pot omorî sau pot să îi facă şi mai mult rău mamei lui. Astfel încât fetiţa aceea, speriată, va păstra tăcerea şi va rămâne astfel cu o rană înscrisă în ea timp de ani de zile. O rană care nu se vede, dar care sângerează în interiorul ei, care plânge, care urlă, care o face să sufere.

O mică nevăstuică ce a trăit un incest este adeseori disperată. Este ceva mai mult decât tristeţea, este un sentiment imens de disperare, amestecat cu îndoieli şi întrebări fără răspuns. "De ce mi s-a întâmplat mie acest lucru? Dar ce am făcut oare, din moment ce tata a uitat că sunt fiica lui, bunicul a uitat că sunt nepoţica lui, fiica propriei sale fiice (sau fiica propriului său fiu)? De ce m-a obligat unchiul meu să îl ating? Oare aşa face şi cu propriii lui copii? De ce fratele meu, care mă iubea, m-a făcut atât de mult să sufăr?

Toate aceste întrebări şi multe altele se învârteau în mintea micii nevăstuici, al cărei corp a fost pietrificat de către un adult foarte apropiat, care şi-a pierdut controlul, care a vrut să uite locul pe care îl ocupa el.

Bineînţeles, acele mici nevăstuici vor creşte, vor deveni adolescente şi mai târziu femei. Unele se vor căsători, vor avea la rândul lor copii şi, dacă vor avea fiice, vor fi îngrijorate că li se va putea întâmpla şi lor acelaşi lucru. Uneori pot avea o oarecre neîncredere faţă de soţul lor, tatăl copilului lor, mai ales dacă acel copil este o fetiţă. Atunci o vor suraproteja, nu o vor lăsa să se întâlnească cu băieţi, îi vor controla mereu viaţa personală...Poate, într-o zi, micile nevăstuici care au trăit o astfel de experienţă violentă, vor fi învăţate

să nu mai păstreze tcere faţă e ceea ce li s-a întâmplat. Poate că vor fi învăţate să exprime în cuvinte ceea ce li s-a întâmplt, să nu mai păstreze ceea ce au trăit, în adâncul corpului lor. Poate, vor învăţa să exprime cu ajutorul unui desen, a unui modelaj sau a unui obiect pe care îl vor găsi în natură, poate vor avea forţa şi curajul, cu ajutorul acelui obiect, să restituie simbolic violenţa celui care le-a produs-o.

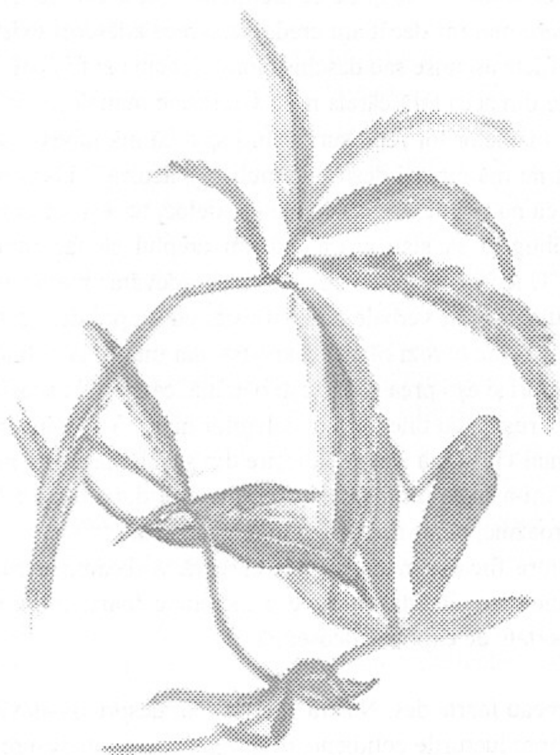
De câţiva ani încoace, în şcoli se încearcă predarea acestor lucruri. Până acum foarte puţini copii şi chiar şi mai puţini părinţi, cunoşteau această posibilitate foarte eliberatoare, care constă în a nu păstra în tine un cuvânt care te răneşte, un gest care îţi face rău, un comportament care te umileşte sau care pare injust, ci să îndrăzneşti să îl restitui cu ajutorul unui obiect simbolic, celui care te-a rănit.

Restituind, dând înapoi ceva, poate fi un act eliberator, de reconciliere, pentru o mică nevăstuică rănită.

Atăzi, această practică a actelor simbolice s-a răspândit mult în rândul nevăstuicilor, deoarece este eliberatoare şi poate să reconcilieze un copil cu trecutul lui, să îl încurajeze să-şi regăsească iubirea şi respectul de sine. Însă nu face part încă din obiceurile relaţionaleale oamenilor care trăiesc în ţara noastră. Altădată era cunoscută şi practicată de eschimoşi, de indieni, de africani, de aborigenii din Australia, care erau consideraţi mai degrabă sălbatici sau primitivi. Toate aceste populaţii ştiau că este posibil să exprimi o durere, să restitui o violenţă, să înfrunţi o teamă sau să ai grijă d o dorinţă sau de un entiment, cu ajutorul obiectelor cărora le atribuim un sens şi o destinaţie simbolică.

Poate, într-o zi, în şcolile oamenilor, aşa cum se face deja în ţara nevăstuicilor, copiii vor învăţa să recunoască mai bine ceea ce este rănit în ei şi vor îndrăzni să restituie violenţa primită. Pentru a nu o păstra în ei şi pentru a nu întreţine răni care sângerează în corpul lor şi suferinţe nespuse.

Poate aşa va fi într-o zi...

Povestea micii povestitoare de vise

În fiecare iubire oferită sau primită există o parte de eternitate, pe care noi trebuie să o protejăm, să o respectăm şi să o onorăm pe tot parcursul vieţii noastre.

Era odată, într-o ţară căreia nu îi voi spune numele, o fetiţă sau mai degrabă o fată tânără, care se numea Delphine şi care adora pe mama ei. O să mă întrebaţi de ce menţionez acest detaliu. De fapt, este un lucru mai rar decât am crede, deoarece adeseori există tensiuni, conflicte ascunse sau deschise între o mamă şi fiica ei. Foarte des, fiicele din acea ţară căreia nu îi voi spune numele, formulează la adresa mamelor lor reproşuri (" Îmi spui că mă iubeşti, dar văd că de fapt nu mă iubeşti destul de mult..."), acuzaţii, plângeri ("Se vede clar că nu te interesează ce fac eu, deloc, tu ieşi tot timpul iar eu sunt obligată să stau acasă, nu am dreptul să fac nimic..."), îndoieli ("Uneori mă întreb dacă eşti cu adevărat mama mea!"), răutăţi sau agresiuni verbale nejustificate, cu scopul de a o răni pe mama lor ("Poate tu rezi că eşti frumoasă, dar uită-te în oglindă, eşti plină de riduri şi eşti prea grasă, eşti bătrână, când vii la şcoală după mine, mi-e ruşine cu tine, în faţa colegilor mei..."), respingeri ("Nu vreau să mai vii să mă aştepţi la ieşire din şcoală, prietena mea cea mai bună mi-a spus, ultima oară când ai venir după mine : "Mama ta arată groaznic, nu ai învăţat-o nimic până acum ?")

Însă, între fiica şi mama despre care vă vorbeam, lucrurile nu stăteau deloc aşa. Exista între ele o încredere foarte mare şi, mai ales, o libertate de expresie deosebită.

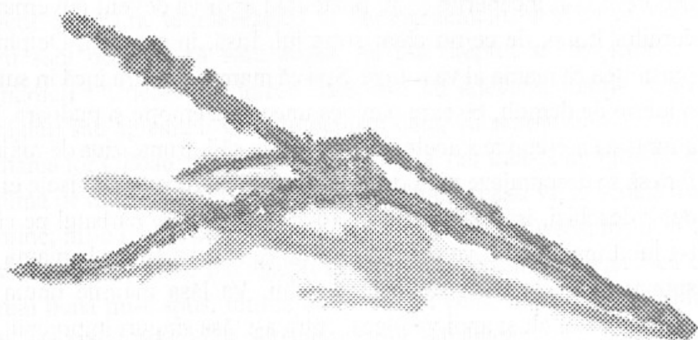
Îşi vorbeau foarte des. Nu era voarba doar despre o pălăvrăgeală banală edspre lucrurile cotidiene, despre mâncare sau despre haine. Exista între ele o cominicare adevărată, în care se descopereau, se întrebau, împărtăşeau lucruri foarte personale:" mamă, poţi să îmi mai povesteşti, atunci când aveai şase ani, când îţi era frică noaptea, în pat, de umbra unui stâlp care semăna cu un om ce venea la tine, să te privească dormind?", "Ai putut să îi spui mamei tale că iubeai doi băieţi în acelai timp şi nu voiai să alegi între ei şi ai fi vrut să fie amândoi iubiţii tăi?", "Ce ai simţit atunci când ai avut prima oară ciclu? Ceilalţi îşi dădeau seama de asta? Şi cum ai reuşit să vorbeşti cu tatăl tău despre asta?"

Însă fetiţa avea în acelaşi timp o dorinţă mare, ar fi vrut ca mama ei să fie mereu fericită, să nu mai aibă probleme cu banii, să aibă mai mult timp liber, să poate face ceea ce îşi dorea, să trăiască fără grija zilei de mâine...

Astfel, seara, înainte de a adormi, scria poezii şi avea ceea ce se numesc, vise cu ochii deschişi, în care îşi imagina că mama ei câştiga la loterie, întâlnea un actor de cinema sau chiar un maharajah sau un prinţ care o va duce în palatul lui şi îi va spune să decoreze toat încăperile ... şi, poate mai apoi va deveni guvernanta copiilor lui şi, de ce nu chiar soţia lui. Însă, în sinea ei, Delphine presimţea că mama ei va refuza. Ştia că mama ei păstra încă în suflet o iubire de demult, pe care o evoca uneori cu emoţie şi pudoare. Iar amintirea mereu vie a acelei iubiri, o ajuta să înfrunte ziua de mâine, fără să se descurajeze niciodată. Iar Delphine, fiica ei, în visele ei cu ochii deschişi, îşi imagina că într-o zi îl va găsi pe bărbatul pe care l-a iubit mama ei. Îi va cere să vină cu ea şi îl va aduce la mama ei, spunându-le fiecăruia să închidă ochii. Va lăsa mâinile unuia în mâinile celuilalt şi apoi va pleca, entru a-i lăsa singuri împreună. Îşi imagina toate acestea. Şi că va fi o zi frumoasă atunci, o adevărată sărbătoare.

Aşteptând, tânăra fată, îi dăruia mamei ei, prin poeziile şi prin visele ei, o mulţime de cadouri imaginare, aşteptând să îl găsească pe bărbatul iubit de aceasta...

Dacă o veţi întâlni, spuneţi-i că şi eu am avut o primă iubire şi nu mai ştiu unde se află acum, în lumea asta mare, însă are un loc în inima mea, iar uneori, seara mi se întâmplă să mă gândesc la ea, cu multă emoţie.

Povestea unei şopârle care o bătea pe fetiţa ce exista în continuare în interiorul ei

Atunci când o problematică relaţională vitală nu a fost rezolvată în generaţia în care a fost trăită, va încerca să se exprime şi să se soluţioneze în generaţia următoare. Şi acest lucru va continua de câte ori va fi nevoie, uneori timp de mai multe generaţii, pentru a ajunge în sfârşit la o eliberare.

Era odată o şopârlă adultă care, devenită mamă, o bătea în fiecare dimineaţă pe fosta fetiţă care exista în interiorul ei. O să mă întrebaţi cum este posibil aşa ceva.

Nu numai că este posibil, dar este şi foarte simplu de făcut. În fiecare dimineaţă, acea şopârlă, o lovea, îi aplica cu lăbuţele din faţă, o palmă peste funduleţ, fetiţei ei de trei ani.

O să îmi spuneţi: "Te-ai înşelat, o lovea pe fetiţa ei şi nu pe fetiţa care exista încă în interiorul ei!"

Nu, îmi menţin afirmaţia, este vorba despre fetiţa care există în continuare în interiorul ei, căreia îi aplică o palmă serioasă, chiar dacă fetiţa ei, de trei ani, este cea care o primeşte!

Pentru a înţelege mai bine despre ce este vorba, trebuie să mergem în trecutul acelei foste fetiţe şopârlă! În viaţa ei se întâmplase ceva îngrozitor, un lucru despre care nu a mai vorbit cu nimeni. Un lucru pe care nu putea să şi-l ierte. Şi, de când deveise mamă, fetiţa ei de trei ani, reactiva, fără ca ea să fie conştientă de acest lucru, în fiecare zi, rana ei, legată de acel eveniment.

Probabil, într-un mod foarte logic, o să îmi spuneţi: "E suficient să o întrebi ce s-a întâmplat pentru a nu mai face acel lucru"!

Dar nu este atât de simplu. În ţara şopârlelor, relaţiile mamă-fiică nu sunt niciodată simple. Ea nu vrea să vorbească despre ceea ce s-a întâmplat, credea că totul este din cauza ei, că acest lucru nu s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost mai atentă. Se simte foarte vinovată. A crezut mereu că ar fi meritat o pedeapsă pentru ceea ce se întâmplase, iar cum acea pedeapsă nu mai apărea, şi-o aplica singură, în fiecare zi. Cum îi era frică să nu i se întâmple acelaşi lucru fiicei ei, părea că o protejează pe fiica ei, bătând-o, ca şi cum i-ar fi interzis să trăiască ceea ce trăise ea. Ştiu, vi se pare lipsit de logică, paradoxal poate, o nebunie. Însă, în cazul părinţilor şopârle, motivele pot fi legate de trecutul lor îndepărtat!

Nu vă puteţi da seama de suferinţa ei, doar la ideea că ar fi putut să i se întâmple ceva fiicei ei! Ca mamă, simţea că nu ar putea

suporta aşa ceva. De aceea o loveşte şi o bate pe fiica ei, pentru a nu o lăsa să i se întâmple acelaşi lucru ca şi ei.

Situaţia pare inexplicabilă, cu atât mai mult cu cât, mama acelei şopârle, adică bunica micii şopârle despre care vorbeam, care era bătută n fiecare dimineaţă, nu vorbise nici ea niciodată despre ceea ce i se întâmplase când avea trei ani. Vedeţi că este vorba despre un fel e repetiţie. Este ca un lanţ care leagă femeile din toate generaţiile, în acea familie. Şi, pentru că fiecare dintre ele păstrează tăcerea, fiecare se simte responsabilă de ceea ce i s-a întâmplat şi, în acelaşi timp, de ceea ce i s-ar putea întâmpla copilului lor.

Oare cine va începe să vorbească? Cine va îndrăzni să exprime totul în cuvinte, pentru a nu mai suferi atât de mult? Cine va avea curaj să iasă din tăcere, vorbind clar despre ceea ce li s-a întâmplat acelor mici şopârle?

Nu ştiu. Poate această poveste va deschide o uşiţă, la una sau alta dintre mamele şopârlă, espre care am vorbit şi care nu se pot abţine să nu o pedepsească pe fosta fetiţă din interiorul ei... bătându-le pe propriile lor fiice! Ceea ce reprezintă, în mod paradoxal, un mod de a o proteja de ceva ce nu ar fi trebuit să i se întâmple niciodată.

Povestea gâştii care şi-a petrecut toată viaţa în serviciul celorlalţi

Pentru toţi cei care îşi trăiesc viaţa prin intermediari.
Pentru toţi cei care se pierd căutându-se în fericirea altora.
Pentru toţi cei cărora le este greu să îşi îndrăznească propria viaţă.

Era odată o gâscă care, era considerată de către toţi cunoscuţii ei, răsfăţată de soartă. Nu pentru că viaţa ei era un basm, ci pentru că primise o mulţime de talente. Precum frumuseţea, inteligenţa, sensibilitatea, bunătatea şi multe alte calităţi: era curajoasă, ambiţioasă, politicoasă, îşi respecta promisiunile. Printre altele, un alt cadou pe care îl primise de la viaţă era faptul că avusese câteva întâlniri excepţionale.

Cu toate acestea, să nu credeţi că a avut o copilărie fericită. Din contră, a fost destul de dificilă, haotică, dureroasă, cu un tată care o respingea, o descalifica, era foarte dezamăgit pentru că avea o fată şi nu un băiat, încât şi-a părăsit familia, la câteva luni după naşterea micii noastre gâşte, pentru a nu se mai întoarce niciodată.

În schimb fusese un copil adorat de mama ei, care i-a oferit tot ceea ce era mai bun în ea, care renunţase la viaţa ei afectivă şi sexuală pentru a se consacra în întregime fetiţei ei. "Astfel , se gândea ea, va avea o viaţă mai bună decât a mea, va putea trăi ceea ce eu nu am putut trăi..."

Însă, în ţara în care locuiesc gâştele, după cum se ştie, dacă unui copil i se oferă prea mult, i se doreşte prea mult binele, mama se sacrifică prea mult pentru a înlătura toate obstacolele şi a suprima dificultăţile, riscul este ca acel copil să fie încărcat cu o datorie insuportabilă.

Astfel, gâsca aceea, pe care o chema Marjorie, simţea că datorează ceva lumii întregi. Credea că, dacă ea a primit atât de mult, trebuia nu doar să dea înapoi, ci şi să fie responsabilă de problemele şi de suferinţele altora... De altfel, i se spunea, foarte sugestiv "Vinimediat". În anturajul ei, fiecare putea să îi ceară tot ce voia, deoarece nu numai că ea răspundea "Vin imediat!", dar şi anticipa, îşi imagina dinainte de ce anume avea nevoie celălalt, toţi cei din jurul ei sau pe care îi întâlnea. Era suficient ca cineva să vorbească despre o problemă, o dificultate, o nefericire şi "Vinimediat" era acolo.

Ar fi putut fi fericită, să aibă o viaţă de vis, dacă ar fi acceptat să

nu ia asupra ei toate dificultăţile, toate nefericirile celorlalţi şi, mai ales, dacă ar fi renunţat la misiunea de a le îndrepta. Poate o să îmi spuneţi că era foarte fericită să dea, să fie devotată, să îndrepte lucrurile, să compenseze astfel o parte din violenţa şi nedreptatea din lume. Însă eu mă îndoiesc că adevăratele ei nevoi, aspiraţiile ei profunde erau împlinite astfel!

După cum vă puteţi imagina, primea multe semne de simpatie, era foarte căutată, însă în sinea ei simţea multă insatisfacţie şi frustrare, avea sentimentul ciudat că trecea pe lângă esenţial, că nu îşi respecta cu adevărat propria sa viaţă.

Şi acest lucru cu atât mai mult cu cât avea o mare abilitate de a se înconjura de prietene geloase, răzbunătoare, acuzatoare, care îi sabotau subtil prezentul, conferindui sentimentul că nu făcea nimic destul, că, în ciuda talentelor pe care le avea... ar fi putut face mai mult, ar fi putut fi "mai generoasă, totuşi"!

Bineînţeles ea îşi regăsea bucuria de a trăi, entuziasmul, avea proiecte extraordinare şi reuşite mari... dar, în sinea ei, avea o îndoială, o insatisfacţie continuă.

A avut nevoie de mult timp pentru a conştientiza faptul că, de fiecare dată când putea trăi ceva pentru ea însăşi, avea o întâlnire intimă, se abandona plăcerii, trebuia mereu să se autosaboteze, având nişte gânduri parazitare, ieşind din momentul prezent, pentru a se proiecta în viitor, aducând astfel ceva în acea întâlnire, care avea să tulbure, să otrăvească momentul în care ar fi putut fi pe deplin fericită.

Astfel, în ţara gâştelor, se poate întâmpla ca unii copii să îşi atribuie misiuni imposibile, încercând în mod disperat, să dea înapoi tot ceea ce au primit de la unul sau altul dintre părinţii lor, care i-au lăsat să creadă că şi-au sacrificat viaţa pentru ei.

Povestea bărbatului care ştia să culeagă memoriile rătăcite

Mi-a fost întotdeauna greu să accept că un gând care nu a fost primit se pierde pentru totdeauna, un vis se topeşte la sfârşitul nopţii, o vorbă neauzită se evaporă pentru totdeauna, o iubire dispare în uitare pentru că nu este amplificată. Trebuie să existe locuri, fiinţe, timpuri în care toate acestea sunt culese cu grijă, în aşteptarea altor existenţe.

Atunci când, în amurgul vieţii mele, l-am întâlnit pe acel bătrân, unul dintre primele lucruri pe care le-a împărtăşit în mod spontan cu mine, a fost să mă întrebe dacă aveam puţin loc în memoria mea, pentru a putea lăsa acolo preaplinul de amintiri care nu îi mai aprţineau lui şi, mai ales, dacă puteam să accept să culeg memorii rătăcite, care s-au pierdut şi care căutau la rândul lor un spaţiu, un loc liniştit în care să se odihnească.

Am fost surprins şi foarte emoţionat, pentru că nu ştiam că amintirile, evenimentele din trecut, circulau prin aer şi cereau să fie primite, adăpostite pentru a nu fi uitate. Nu ştiam că existau, adunate în roua dimineţii, în aerul serii sau în zilele frumoase de primăvară, fragmente de memorie ce trebuiau culese pentru a le împiedica să rătăcească şi chiar să sufere la ideea că nimeni nu îşi va mai aminti niciodată de ele.

Pentru că mă simţeam atras de povestea lui şi pentru a înţelege mai bine ceea ce aştepta de la mine acel bătrân, l-am întrebat: "Vrei să spui că ai adunat în tine amintiri care nu sunt ale tale! Vrei să îmi spui că nu mai vrei să le păstrezi, că vrei să mi le transmiţi mie, pentru a nu le mai simţi povara?"

- Nu, nu pentru a scăpa de ele, îmi răspunse el, nu, aş putea să le mai păstrez un timp, însă ocupă prea mult loc în mine şi cresc în fiecare zi şi îmi acaparează toată memoria. În plus, aceste amintiri au o intensitate atât de mare, o energie atât de puternică încât de ciocnesc una de alta şi am tendinţa de a le amesteca. Aş vrea să rămână întregi. Dacă ţi-aş da câteva ţie, aş avea mai mult loc în mine, ceea ce m-ar ajuta să primesc mai bine amintirile pe care le voi păstra.

- O să încerc, însă nu ştiu dacă memoria mea va face faţă, nu este prea puternică, cred că există deja destule goluri create de propriile mele amintiri!

- Tocmai, în acele goluri se vor putea fixa amintirile altora. O să descoperi că sunt goluri care se pot extinde, sunt foarte mari şi pot conţine amintirile a generaţii întregi. Vrei să încerci?

- Aş avea nevoie să îmi spui mai multe despre aceste amintiri."

Şi, spunând toate acestea, simţeam că, dacă îmi dădeam consimţământul, era un angajament foarte serios, pentru a-mi testa capacitatea de a primi o misiune pe care o consideram extraordinară.

"La început, aş putea să îţi încredinţez amintirile unei femei care şi-a pierdut copilul înainte de a se naşte. Era mort de două luni, în burta ei, iar ea nu ştia acest lucru. Iar acest lucru a făcut-o apoi să sufere foarte mult, faptul că nu a simţit, în corpul ei, în inima ei, ceea ce se întâmplase, în ciuda voinţei ei. Faptul că nu a ştiut că bebeluşul a încetat din viaţă, deşi ea îi vorbea în fiecare zi şi întreaga ei viaţă, de luni de zile, era organizată în jurul acelui bebeluş pe care îl purta în pântec.

- Şi dacă voi primi aceste amintiri, ce se va întâmpla apoi?

- Ea va fi mai eliberată, nu va mai purta singură acea povară, poate va înţelege că acel bebeluş i-a făcut un cadou, stând cât a putut el mai mult, în burta ei. I-a oferit astfel, până la capăt, cât a putut mai mult din prezenţa lui.

- Crezi că funcţionează aşa? Că este suficient să primeşti amintirile cuiva pentru a-l elibera, pentru a-l ajuta să trăiască mai uşor cu ele şi să se împace cu aceste amintiri?

- Da, funcţionează astfel şi în alte moduri. Avem multe mijloace la dispoziţie pentru a nu ne întreţine suferinţa, resentimentele, disperarea şi pentru a amplifica tot ceea ce am trăit sau am primit bun pentru noi. Simplu fapt de a vorbi, de a lăsa cuiva care ştie să primească, lucrurile care ne-au rănit sau ne-au făcut mai fericiţi, poate fi o adevărată uşurare. Ne deschide spre ceea ce este mai bun în noi.

- Voi încerca, dar mai întâi aş vrea să îmi spui cum s-au petrecut lucrurile în cazul tău.

- Într-o zi, când visam cu ochii edschişi, am descoperit că puteam să îmi amintesc lucruri pe care nu le-am trăit niciodată, lucruri care

le aparţineau altora, amintiri care pluteau în aer, aproape detaşate de cei care le-au trăit. Amintiri care păreau a fi legate de cei care le purtau prin fire invizibile de tristeţe sau de tandreţe. Şi, pentru că şi eu aveam goluri e memorie, legate de propriul meu trecut, acele amintiri, care nu erau ale mele, s-au aşternut în mintea mea. Am înţeles atunci că acele goluri din meoria mea erau atât de adânci încât puteau conţine părţi întregi de memorie sau chiar memorii întregi ale altor persoane.

- Când îţi imaginau că acele amintiri se aşterneau în mintea ta, era ca şi cum le-ai fi inventat?

- Nu, deloc, nu am nevoie să le inventez, vin singure la mine, ca şi cum ar fi atrase de ascultarea mea, de disponibilitatea mea, de toleranţa mea, cu condiţia să nu fie amintiri din propriul meu trecut. O poveste care vine de departe, se ramifică şi se întrepătrunde cu alte poveşti, cu cele pe care le-am adunat în timp! Ştiu de exemplu, că eu vin din mai multe ţări, că sunt rezultatul a mii de dorinţe şi de contradicţii, de întâlniri şi de abandon, de iubire şi de violenţă.

- Înseamnă că eşti împovărat de o mulţime de lucruri care nu cred că sunt tot timpul agreabile!

- Nu, nu sunt împovărat, ci mă simt îmbogăţit, plin de tot felul de evenimente, de vieţi, de drame şi de fericiri care plutesc pierdute în ţesătura timpului şi pe care eu doar le-am primit. Este suficient să fii deschis şi, mai ales, să o priveşti atent pe persoana din faţa ta. în ochii ei vei vedea un soi de culoar, care se lărgeşte pe măsură ce se apropie d tine... "

Trebuie să vă mărturisesc că nu am fost imediat de acord: voiam să mă mai gândesc puţin la acea propunere atât de ciudată. Însă, câteva zile mai târziu, fără să vreau, am simţit că eram plin de amintiri care nu îmi aparţineau. Am descopeit că, în faţa anumitor persoane, puteam să adun amintiri, evenimente despre care ele nu îmi vorbeau direct şi pe care totuşi, le auzieam în interiorul meu. Iar golurile din memoria mea se umpleau de amintiri, de vise, de mem-

orii care nu erau ale mele, dar care îmi corespundeau în întregime. Şi sporeau astfel posibilităţile din viaţa mea.

Poate veţi reuşi şi voi să faceţi puţin loc în golurile din memoria voastră, pentru a primi evenimente, amintiri care vă vor înfrumuseţa, vă vor ajuta să creşteţi, să vă însufleţiţi propriile voastre amintiri.

Povestea bărbatului care nu iubise niciodată

Pare mai uşor să fii iubit sau să te laşi iubit decât să iubeşti sau să îţi oferi iubirea în mod necondiţionat. Însă mi se pare imposibil să iubeşti dacă nu ai învăţat să iubeşti.

Era odată un bărbat cum rar mai întâlneşti în zilele noastre, avea o inimă imensă. O inimă care nu se mulţumea doar să bată pentru a-l menţine în viaţă, pentru a-i face sângele să circule în tot corpul, aşa cum fac toate inimile, ci era o inimă care rezona, vibra la unison cu orice fiinţă vie din jurul lui.

Avea o inimă deschisă faţă de vitalitatea şi entuziasmul vieţii.

Era ca şi cum viaţa alerga după el (în timp ce atâţia oameni aleargă ei după ea), ca şi cum viaţa încerca să intre în fiecare dintre celulele lui, să găsească un spaţiu în fiecare fibră a corpului său, pentru a creşte şi mai mult, prin el.

Viaţa, pentru cei care au uitat, este o vibraţie permanentă şi infinită care ne pune în relaţie cu Întregul, cu toalitatea fiinţelor vii. Nu este suficient să fi fost conceput, aşa cum cred mulţi, ci este nevoie, pentru a te simţi viu, să ai grijă de bucăţica de viaţă care ţi-a fost oferită în momentul concepţiei, trebuie să înveţi să respecţi, să amplifici acea sămânţă de viaţă din tine.

Să respecţi, să hrăneşti viaţa cu tot ceea ce este bun în întâlnirile cu ceilalţi, cu frumuseţea fiecărei clipe în care îi întâlnim, să o însufleţeşti, fiind mai aproape de natură, să o animi cu imprevizibilul atunci când accepţi să primeşti cadourile neaşteptate ale existenţei, nu este uşor pentru toţi. Mulţi oameni se rătăcesc, se pierd în acţiune, în labirintul nesfârşit al rănilor din trecut, în cucerirea viitorului, uitând să trăiască prezentul din plin.

O să vă spurprind spunându-vă că acel bărbat, cu inima atât de mare, nu iubise niciodată. Vreau să spun că nu a simţit niciodată cum îi bătea inima pentru o femeie (su pentru un bărbat, de ce nu). Nu s-a emoţionat niciodată în faţa unei femei, nu a simţit dorinţa de a fi în prezenţa cuiva, a unei persoane iubite, pe care să o considere preţioasă, indispensabilă în viaţa lui. Poate părea ciudat, dar aşa era. Când îşi cerceta inima, nu vedea acolo nici cea mai mică scânteie care ar fi putut să aprindă o pasiune pentru o fiinţă dragă.

Fusese iubit mult, se lăsase iubit, fără să-şi dea seama, de-a lungul anilor că de fapt consuma iubirea femeilor şi a tuturor celor care

se ataşau de el, dar fără să dea nimic de la el.

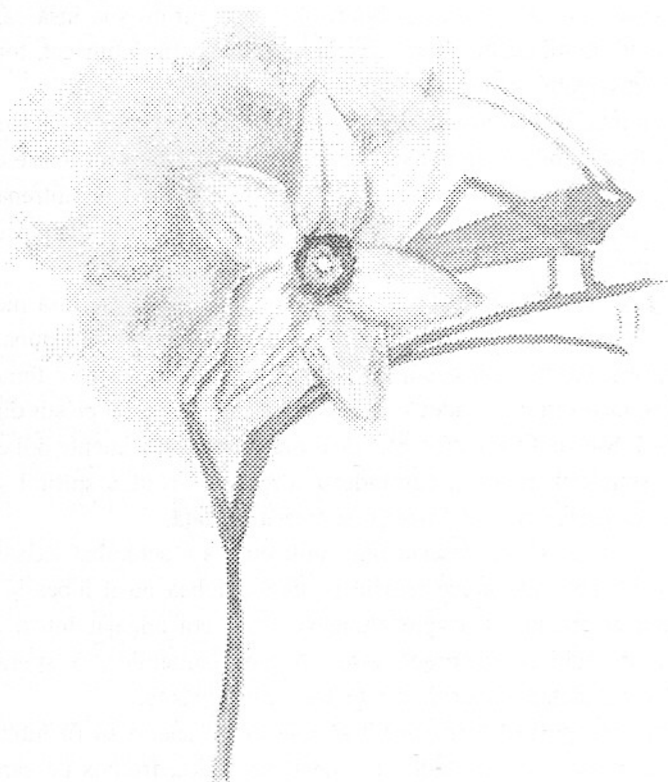
Se căsătorise cu o femeie care credea că îl iubeşte suficient cât pentru doi. Copiii lui erau mari, deveniseră şi ei părinţi şi fiecare nepot îl iubea, îl admira pe bunicul lor, care li se părea atât de plin de viaţă, atât de generos şi binevoitor. Nimeni nu ştia însă că, în adâncul inimii acelui bărbat, era un gol, un spaţiu întunecat, foarte rece, insensibil, care părea închis pentru totdeauna.

Trebuie să ştim însă că, iubirile care rătăcesc prin lume, în tăcere sunt foarte abile şi ne pot surprinde la orice vârstă, sunt foarte creative pentru a găsi mijloacele de a ne trezi şi de a ne antrena în vârtejul pasiunii lor. Fiindcă, poate nu ştiaţi, dar iubirilor le place să fie iubite!

Şi, astfel, acel bărbat cu inima mare, care nu iubise însă niciodată, a avut o mare surpriză, care l-a tulburat pentru totdeauna. În ultimii ani ai vieţii sale, s-a simţit într-o zi atras, sedus de o femeie. A fost ca o furtună, o adevărată revoluţie care l-a purtat pe sus dintr-o dată. S-a simţit scuturat, plin de o mulţime de sentimente noi care îi deschideau inima, îi cuprindeau corpul, îi invadau spiritul şi îi dădeau sentimentul că însfârşit se trezea la viaţă.

Nu vreau să vă descriu mai mult cum s-a schimbat existenţa acelui bărbat. Deoarece femeia pe care o iubea nu îl iubea şi ea. Inima ei era întoarsă spre altcineva, care era angajat într-o altă direcţie. Iubirea reciprocă este, în ţara oamenilor, o speranţă îndelung căutată şi dorită, dar foarte rar este găsită.

A descoperi că este posibil să iubeşti (şi uneori să fii iubit, la orice vârstă) este un cadou minunat, un cadou frumos pe care îl primim. Este nevoie doar ca două iubiri, două sentimente de iubire, purtate de două fiinţe diferite, să accepte să se întâlnească.

Povestea micii lăcuste pe care o chema Amdreptate

Cel mai frumos cadou pe care îl putem face unui copil şi pe care îl va putea transmite mai târziu propriilor săi copii, nu este nepărat cel de a-l iubi, ci de a-l învăţa să iubească.

Era odată o lăcustă pe care o chema Amdrepate, care obişnuia să se înfurie, să ţipe de fiecare dată când mama ei lăcusta, tatăl ei lăcustă sau fratele ei lăcustă nu făceau ceea ce voia ea! De obicei, mai ales atunci când era lăsată să facă ce voia, era foarte drăguţă, binevoitoare, acea mică lăcustă, dar, imediat ce nu i se făcea pe plac, se înfuria şi devenea o adevărată furie! Ştiaţi că o lăcustă care se transformă în furie este capabilă să declanşeze echivalentul unei furtuni răsturnând sau spărgând totul în jurul ei, distrugând tot ce îi iese în cale? Amdreptate era aşa, avea un astfel de caracter, voia ca ceilalţi să facă mereu ce le cerea ea, imediat fără să comenteze.

Şi, cum cerea tot timpul multe lucruri, vă daţi seama ce se întâmpla în acea familie. Erau tot timpul conflicte, ţipete, pe scurt, probleme ale lăcustelor. Orice era un pretext pentru certuri, pretenţii şi chiar urlete, pentru că ea nu renunţa niciodată, când voia să obţină ceva.

Dimineaţa, când începea să spună:" Vreau să mă dau în leagăn" şi mama ei îi răspundea "Nu e momentul acum, trebuie să te pregăteşti pentru şcoală" sau "Nu acum, trebuie să faci baie". Până seara târziu i se auzeau ţipetele peste tot : "Nu vreau... Nu vreau... Nu vreau să fac baie, vreau să mă dau în leagăn!" sau "Nu vreau să mă culc, vreau să mai stau cu tata."

- Dar ştii foarte bine că mai are de lucru, îi răspundea mama ei.

- Nu, nu vreau să mă culc!"

Şi acest lucru dura până când, epuizată adormea în cele din urmă. Însă dimineaţa îşi începea ziua îmbufnată, lucru care făcea pe toată lumea să nu se simtă bine.

Mica lăcustă era foarte capricioasă, găsea tot timpul ceva de cerut sau de făcut exact în momentul în care ar fi trebuit să facă altceva.

"E timpul să te îmbraci!

V- Nu, mai stau să mă joc cu păpuşa!"

După cum aţi văzut, Amdreptate, voia să aibă tot timpul dreptate. Era foarte pricepută să îi facă pe cei din jur să nu reuşească cu

ea, ca şi cum ar fi vrut să testeze răbdarea părinţilor ei. Uneori se liniştea, se întorcea ţopăind pe lăbuţele din spate, îşi mişca antenele, în direcţia mamei ei, era alintată şi, pentru că în sinea ei avea o inimă bună, mama ei îşi întindea lăbuţele din faţă şi Amdreptate se ghemuia la pieptul ei.

Situaţia aceasta nu putea însă să mai dureze mult, deoarece mica lăcustă Amdreptate, creştea şi furiile şi toanele ei creşteau în acelaşi timp cu ea.

Într-o zi, furia ei a devenit atât de mare, încât nu mai putea fi conţinută în corpul ei şi se revărsa peste tot. În câteva săptămâni, corpul ei s-a deformat, s-a mărit, burta ei era acum de două ori mai mare, încât nu mai reuşea nici să sară, să danseze sau să se plimbe. Furia ei îi umplea atât de mult corpul încât uneori, cei din jurul ei se întrebau dacă nu cumva va exploda.

Într-o seară însă, a luat o decizie importantă, l-a chemat pe tatăl ei, pe mama ei şi le-a spus... ceva foarte important în limba lăcustelor, ceva ce nu reuşise niciodată să le spună, ceva foarte personal, un lucru pe care până atunci nu putuse să îl spună, atât de ruşine îi era.

I-a întrebat cu o voce foarte slabă: "Tată, tu eşti adevăratul meu tată şi mamă, tu eşti adevărata mea mamă? Este important pentru mine să ştiu, deoarece am auzit, odată la şcoală, o lăcustă care îi spunea alteia, vorbind despre mine: "Uite, lăcusta aia, parcă nu seamănă cu nimeni, nu ştim de unde vine."

Părinţii ei au ascultat-o. Au înţeles angoasa pe care o simţea. Şi-a au confirmat că era într-adevăr fiica lor.

Începând din acea zi, mica lăcustă şi-a schimbat comportamentul şi caracterul. Astfel se încheie povestea micii lăcuste, care păstra în ea lucruri nespuse, foarte importante şi care se înfuria mereu atunci când ceilalţi nu făceau ce voia ea.

Mi-a încredinţat povestea ei, pentru ca eu să încerc să le spun

celorlalte lăcuste, care nu se simt bine cu ele însele şi care astfel declanşează o mulţime de conflicte, mai ales cu cei apropiaţi, că există întrebări ce au nevoie de răspunsuri. Poate voi, cei care citiţi aceste rânduri, aveţi o idee despre întrebările pe care micile lăcuste, precum Amdreptate, le-ar putea adresa părinţilor lor. Dacă ştiţi, vă invit să îmi scrieţi, pentru a mi le împărtăşi.

Povestea fostei fetiţe care căuta un Făt-Frumos

Comitem greşeala de a vrea să fim iubiţi cu orice preţ, mai ales atunci când ne este greu să ne apreciem şi să ne respectăm pe noi înşine.

Există multe foste fetițe care caută cu toate simțurile lor ascuție, un Făt-Frumos, un prinț și uneori chiar îl găsesc, cel puțin la începutul unei întâlniri. Deoarece, adeseori, de-a lungul unei relații, ce poate dura de la câteva zile, la câteva luni, prințul se poate dovedi a fi ... mai puțin fermecător, mai puțin amabil, mai neatent și mai ales, mai puțin agreabil, când e vorba de trăit cu el pe termen lung, lucru pe care ele nu și-l imaginau.

Trebuie să mai spunem că sunt puține foste fetițe care îl caută cu inima, cu acea ascultare sensibilă care le permite să audă vibrațiile pozitive și vesele ale celui pe care îl caută, care într-o zi apare chiar în fața lor și în care ele își recunosc imediat sufletul pereche, alter ego-ul, cel care au impresia că înțelege cum sunt ele, ce își doresc și ce vor să împărtășească. Cel cu care ar vrea să facă o lungă călătorie, ținându-se de mână, cu ochii larg deschiși pentru a primi ceea ce vor să îi arate celuilalt, cu dorința imensă de a visa împreună, de a împărtăși tot ceea ce li se parte interesant.

Cunosc o astfel de fostă fetiță, care înainta de ceva timp în viață, cu acea căutare exigentă. Să nu credeți că nu a întâlnit pe nimeni, din contră, mulți prinți și falși prinți i-au atras atenția, i-au reținut speranțele și i-au însuflețit emoțiile.

Cu unii dintre ei a parcurs o bucată e drum împreună, cu alții s-a rătăcit uneori, s-a simțit rănită, însă a rămas mai mult cu unul dintre ei, care i-a dăruit un copil. Însă, asemenea a două corăbii purtate în larg, într-o zi de vulnerabilitate, au trebuit să se despartă în haosul și în furia unei furtuni atât de violente, atât de dure, încât nu au mai reușit să se regăsească.

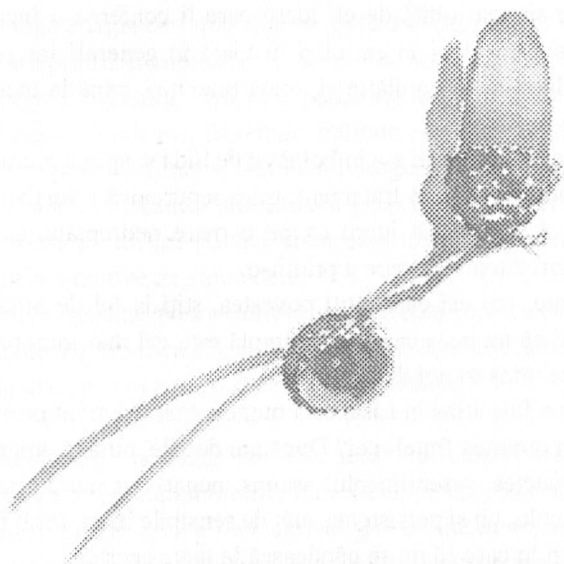
Iar această fostă fetiță, devenită soție, apoi mamă, apoi o femeie singură, nu a renunțat niciodată la acel vis de a-l întâlni pe Făt-Frumos.

Într-o zi l-a întâlnit și, când l-a văzut, și-a dat seama că nu îl va putea păstra doar pentru ea singură. Că acel prinț nu aparținea nimănui, se oferea tuturor celor care îl ascultau și îl urmau. Să nu credeți că era un maestru, deținătorul unui adevăr unic, un guru cu

capacităţi profunde de înălţare spirituală, nu, acel prinţ al spiritului şi al inimii, predica iubirea. Nu doar iubirea aproapelui, un dar de iubire spre semenii lui, ci, în primul rând propovăduia iubirea de sine. O iubire plină de bunăvoinţă, de compasiune faţă de diferitele noastre aspecte care uneori se confruntă în noi şi sunt atât de contradictorii încât ne lasă dezarmaţi, destabilizaţi sau blocaţi în faţa vieţii.

Acest prinţ al inimii îi învăţa pe toţi cei din jurul lor să devină însoţitori mai buni pentru ei înşişi, să găsească ceea ce este mai bun în ei, să renunţe la acuzaţii, reproşuri, resentimente sau ranchiună, pe care le putem întreţine faţă de cineva care ne-a dezamăgit, ne-a frustrat, ne-a înşelat sau chiar ne-a agresat. Acel bărbat nu cerea nimic pentru el însuşi, nu cerae nimic de la ceilalţi, oferea doar o ascultare care le permitea să se înţeleagă pe ei înşişi mai bine, să se recunoască mai bine în labirintul gândurilor lor, să-şi folosească mai bine resursele, să îndrăznească să se iubească.

Nu ştiu ce va face acea fostă fetiţă cu acel cadou pe care îl reprezintă întâlnirea cu prinţul inimii. Pot să cred că va primi acest cadou în prezent şi va trăi din plin acest prezent şi va face tot posibilul pentru a nu sabota nimic în acea relaţie, dacă este importantă pentru ea.

Povestea micii iepuroaice care îşi iubea atât de mult fratele încât...

Memoria corpului nostru nu este doar foarte mare, ci rădăcinile ei ajung departe, în trecutul nostru şi poate, se prelungesc dincolo de limitele existenţei noastre.

Era odată o mică iepuroaică căreia îi voi spune Lisa şi care avea un frate. Dar atenţie, nu era doar aşa, un frate oarecare. Acesta era mai special, era mai mult decât un frate. Devenise un prieten, un confident, un sprijin şi, mai ales, o iubire. Da, o iubire absolută. Era cea mai importantă persoană din lume pentru acea iepuroaică. Ea îl iubea şi se simţea iubită de el, lucru care îi conferea o încredere extraordinară, nu doar în ea, ci şi în viaţă în general! Iar această situaţie a durat toată copilăria ei, toată tinereţea, până la începutul vieţii ei de adult...

Astfel, când fratele ei s-a îmbolnăvit de Sida şi apoi a murit, pentru că nu urmase nici un tratament, mica iepuroaică a fost zdrobită de durere. A trăit acest lucru ca pe o mare nedreptate, ca pe o violenţă îngrozitoare pe care a primit-o.

Dar poate, voi cei care citiţi povestea, ştiţi la fel de bine ca şi mine faptul că nu ceea ce ni se întâmplă este cel mai important, ci ceea ce este atins în noi de acel lucru.

Oare ce a fost atins în Lisa, ce a nume a fost reactivat prin boala şi apoi prin moartea fratelui ei? După ani de zile, rana ei, amintirea, regretul, tristeţea, resentimentul ascuns, negat, dar mereu prezent, erau încă acolo, vii şi persistente, atât de sensibile în ea, încât nu trecea nici o zi în care să nu se gândească la toate acestea.

V-am spus că mica iepuroaică de altădată, devenită acum adult, avea o fetiţă? O fetiţă pe care o chema Capucine. O fetiţă care, la vârsta adolescenţei, avea foarte multe dificultăţi, deoarece îşi distrugea viaţa, părea chiar că se atudistrugea cu un curaj incredibil. Este evident, atunci când nu putem exprima prin cuvinte ceea ce trăim, vom ţipa tot ce simţim, prin comportamente atipice! Adică, prin comportamente pe care nu le aştepţi din partea unei mici iepuroaice noemale, de exemplu. De afpt, capucine, îşi atribuise misiunea de a o proteja pe mama ei, cu orice preţ. Nu voia ca mama ei să descopere că şi ea era fragilă şi nefericită. Capucine, credea că Lisa, mama ei era prea vulnerabilă. Era prea rănită de moartea

fratelui ei iubit. Acel frate care ar fi fost unchiul ei, dacă ar mai fi trăit.

În lumea iepurilor, un copil fidel este un copil care a înţeles, fără ca măcar să fie nevoie să i se spună, rănile ascunse al unuia sau altuia dintre părinţii lui. Iar acest gen de copil (sau fost copil) va încerca să atragă atenţia părinţilor lui, să îi ajute să exprime violenţele pe care le-au primit în copilăria lor. Va prelua asupra lui un comportament atipic, mai mult sau mai puţin autodistructiv, de exemplu îngrăşându-se mult sau devenind bulimic sau din contră, slăbind mult şi devenind anorexis, sau luând droguri, având o mulţime de comportamente riscante, blocându-şi propriile dorinţe, trăind doar pe jumătate şi, uneori putând chiar să-şi pună în pericol propria viaţă, prin tentative de sinucidere.

Poate, Capucine avea o dorinţă ascunsă de a verifica dacă iubirea unei mame pentru fiica ei este la fel de importantă ca iubirea pe care o poate avea o soră pentru fratele ei care a murit!

Bineînţeles, în cazul lui Capucine, a existat un element declanşator,o ruptură amoroasă, dureroasă, pe care a trăit-o în adolescenţă, o pierdere, care i-a reactivat şi ei o rană mai veche, despre care nu a vorbit niciodată. Însă, elementul declanşator nu constituie niciodată cauza unei tulburări de lungă durată, este doar provocarea, scânteia, care va declanşa explozia. Pentru a se produce acea izbucnire, e nevoie de un praf de puşcă, de ao adiere de vânt, de o picătură în plus în paharul preaplin... şi, mai ales, de un eveniment rămas nespus, neexprimat în cuvinte!

Neînţelegerea cea mai gravă, în astfel de situaţii o constituie faptul că, părintele în cauză, de exemplu, Lisa, în acest caz, se va mobiliza şi se va ocupa activ de nefericirea, de dificultatea actuală a fiicei ei, Capucine. Se va implica trup şi suflet, îşi va consulta prietenii, va folosi toate resursele pe care le are, pentru a-şi ajuta copilul, în timp ce, de afpt, ar trebui să se ocupe de ea însăşi. Unii părinţi ajung chiar să se implice în asociaţii umanitare, făcând foarte multe pen-

tru ceilalţi, uitând să facă ceva... pentru ei înşişi! Având grijă să nu înţeleagă ce anume i-a atins în propriul lor trecut! Aşa cum s-a întâmplat cu Lisa, la moartea fratelui ei iubit. Lisa, care evită mai ales să se întrebe: "dar oare ce m-a determinat să rămân fixată, ataşată atât de puternic de fratele meu? Ce s-a întâmplat oare între el şi mine din moment de nu pot să mă desprind de el?"

Aşadar, o să inventez o poveste, pentru a putea înţelege, puţin din ceea ce nu a fost niciodată spus în povestea unei vieţi...

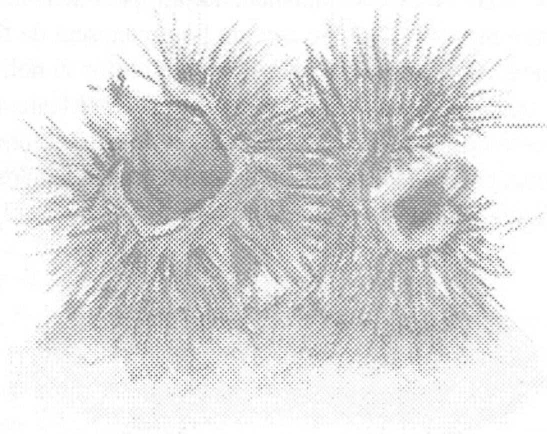
Într-o seară, un iepure şi o iepuroaică fac dragoste. Şi milioane de spermatozoizi aleargă în căutarea unui ovul care să îi primească. Şi, uneori două ovule se aventurează în acelaşi loc din uter. Două ovule vor întâlni fiecare un spermatozoid şi vor fi fecundate. Fiecare dintre cele două ovule primeşte viaţa, dar nu o vor purta la fel...

Deoarece, uneori se întâmplă, în acest gen de sarcini gemelare, ca lucrurile să se complice. Unul dintre ovule va rămâne până la maturizare, în burta mamei şi se va naşte la sfârşitul perioadei de gestaţie. Dar, uneori se întâmplă ca, celălalt ovul, deşi a fost fecundat în acelaşi timp, să nu fie viabil şi să fie respins, evacuat. Altfel spus, în unele sarcini poate exista şi o falsă sarcină, de obicei invizibilă, nevăzută de mamă. Şi printr-o sângerare, ovulul este eliminat discret, fără durere. Însă, micul embrion rămas viu, cel care a trăit câteva săptămâni cu însoţitorul sau însoţitoarea lui, am putea spune cu alter-ego-ul lui, acesta îi va păstra amintirea nealterată. Da, în cazul iepurilor, corpul păstează memoria a tot ceea ce a trăit... Nu păstrează doar amintirea, ci şi nostalgia. Atât de puternică, încât, o mică iepuroaică îşi va petrece tot restul vieţii, căutându-şi sufletul pereche, cineva de care să se ataşeze, cineva care să nu o părăsească, aşa cum a făcut celălalt, în pântecele mamei! Şi paradoxul acestui mecanism, este că viaţa ei de copil, de adult, va fi întotdeauna presărată cu pierderi şi cu o nesfârşită căutare a iubirii şi a siguranţei. Aceşti iepuri îşi vor căuta cu disperare, cu pasiune, cu curaj, sufletul pereche, fratele sau sora ideală, partenerul perfect,

fidel şi, cei mai mulţi dintre ei, din stângăcie, pentru că dorinţa lor este mult prea puternică, vor fi abandonaţi, trădaţi, retrimişi mereu la singurătatea lor iniţială, din primele săptămâni de viaţă intrauterină.

Astfel de lucruri pot fi activate uneori, după mulţi ani, de pierderea unei fiinţe dragi: o veche rană arhaică, foarte veche, formată în primele săptămâni sau luni de viaţă, o rană de nedescris, de neînţeles... care ne face să rămânem ataşaţi, prizonieri în relaţia cu cineva care nu mai există, pe care nu l-am cunoscut de fapt niciodată şi care, cu toate acestea ocupă foarte mult loc în noi.

Oare toate acestea i s-au întâmplat Lisei? Oare toate acestea au fost înţelese de Capucine, care, în felul ei, încerca să repare astfel rana mamei ei? Este foarte posibil să se întâmple asemenea lucruri, acolo, în ţara iepurilor.

Regele tăcerii

Există o mare diferenţă între a împărtăşi şi a avea un schimb. Într-un schimb, fiecare dă şi primeşte. Într-o împărtăşire, există cineva care dă şi altcineva care primeşte. Pot exista însă şi împărtăşiri reciproce...

Încă din şcoala primară i se spunea "Regele tăcerii", nu doar pentru că era foarte zgârcit cu cuvintele, ci şi pentru că tăcerea lui avea o calitate aparte, care îl incita pe celălalt să vorbească, să se exprime, să spună lucruri pe care le purta demult în el, fără să fi îndrăznit vreodată să le spună... Era un copil subţire, cu pieptul puţin adâncit şi cu gesturi neîndemânatice, care nu avea rezultate prea bune la gimnastică, unde era ultimul din clasă.

Mai târziu, devenit adult, nimic special nu îţi atrăgea atenţia asupra lui. Ai fi putut spune, fără nici o ezitare că trecea mai degrabă neobservat şi stârnea foarte puţin interes într-un grup. La început, fetele îl ignorau, parcă nu îl vedeau şi, totuşi, de fiecare dată când era prezent şi el, se întâmpla ca una dintre ele să îi vorbească, nu pentru a-i cere ceva sau pentru a-i face o invitaţie, ci pentru a sta de vorbă cu el. Pentru a se expeima, a i se confesa, a spune uneori lucruri pe care nu le spusese nimănui înainte. Putea să îi povestească o amintire din copilăria ei, un vis, un proiect sau un eveniment care o marcase.

Jean, cum se numea băiatul, avea un fel foarte particular de a asculta. Mai întâi, privea buzele celui care vorbea, apoi, propriile lui buze schiţau câteva aprobări sau confirmări, în tăcere, o mimică foarte sumară, pentru a-i lăsa celuilalt impresia că era ascultat. După aceea, îşi privea inetrlocutorul, cam despura nasului, între ochi şi continua să schiţeze o mimică aprobatoare. Şi, mai ales, ştia să încline capul exact la momentul potrivit. Acea uşoară înclinare din cap, puţin spre stânga, îl făcea pe cel care vorbea să aibă dintr-o dată mai multă încredere în el.

Nu avea nevoie să pună întrebări, să facă comentarii, să aprobe sau să discute ceea ce spunea celălalt. El doar primea. Până în momentul în care cel sau cea care i se confesa spunea, cu un aer distrat: "Bine, te las acum, trebuie să plec." Iar el îi răspundea mereu, cu aceleaşi cuvinte: "Să fii plin de viaţă!"

În perioada aceea, la liceu, când îl vedeam des, nu i se mai spunea "regele tăcerii", ci "Plindeviaţă". Dar, după ceva timp, toţi

erau miraţi pentru că, chiar dacă li se părea simpatic, nu îl considerau nici prea dinamic, nici prea însufleţit.

Dacă v-aş spune că fostul "rege al tăcerii", cel căruia i se spunea "Plindeviaţă" a devenit psiholog şi, mai târziu, chiar psihanalist, probabil că nu vă voi surprinde. Era foarte bun în profesia lui şi reuşise câteva terapii spactaculoase, chiar dacă mulţi dintre pacienţii lui nu mai veneau la el la cabinet, deoarece aceştia aveau nevoie de ceva în plus decât o ascultare în tăcere, oricât de călduroasă şi de binevoitoare ar fi fost ea!

Când "Plindeviaţă" s-a căsătorit, disponibilitatea lui pentru a-i asculta pe ceilalţi nu s-a diminuat deloc, chiar dacă îşi consacra mult timp relaţiei de cuplu, apoi familiei, însă nu a devenit astfel mai vorbăreţ.

Neînţelegerea care a apărut foarte repede între el şi soţia lui consta în faptul că ea dorea să aibă în faţa ei pe cineva căruia nu doar să îi vorbească, dar care să vrea să vorbească şi de el, care să accepte să exprime ceea ce simţea, care să-şi dorească să împărtăşească entuziasmul şi îndoielile, care să îndrăznească să vorbească despre gândurile şi visele sale. Ea îi spunea adeseori soţului ei: "Aş vrea să te ascult, să te înţeleg, astfel aş putea să primesc, să împărtăşesc cu tine, să fie un schimb reciproc..."

Paradoxul acestei situaţii, era faptul că "Plindeviaţă", care ştia atât de bine să îi asculte pe ceilalţi, trăia cu o femeie care nu reuşea să îi suporte tăcerea, oricât de stimulantă ar fi fost. Astfel, treptat, fără ca măcar să îşi dea seama, a început să se închidă şi ea în tăcere. "Nu mai vreau să fiu doar eu cea care vorbeşte, am nevoie ca şi tu să vorbeşti despre tine." Îşi exprima astfel o cerere reală, importantă pentru ea, care se pare că există la multe dintre femei, la cele care au o adevărată dorinţă de a comunica, de a pune în comun.

Nu ştiu dacă vă puteţi imagina continuarea poveştii. Într-o zi, soţia lui s-a hotărât să îl părăsească...

Povestea aceasta nu are nici o morală, poate doar reflectă una

dintre neînțelegerile cele mai acute şi cele mai durabile dintre o femeie şi un bărbat: nevoia de a vorbi despre sine, din partea unuia şi dificultatea de a se exprima a celuilalt.

Povestea micii vrăbiuţe care îşi sugea degetul

Dacă acceptăm faptul că toate comportamentele sunt limbaje, iar copiii şi foştii copii încearcă să exprime prin gesturi repetitive atitudini recurente sau comportamente compulsive, ceea ce nu pot exprima prin cuvinte, atunci îl putem asculta mai bine pe celălalt şi, mai ales îl putem înţelege.

Era odată o mică vrăbiuţă care îşi sugea mereu degetul mare, ca şi cum ar fi vrut să-l înghită pe tot, ca şi cum voia să îl ţină, să îl protejeze de frică să nu se îndepărteze de ea sau să dispară.

Toată lumea care o privea putea să vadă plăcerea, bucuria inocentă cu care îşi sugea degetul cel mare...

Când trăieşti în ţara vrăbiuţelor, se ştie că atunci când un copil îşi suge degetul, acest lucru poate avea mai multe interpretări. Dar, trebuie să fii şi foarte politicos, să nu obligi sau să forţezi un copil să nu îşi mai sugă egetul şi, cu atât mai puţin să judeci acest comportament, mai ales atunci când mica vrăbiuţă începe să crească...

Ceea ce mai ştim, de asemenea şi dacă nu am şti am putea să ne imaginăm, este faptul că, atunci când părinţii vrăbiuţei aşteaptă naşterea unui băiat şi li se naşte o fetiţă, aceasta din urmă simte imediat decepţia părinţilor ei şi începe să se întrebe de unde provine acea dezamăgire. În mintea ei se nasc o mulţime de întrebări:" Oare mă vor păstra? Oare nu mă vor arunca într-o zi, afară din cuibul lor? Oare nu vor să mă schimbe cu un alt copil, cu un băieţel adevărat? Şi, oare sunt cu adevărat părinţii mei, pentru că eu nu corespund cu adevărat aşteptărilor lor... Părinţii mei adevăraţi, m-ar fi făcut să fiu băiat, pentru că asta îşi doreau! Cum aş putea să fiu sigură că pe mine mă aşteptau?"

Şi nu am menţionat alte întrebări, mai secrete, mai dureroase care puteau trece prin mintea acelei mici vrăbiuţe. Erau întrebări foarte personale, preţioase, doar ale ei, doar ea le poate recunoaşte şi le poate împărtăşi cu cineva în care are încredere.

După cum vedeţi, când există atât de multe întrebări fără răspuns în mintea unui copil, am putea să ne imaginăm că se poate agăţa de ceva concret, cunoscut, ca de exemplu, degetul ei cel mare! Cel puţin ştie că este sigur al ei. Îl cunoaşte bine, dintotdeauna, de când era foarte mică. Când era bebeluş a avut timp să-şi privească mâinile, să-şi descopere fiecare deget în parte, să verifice că fiecare era la locul lui. De altfel, acel deget pe care îl sugea, nu semăna

deloc cu cel de la mâna cealaltă. Era ridat, nu avea aceeaşi culoare, nici acelaşi miros. Părea puţin mai bătrân. Parcă ştia mai multe lucruri despre viaţă.

Cred că aţi ghicit faptul că mama vrăbiuţei era îngijorată din cauza faptului că fetiţa ei îşi sugea degetul. Simţea o jenă mare pe care nu reuşea să şi-o explice. În sinea ei, era iritată pentru că se concentra pe detaliul acela mărunt, avea impresia că nu mai vedea decât acel lucru la fetiţa ei, în timp ce erau atât de multe lucruri de observat, mult mai interesante şi mai importante decât faptul că îşi sugea degetul! Deocamdată, şi-ar fi dorit mult ca fetiţa ei să nu îşi mai sugă degetul şi ar fi vrut ca acel deget să semene cu cel de la cealaltă mânuţă a ei. Pentru că tocmai, fiind totuşi la fel, nu se asemănau, deloc cele două degete! Mama fetiţei se îngrijora foarte tare pentru că o iubea mult pe vrăbiuţa ei. Eu însă mă întreb, dacă nu cumva, fetiţa, prin faptul că îşi sugea degetul, nu voia de fapt să aibă grijă, în felul ei, de o rană foarte veche a mamei ei.

Era vorba despre ceva petrecut cu foarte mult timp în urmă. Când mama ei era foarte mică, avusese o jucărie de pluş. O jucărie mică, pe care o ţinea în braţe atunci când dormea. O jucărie la care ţinea foarte mult. Şi într-o zi, acea jucărie a dispărut. Părinţii ei i-au spus că a dispărut, că a fost luată de vânt şi că apoi, un piţigoi a luat-o în cioc şi a dus-o cu el. Însă vrăbiuţa nu a crezut acea poveste, simţea că părinţii ei o minţeau. A păstrat mult timp amintirea acelei jucării preferate. Şi oare acum, fetiţa ei, prin acel gest, de a-şi suge degetul, ca şi cum ar fi fost o jucărie preferată, nu se asigura de fapt că nu îl va pierde şi că nu îi va fi luat niciodată?

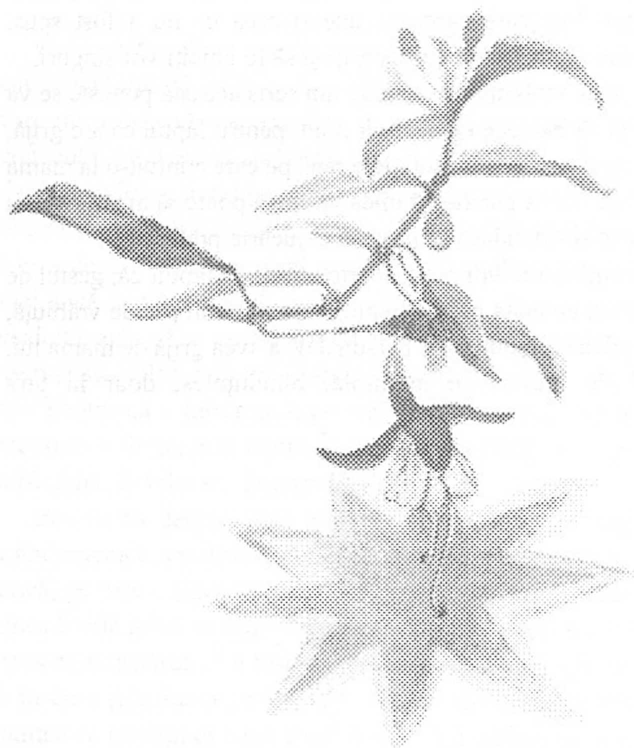
În ţara vrăbiuţelor, se întâmplă foarte des ca părinţii să ezite să vorbească despre propiile lor suferinţe. Vor să ascundă traumele şi suferinţele din propria lor copilărie faţă de copiii lor. Cred că suferinţele lor i-ar putea tulbura pe copii, i-ar nelinişti prea mult... Însă uită faptul că propriii lor copii au adevărate antene şi pot capta tot ceea ce nu a fost spus, pot, chiar dacă nu înţeleg, să comunice

direct, prin toate simţurile lor ascuţite, cu rănile ascunse ale părinţilor lor.

Au simţuri foarte dezvoltate, pe lângă auz, miros, văz şi pipăit, simţuri foarte fine care captează uneori ceea ce nu a fost spus, simţuri pe care vă las să le descoperiţi şi să le ghiciţi voi singuri.

Sper că mica vrăbiuţă pentru care am scris această poveste se va recunoaşte şi va înţelege că o admir mult, pentru faptul că are grijă, prin gestul de a-şi suge degetul, de o rană pe care a intuit-o la mama ei. Sunt emoţionat la gândul că mica vrăbiuţă poate să aibă grijă, cu atâta dragoste şi fidelitate, de propria ei jucărie preferată!

Cred că unii dintre voi pot fi foarte miraţi de faptul că, gestul de a suge degetul, cu atâta perseverenţă, în cazul unui pui de vrăbiuţă, poate semnifica un mod foarte personal de a avea grijă de mama lui. Dar astfel de lucruri se întâmplă, bineînţeles, doar în ţara vrăbiuţelor!

Întâlnirea dintre Viaţă şi Moarte

Ceea ce este propriu fiinţelor vii de pe planeta Pământ este faptul că se înscriu într-o existenţă finită. Putem înţelege această finitudine, nu ca pe un sfârşit în sine, ci ca pe o posibilă trecere spre o altă formă de existenţă.

Din totdeauna, se pare că oamenilor le-a fost imposibil să facă posibilă întâlnirea dintre Viaţă şi Moarte. Atunci când Viaţa se manifestă, în toată puterea ei, Moartea se ţine deoparte, la distanţă. Apoi, când aceasta din urmă se simte mai puternică, soseşte în tăcere şi atunci Viaţa este cea care trebuie să se îndepărteze şi să dispară. Uneori, Moartea ezită să se impună, când simte că este chemată, se poate apropia, însă adeseori alege să plece înapoi, deoarece nu îi place deloc să i se dicteze ceea ce trebuie să facă. Dar, de obicei, este neiertătoare, nu are pic de suflet, îşi face meseria cu multă competenţă şi seriozitate.

Contrar a ceea ce gândesc foarte mulţi oameni, pentru că nu o cunosc, Moartea nu acţionează întodeauna brusc, dintr-o dată. Cel mai adesea, îşi face simţită prezenţa cu multă delicateţe şi discreţie. Ceea ce este brutal, este ceea ce se întâmplă înainte de sosirea ei, precum o boală, un accident, o violenţă primită în corp de cel care va muri. Moartea însă este ceva delicat, sensibil şi, îndrăznesc să spun, pudic, care nu se dezvăluie decât cu foarte mari precauţii. De fapt, nimeni nu a întâlnit-o cât timp era în viaţă, era viu.

Nu ştiu cine a jucat rolul intermediarului pentru a organiza o confruntare între Viaţă şi Moarte. Cele două nu s-au întâlnit niciodată, nici măcar o singură dată în toată existenţa lor. Dacă mă gândesc bine, cred că Timpul este cel care le-a propus întâlnirea. Timpul, s-a întâlnit mai întâi cu Moartea. A invitat-o să devină sau mai degrabă să redevină, în cazul în care a fost vreodată, copil. Doar aşa, pentru câteva momente să accepte să fie un copil.

"Dacă, timp de câteva ore te vei întoarce în timpul copilăriei tale, poate atunci Viaţa, căreia vreau să îi fac aceeaşi propunere, redevenită ea însăşi un copil, va accepta să se joace cu tine, să vorbească cu tine.

- Să se joace cu mine? Se miră Moartea. Dar eu nu m-am jucat nici măcar o dată în viaţa mea, nu am avut nici timp nici chef de joacă. Ca să te joci, trebuie să fii fericit, vesel, disponibil, în timp ce eu de abia am timp să ajung de la un capăt la altul al planetei pen-

tru a fi acolo la momentul potrivit şi a-mi face treaba, adică să ajut pe cineva să moară, apoi să dispar din nou, să redevin invizibilă. Nu îţi dai seama cât de mult am de lucru! Uneori, în timpul războaielor sau al foametei, al catastrofelor naturale, dacă ai şti de câte persoane trebuie să mă ocup, aproape în acelaşi timp. Am câteva ajutoate totuşi, dar doar pentru câteva fracţiuni de secundă. Trebuie ca cel sau cea care moare să ştie că eu sunt cea care îi ia, este misiunea mea. Nu am timp de pierdut pentru a mă întâlni cu Viaţa, trăim în două lumi total separate, nu văd nici un interes în propunerea ta!"

Timpul şi-a argumentat propunerea, i-a vorbit despre progres, despre evoluţie, despre schimbările petrecute în lume, despre necesitatea de a se cunoaşte mai bine, pentru a răspândi pacea. Insista asupra copilăriei, a jocurilor şi a viselor din acele vremuri. A amintit inocenţa şi curiozitatea copiilor, acele lucruri care ne ajută să înţelegem mai bine unele dintre misterele lumii...

După un moment de gândire, Moartea l-a întrebat:

- "Aş vrea mult să mă joc, aş vrea să încerc măcar o dată, o singură dată să văd cum este, dar mă întreb ce joc să aleg.

- Singurul joc pe care îl cunoaşte Viaţa, care se numeşte " o să ne prefacem că..." Adică o să ne prefacem că tu dormi, o să ne facem că tu eşti un copil mic, care a adormit în plină zi, la malul mării. Ce zici?

- Mai am nevoie să mă gândesc, îi răspunse Moartea."

Astfel, Timpul, care ştie uneori să aibă o răbdare nesfârşită, a formulat cele două invitaţii, una pentru Moarte şi una pentru Viaţă.

Şi, apoi, într-o seară, la asfinţitul soarelui, Moartea a ieşit din tăcerea ei şi i-a propus Vieţii să se joace "o să ne prefacem că..." , de exemplu, că ea va dormi, iar Viaţa i-a răspuns:

"O să ne prefacem că eu dorm şi visez că te voi cunoaşte!

- Dacă eu mă voi preface că dorm, vei putea atunci să te apropii de mine şi chiar să îmi strecori câteva vise în somn, mie, care nu visez niciodată ... " îi sugeră Moartea.

Astfel, Viaţa a reuşit să o întâlnească pe Moarte, care se prefăcea că doarme. Câteva minute mai târziu, a strecurat nişte vise în somnul Morţii, care era atât de obosită încât nu a mai fost nevoie să se prefacă şi a adormit cu adevărat, lucru care nu i se mai întâmplase de secole întregi. A fost însă un moment foarte scurt, dar care a fost observat de către toate fiinţele vii, fiindcă în acel moment nu a mai murit nimeni în întreg universul!

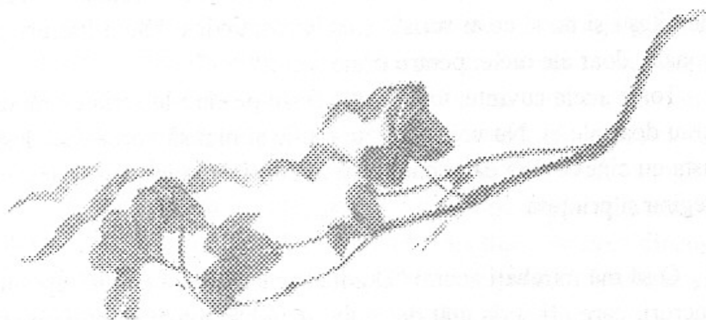
Şi astfel Moartea, care era mereu ocupată cu moartea altora, a visat la propria ei moarte, lucru pe care nu îl făcuse niciodată înainte. Pentru ea era ceva liniştitor, aproape voluptos, să se lase transpusă în vis, să nu mai aibă nici o responsabilitate, să simtă că se putea abandona, putea renunţa să mai alerge în cele patru colţuri ale lumii, să se zbată fără încetare pentru a nu lăsa să îi scape nimic, nici cea mai măruntă suferinţă, violenţă sau nedreptate, acele lucruri care cheamă Moartea după ele. În visul ei, a văzut-o pe Viaţă, aplecată asupra ei, care îi vorbea cu blândeţe: "Nu vreau ca tu să mori sau să dispari, ştiu că rolul tău este foarte important pentru echilibrul universului, însă aş vrea doar ca uneori să le acorzi o a doua şansă celor care au trecut pe lângă propria lor viaţă. Să nu mai vrei să îi iei cu tine, atât de repede. Să le acorzi o şansă celor care nu au reuşit să descopere dragostea, tuturor celor care nu şi-au cunoscut posibilităţile şi chiar şi celor care şi-au distrus bucata de viaţă pe care au primit-o în păstrare. Aş vrea să le oferi posibilitatea să mai stea puţin cu mine, Viaţa, să încerce pentru a doua oară să descopere cât de mult merită să fie trăită existenţa lor. Îţi cer să faci acest lucru pentru cât mai mulţi oameni, mai ales pentru cei care crezi că sunt capabili să îşi revizuiască existenţa...

- De fapt, îi răspunse Moartea, în visul ei, ai vrea ca eu să lucrez pentru tine, să le acord un plus de viaţă tuturor celor care nu au avut curajul să o trăiască din plin. Nu crezi că exagerezi cerându-mi aşa ceva mie? Nu este misiunea mea să încerc să îi reconciliez cu viaţa pe toţi cei care vor să moară!

- Ştiu că cererea mea poate părea exagerată, dar şi tu ai avea

multe de câştigat: vei avea în sfârşit oameni care vor muri fiind tot mai vii şi nu morţi dinainte aşa cum sunt mulţi când ajungi la ei să îi iei cu tine. Ştii foarte bine că orice formă de viaţă de pe Pământ are un sfârşit, iar tu eşti acolo, să îi primeşti pe toţi, la capăt de drum. Nimeni nu ştie exact cine eşti tu, oamenii doar îşi imaginează, te-au reprezentat mult, pe vremuri purtând o coasă mare, astăzi ca pe o doamnă în alb, care îi ia de mână pe cei ce se află la sfârşitul vieţii, indiferent ce vârstă au şi îi conduse în lumea de dincolo. Gândeşte-te bine la propunerea mea."

Când Moartea s-a trezit, din somnul ei real, câteva dintre cuvintele Vieţii îi răsunau încă în urechi. Se crede că Viaţa şi Moartea nu s-au mai întâlnit de atunci niciodată, dar, ceea ce este sigur, este faptul că, uneori Moartea mai lasă o a doua şansă de viaţă unora dintre oameni şi acest lucru se întâmplă mai des decât am crede. În ultimii ani, mi s-a părut că eram şi eu unul dintre aceşti oameni.

Povestea fetiței care scria tot timpul

Scrisul personal ne ajută să favorizăm o întâlnire posibilă cu multitudinea de stări ce coexistă în noi. Ne poate reconcilia astfel cu unele dintre contradicțiile noastre.

Era odată o fetiţă a cărei nevoie importantă nu era să se joace cu păpuşile, nici să se amuze cu prietenele ei, cu atât mai puţin să se intereseze de băieţi sau să o întrebe tot felul de lucruri pe mama ei. Nevoia ei cea mai mare, cea mai importantă era să scrie. Practic, scria tot timpul. De fiecare dactă când avea un moment doar pentru ea, se urca în camera ei, închidea uşa, se aşeza lângă pat, pe jos, îşi deschidea caietul "secret" şi începea să scrie sau, mai degrabă, continua să scrie.

Când părinţii ei, bunica ei sau prietenele ei o întrebau : "Vrei să ne citeşti şi nouă ce ai scris?" , ea le răspundea: "Sunt lucruri personale, doar ale mele, pentru mine scriu!"

Toate acele cuvinte, toate acele fraze pe care le scria cu răbdare erau doar ale ei. Nu voia să arate nimic şi nici să vorbească despre asta cu cineva. Era ca şi cum ar fi avut o insulă în care doar ea era regina şi prinţesa.

O să mă întrebaţi acum: "Dumneavoastră, care cunoaşteţi atâtea lucruri, care aţi scris atât de mult, ar trebui totuşi să ştiţi ce scria fetiţa, nu? Ar trebui să aveţi o idee despre ce ar fi putut să scrie o fetiţă de unsprezece ani?"

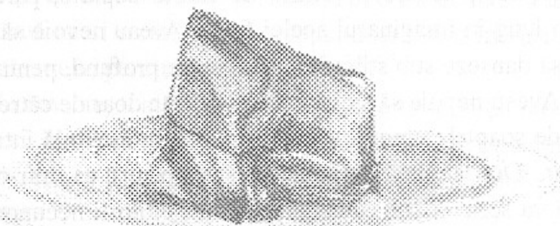
Ei bine, chiar dacă aş şti, nu v-aş spune. Când un copil scrie, fie că e vorba despre o fetiţă sau un băieţel, când scrie, nu doar din toată inima, ci şi cu toate visele lui, cu întrebările cele mai importante, cu secretele, cred că trebuie să îi respectăm decizia, refuzul lui de a vorbi despre asta. Cred că este bine să respectăm acel teritoriu personal, pe care îl reprezintă un caiet, un carneţel, în care sunt scrise confidenţele, entuziasmul, emoţiile, poveştile evenimentelor sau al întâlnirilor trăite de un copil.

Poate nu ştiţi încă, dar cele mai importante lucruri din viaţa unui copil sunt scrise cu cuvinte de tăcere. Cuvintele de tăcere sunt foarte rare şi nu se găsesc în nici o carte, rămân mult timp închise în piept, alunecă uneori pe gât, însă nu ajung niciodată în gură. Cuvintele tăcerii nu sunt făcute pentru a fi auzite cu urechile. Cuvintele tăcerii

se murmură prin gesturi discrete şi experesii imobile, se citesc cu ochii închişi, se ascultă cu inima, se păstrează în adâncul sinelui, în tandreţea emoţiilor.

Cuvintele tăcerii care pluteau în mintea şi în corpul acelei fetiţe erau cu adevărat tăcute. Se lăsau desenate de degetele ei, pe o foaie de caiet, căutau pur şi simplu o foaie de hârtie pe care să se aşeze. Pentru moment, nu aveau nevoie să fie ascultate. Voiau doar să urce la suprafaţă, deoarece veneau de foarte departe, parcurseseră un drum lung în imaginarul acelei fetiţe. Aveau nevoie să repire puţin aer, să danseze sub stiloul ei, să respire profund, pentru a se simţii vii. Aveau nevoie să fie primite şi privite doar de către ea, murmurate de şoaptele emoţiilor ei, înainte să se aştearnă într-un caiet de şcolar. Deocamdată, fetiţa aceea scria pentru ea. Într-o zi, cu siguranţă va scrie şi pentru ceilalţi, pentru cititorii necunoscuţi. Atunci cuvintele ei îşi vor lua zborul, vor traversa spaţiul, vor trece dincolo de mări şi de oceane şi vor fi în sfârşit primite, ascultate şi înţelese de către toţi cei care se vor recunoaşte în ele.

Şi, dacă o veţi întâlni într-o zi şi îi veţi descoperi cuvintele, sunt sigur că vă vor însoţi mult timp. Atunci, să nu ezitaţi să le păstraţi cu grijă în inima şi în gândurile voastre.

Povestea fostului copil care învăţase să aibă grijă de dorinţele lui

Nu toate dorinţele se pot împlini, însă noi putem să le respectăm, să le acordăm un loc, cu ajutorul creativităţii noastre, prin imaginarul nostru, pentru a le oferi posibilitatea de anu se pierde în adâncurile disperării.

Poate aţi aflat până acum că femeile şi bărbaţii au dorinţe foarte importante. Există două mari categorii de dorinţe: dorinţele pe care le pot recunoaşte şi numi şi dorinţele pe care le este greu să le recunoască şi, pe care, uneori le este greu chiar şi să le numească, atât sunt de stânjenitoare.

Oamenii mă întreabă foarte des: "Ce este o dorinţă?" O să încerc să vă răspund în modul cel mai simplu.

O dorinţă este în acelaşi timp o mişcare, o aspiraţie şi o tensiune spre ceva ce nu avem. O dorinţă se poate fixa asupra unei persoane, a unui obiect, a unui vis pe care am vrea să îl împlinim, a unui obiect pe care vrem să îl avem, pentru că ne încântă sau ne face să ne simţim bine.

O să vă dau un exemplu. Dacă eu sunt un copil, pot să îmi doresc ca părinţii mei să rămână cât mai mult timp posibil împreună, să nu se despartă aşa cum au făcut părinţii celui mai bun prieten al meu, care au divorţat. Dacă sunt o femeie, pot să îmi doresc să slăbesc sau să mă îngraş, să fiu blondă sau brunetă, să pot să fac studii de medicină sau de dans clasic. Dacă sunt un bărbat îmi pot dori ca o tânără fată sau femeie să fie atrasă de mine, să mă observe printre toţi ceilalţi tineri şi să poată să răspundă dorinţei mele, oferindu-mi plăcere.

Uneori există dorinţe teroriste care vor să se impună dorinţei celuilalt: atunci când nu îmi doresc ceva împreună cu celălalt, ci aş vrea ca şi acea persoană să mă dorească şi chiar să-şi dorească prpria mea dorinţă. Fiindcă, în zona relaţiilor de iubire, cu toţii ne dorim dorinţe reciproce. Ceea ce va face apoi fiecare cu aceste dorinţe care se vor întâlni, nu ne priveşte pe noi, acest lucru ţine de intimitatea fiecăruia.

Există de asemenea dorinţe autonome care nu depind de altcineva, ci doar de iniţiativa şi de acţiunea celui care le are. De exemplu, dorinţa de a-ţi schimba maşina, de a-ţi petrece vacanţele la malul mării, de a scrie o carte: aceste dorinţe nu depind decât de cel care

le creează şi de mijloacele pe care le poate găsi pentru a le împlini.

Există de asemenea dorinţe care sunt atât de nebuneşti sau extraordinare încât realitatea este prea mică pentru a le primi sau pentru a le realiza. Există astfel dorinţe care vor rămâne dorinţe, asemenea stelelor inaccesibile, dar prezente. Acestea îl însoţesc pe cel care le poartă asemenea unei lumini care îi luminează drumul în viaţă.

O fetiţă, pe care o cunosc bine, îşi dorea ca toată lumea să fie fericită (ceea ce este o dorinţă foarte frumoasă). Îşi asumă riscul de a nu-şi vedea niciodată visul împlinit, dar, purtată de forţa acelei dorinţe, este însufleţită de un entuziasm şi de o încredere care îi animă pe toţi cei din jurul ei. Un băieţel, ar vrea ca părinţii lui, divorţaţi să fie din nou împreună. Riscă să fie dezamăgit, mai ales dacă tatăl lui are o nouă parteneră sau dacă mama lui s-a recăsătorit. Faptul că acel băieţel are o astfel de dorinţă este un lucru extraordinar, este dreptul lui de a vrea să îi reunească pe părinţii lui, de a-şi dori ca ei să fie din nou împreună!cu toate acestea, realizarea acelei dorinţe frumoase nu depinde de el, ci de deciziile pe care le-au luat deja părinţii lui. Şi, cum este puţin probabil ca părinţii lui divorţaţi să îşi refacă relaţia de cuplu, pentru a-i face pe plac copilului lor, atunci el nu trebuie decât să aibă grijă de propria lui dorinţă, respectând-o şi onorând-o.

"Şi atunci, ce poate să facă?" mă veţi întreba. Dacă acel băieţel rămâne blocat în dorinţa "de a-şi împlini cu orice preţ dorinţa" va întreţine furie şi resentimente împotriva părinţilor lui, va fi insuportabil faţă de noul soţ al mamei, o va respinge pe noua prietenă a tatălui său, va începe să facă pipi în pat sau caca pe el, va avea note proaste la şcoală sau va fi nesuferit cu toată lumea!

Din contră, dacă nu va confunda dorinţa cu realizarea ei şi dacă dorinţa lui este importantă pentru el, va putea, de exemplu, să aibă grijă de ea, printr-un obiect simbolic şi va putea face ceva în legătură cu acel obiect. Acest lucru nu va determina, bineînţeles, realizarea dorinţei lui, deoarece acest lucru nu depinde de el, însă

acest act îl va ajuta să nu rămână cu frustrarea, cu tristeţea şi resentimentele. Având grijă de dorinţa lui, va învăţa să o respecte. Când spun că se poate să ai grijă e dorinţele tale, majoritatea cititorilor mă întreabă : "Dar cum? Cum este posibil să ai grijă de o dorinţă, fără să o îndeplineşti?"

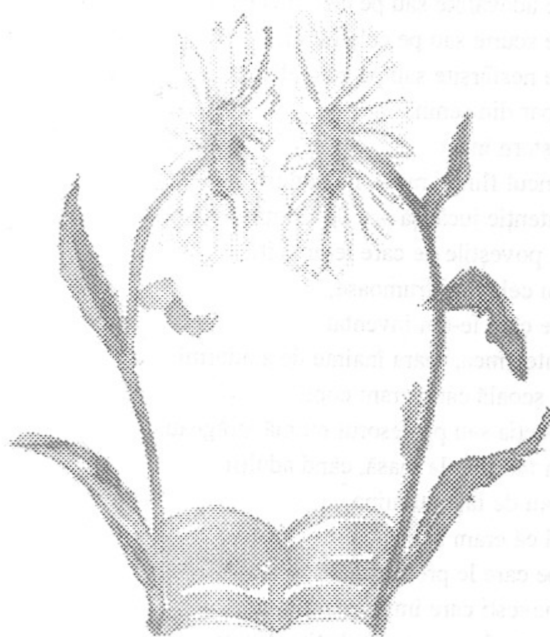
O să vă spun ce a făcut un băieţel pe care îl cunosc foarte bine. Acest băieţel ar fi vrut ca mama şi tatăl lui (care erau divorţaţi decâţiva ani) să se împace şi să se recăsătorească. A luat o fotografie a mamei lui, o fotografie a tatălui său, şi-a cheltuit toate economiile şi a mers la un fotograf ca să le mărească. Apoi le-a decupat cu grijă, le-a lipit pe un carton, aproape una de alta şi a lipit cartonul pe perete în camera lui. Astfel încât, în fiecare seară înainte de a adormi şi în fiecare dimineaţă, când se trezea, putea să îi vadă pe mama şi pe tatăl lui împreună. Şi astfel a avut grijă de dorinţa lui!

Devenit adult, un alt fost copil şi-a dorit să cumpere o insulă pentru a trăi acolo tot timpul. Însă a descoperit că o insulă costă foarte mult şi că el nu are atâţia bani. Astfel, va încerca să cumpere o căsuţă pe o insulă, o casă înconjurată de copaci care vor forma un soi de insuliţă de verdeaţă într-o insulă înconjurată de marea albastră ca cerul.

A avea grijă de o dorinţă, nu înseamnă să o realizezi, ci să îi acorzi cu ajutorul unui obiect simbolic atenţie şi îngrijire, cu bunăvoinţă, cu respect, pentru a păstra vie acea dorinţă în tine.

Când nu ştim să avem grijă de o dorinţă, riscăm să rămânem cu frustrarea, încercăm să îi culpabilizăm pe cei din jur, cei care nu răspund dorinţei noastre, să provocăm un pasaj la act pentru a forţa lipsa de dorinţă a aceluilalt sau să fugim spre alte dorinţe secundare sau artificiale, care oricum vor întreţine neîmplinirea acelei dorinţe importante.

De aceea, mai repet încă odată, este important şi vital să învăţăm să avem grijă de dorinţe, fără să le confundăm cu împlinirea lor.

Aţi înţeles....

Cred că aţi înţeles, că dintotdeauna,
din îndepărtata mea copilărie,
iubesc poveştile, toate poveştile.
pe cele adevărate sau pe cele inventate,
pe cele scurte sau pe cele lungi,
pe cele nesfârşite sau pe cele efemere,
care apar din senin
şi se aştern încet
în adâncul fiinţei mele, într-un moment
de neatenţie jucăuşă sau de atenţie şcolară.
Există poveştile pe care le-am citit.
Şi apoi cele mai frumoase,
cele pe care le-am inventat
în mintea mea, seara înainte de a adormi,
sau la şcoală când eram copil
când lecţia sau profesorul nu mă atrăgeau.
Sau în familie, la masă, când adulţii
vorbeau de faţă cu mine,
uitând că eram şi eu acolo.
cele pe care le prefer astăzi
sunt poveşti care îmi vin în minte
dimineaţa devreme, când ştiu că ziua
îmi aparţine, că timpul va încetini
pentru a putea trăi din plin fiecare moment.
Îmi plac mai ales poveştile pe care
am avut plăcerea să le povestesc aici.
Şi, cum o carte are mereu doi autori,
cel sau cea care o scrie
şi cel sau cea care o spune,
puteţi şi voi, la rândul vostru

să deveniţi autori de poveşti
şi chiar să creaţi noi autori
cu toţi cei cărora
aţi dori să le oferiţi aceste poveşti.

CUPRINS